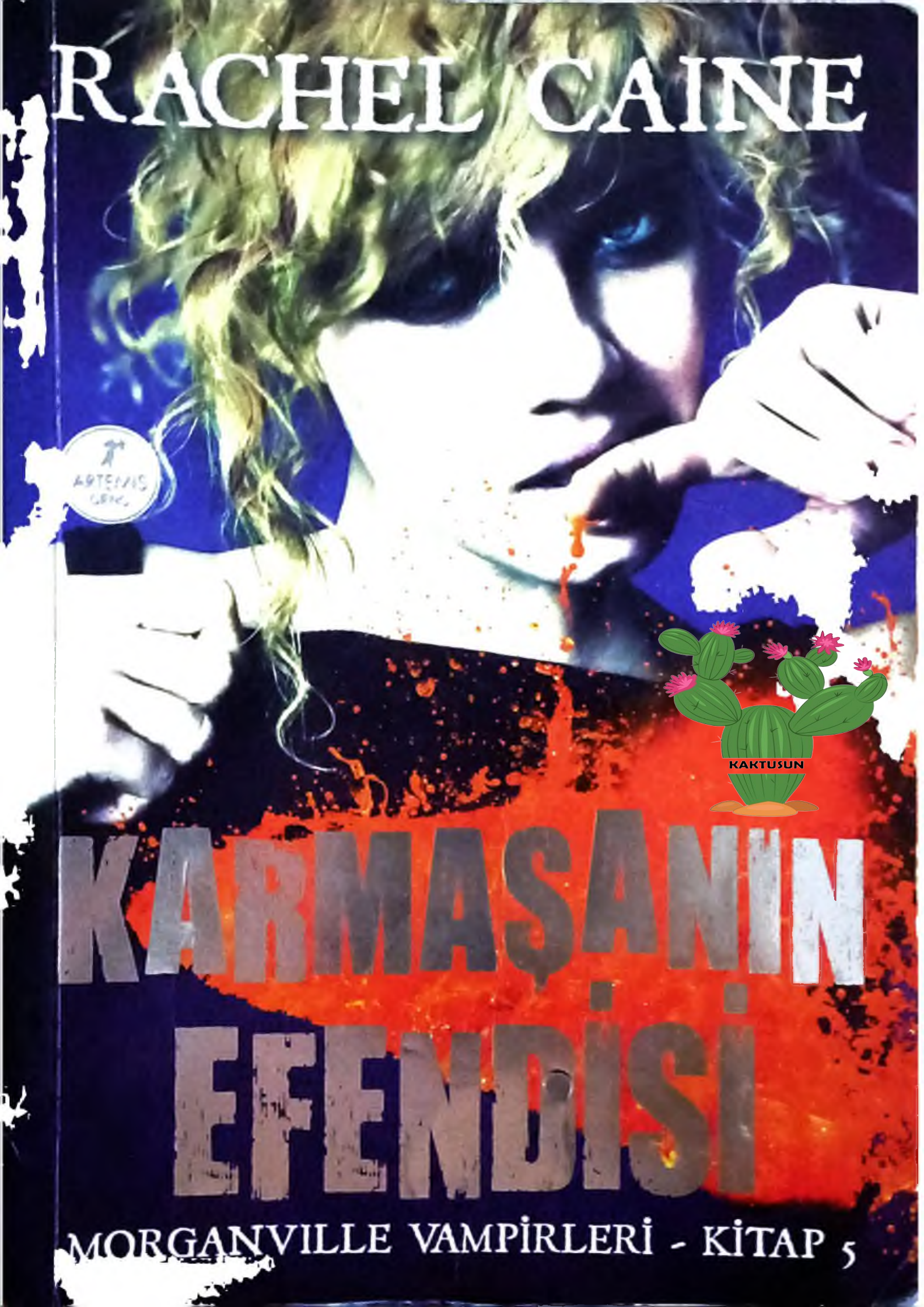
RACHEL CAINE

KAKTUSUN

KARMAŞANIN EFENDİSİ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 5

KARMAŞANIN EFENDİSİ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 5

Morganville, vampirler ve insanların yıllardır birarada yaşadığı, kendi halinde bir kasabaydı. Derken birgün kötü niyetli vampir Bishop çıkageldi. Bishop'ın varlığı bile ürkütücüydü ve kasabalıların geçmişe gömmek istediği lanetleri hortlatmak için ne mümkünse yapmaktan çekinmiyordu. Dahası da vardı. Asıl tehlike Bishop değildi.

Gri bulutlar Morganville'i yerle bir edecek, usulca yaklaşan bir fırtınanın kara habercisiydi. Kahramanımız Claire Danvers ve arkadaşlarıysa, kasabayı savunmak için biraraya gelmişti. Ama bu, sandıkları kadar kolay olmayacak. Çünkü yaşanacaklar beklenmedik, şok edici ve hatta fazla ölümcüldü. Morganville'deki vampirler yok olurken, Claire'in tek bir çaresi kalmış gibi görünüyordu. Bishop'a bağlılık yemini edecekti. Etmezse ölecekti...

RACHEL CAINE "Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Cutcast Season" gibi dünya çapında çok satan seriler yazdı. Caine, kendisi gibi sanatçı kocası R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

Facebook Artemis Severler!
ISBN 978-605-4377-36-7
ARTEMİS
9 786054 377367
www artemisyayinları.com

KARMAŞANIN EFENDİSİ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ
KİTAP 5

RACHEL CAINE

İngilizce'den Çeviren: Evrim Şolpan

KAKTUSUN
TELEGRAM

ŞİMDİYE KADAR

Claire Danvers, Caltech Üniversitesi'ne gidecekti. Ya da bir ihtimal MIT'ye. Kendine çok iyi okullar seçmişti. Henüz on altı yaşında olduğu için, ailesi onu bir yıllığına, güvenli olduğunu düşündükleri bir yere, Morganville'deki küçük Teksas Prairie Üniversitesi'ne yolladı.

Ama bir sorun vardı, Morganville göründüğü gibi bir yer değildi. Burası vampirlerin güvende yaşayabildiği son kasabaydı ve bu durumda, okumak ya da çalışmak amacıyla giden insanlara Morganville'in güvenli bir yer olduğunu söylemek de saflık olurdu. Kasabayı ve orada yaşayan herkesi vampirler yönetiyordu.

Claire'in ikinci büyük sorunuysa azılı düşmanlarıydı. Bunlar hem vampir hem insandı. Henüz vampire dönüşen Michael Glass, doğuştan gotik bir kız olan Eve Rosser ve ortadan kaybolan bir vampir avcısının çocuğu Shane Col-

lins, Claire'in yeni ev arkadaşlarıydı. Aralarında bir tek Claire *normal*di. Daha doğrusu, Morganville'in gizemlerine boğazına kadar batmasaydı, normal kalacaktı. Kendini bir şekilde Kurucu Amelie adına çalışır olmuştu. Gelmiş geçmiş en tehlikeli ama aynı zamanda en zayıf vampirlerden biri, simyacı Myrnin'in yakın dostlarından biriydi.

Şimdiyse, Amelie'nin vampir babası Bishop, Morganville'e gelerek hassas dengelere dayanan barışı bozmuş, vampirleri birbirine düşürmüş ve zaten düşman gruplarla dolu şehre yenileri eklemişti.

Morganville birbirine girerken Claire ve arkadaşları, Kurucunun safında yer almayı seçmişti. Bunun karşılığında, düşmanlarıyla işbirliği yapmak ve dostlarıyla savaşmak zorunda kalsalar bile...

1

Her şey ters gidiyordu ve Morganville yangın yerine dönmüştü, tamamı değilse de, birçok yeri böyleydi.

Claire, Cam Ev'in turuncunun titrek tonlarına boyanan camlarına baktı. Teksas'ta, hiçliğin ortasındaki bu yerde, gökyüzünde yıldızlar hep görülebiliyordu, bu gece hariç. Bu gece...

"Dünyanın sonu geldi diye düşünüyorsun," dedi sakin bir ses, soğukça.

Claire gözlerini kırpıştırıp daldığı düşüncelerden kurtuldu ve dönüp arkasına baktı. Amelie, ki -şehrin Kurucusu ve herkesin dediğine göre en kötü vampiriydi, kırılgan ve bir vampir için bile fazlasıyla soluk görünüyordu. Bishop'ın maskeli balosunda giydiği kostümü çıkarmıştı. Elbisenin göğüs kısmında bir kazık deliği ve her tarafında kan olduğu için, iyi de etmişti. Eğer Claire, Amelie'nin gücü konusunda bir delile ihtiyaç duyduysa, o delili bu gece net bir

şekilde görmüştü. Suikastten kurtulmak da fena bir ipucu sayılmazdı.

Vampirin üstünde gri bir kazak ve bir *pantolon* vardı. Claire gözlerini pantolonana dikti, çünkü Amelie asla pantolon giymezdi. Asla. Pantolon giymek onun için alçaltıcı bir şeydi. gibiydi.

Şöyle bir düşününce, Claire onu daha önce griler içinde de görmediğini farketti.

Dünyanın sonu gerçekten geliyordu galiba.

"Chicago'nun yanışını hatırlıyorum," dedi Amelie. "Londra'nın da. Ve Roma'nın. Dünya sona ermiyor, Claire. Kurtulanlar, sabah uyanınca her şeyi tekrardan kurmaya başlıyor. İnsanlar böyledir işte."

Claire'in istediği böyle bir moral konuşması değildi. O, üst kattaki yatağında kıvrılıp başını yastıklara gömmek ve Shane'in güven verici kollarının arasına girmek istiyordu.

Bunların hiçbiri gerçekleşmeyecekti. Yatağında Miranda adında, psişik güçleri olan, sorunlu bir kız vardı ve Shane'e gelince...

...Shane dışarı çıkmak üzereydi.

"Neden?" dedi çenesini tutamayarak. "Neden onu yolluyorsun? Olabilecekleri biliyorsun..."

"Shane Collins'le ilgili, senin bilmediğin bir sürü şey biliyorum," diye lafını kesti Amelie. "O artık çocuk değil. Bu yaşına kadar başına bir sürü olay geldi, hepsini atlattı. Bunu da atlatacaktır. Ayrıca Shane dade hayatında değişiklik yapmak istiyor."

Amelie, Shane'i, seçilmiş birkaç vampir ve insanla birlikte şafaktan önceki karanlığa yolluyordu. Morganville'de ulaşabilecekleri son kan deposu Kanarabasıydı. Kanarabasına ele geçireceklerdi.

Ve bu, Shane'in yapmak isteyeceği en son şeydi. Claire de onunShane'in bu duruma düşmesini hiç istemiyordu.

"Bishop'ın Kanarabasına ihtiyacı yok," dedi Claire.

"Arabayı yok etmek isteyecektir. Onun gözünde Morganville yürüyen kan bankalarıyla dolu. Ama arabayı kaybetmenin *sana* zararı var, o yüzden de arabanın peşine düşecek, değil mi?"

Amelie'nin bu sorgulamadan memnun kalmadığı yüz ifadesinden belliydi. "Kitap Shane'de olduğu sürece, Bishop içindeki hazineye zarar gelmesin diye arabayı yok edemez."

İşin özeti, Shane yem oluyordu. *Kitap* yüzünden. Claire bu lanet kitaptan nefret ediyordu. Çünkü ilk duyduğundan beri kendisine dertten başka bir şey getirmemişti. Kasabadaki en güçlü iki vampir, Amelie ve Oliver kitabı bulmak için her şeyi yapıyordu ama kitapo gelip Claire'i bulmuştu. Kitabı Shane'in elinden alıp evden dışarı fırlayacak ve en yakın yangının içine atacak kadar cesur olmak isterdi. Claire'in gördüğü kadarıyla kitabın kimseye en ufak bir faydası dokunmamıştı. Amelie de dahil.

"Kitabı ele geçirebilmek için Shane'i öldürecek," dedi Claire.

Amelie omuz silkti. "Shane'i öldürmek göründüğü kadar kolay değil, bu konuda bahse girebilirim."

"Tabii. Kumar oynuyorsun yani. Onun hayatını bahis konusu yapıyorsun."

Amelie, buz mavisi gözlerini Claire'e dikti. "Şunun altını çizmeliyim ki aslında hepimizin hayatını bahis konusu yapıyorum. Minnet duymalısın, çocuk. Ama seni uyarıyorum, istediğim an bu savaştan çekilebilirim. Babam kılıma bile dokunmadan tek başıma çekip gitmeme izin verir. Sadece seni ve bana sadık olan diğerlerini düşündüğüm için burada kalıyorum." Gözlerini kıstı. "Kararımı gözden geçirtme bana."

Claire hissettiği kadar isyankar görünmediğini umdu. Daha hoşkabul edilebilir bir ifadeyle takınarak başını salladı. Amelie gözlerini iyice kıstı.

"Hazırlan. On dakikaya çıkıyoruz."

Yapacak pis bir işi olan yalnızca Shane değildi. Her birine hiç hoşlarına gitmeyen görevler verilmişti. Claire, Amelie'yle bir vampiri, Myrnin'i, kurtarmaya gidecekti. Claire, Myrnin'i seviyordu v.Ve birçok sebepten ona hayrandı ama Myrnin'i esir alan Bay Bishop'la -yeniden karşı karşıya gelmek konusunda o kadar istekli sayılmazdı.

Eve, korkunç bir vampir olan eski patronu Oliver'la Common Grounds kafeye gidiyordu. Michael, Belediye Başkanı'nın oğlu Richard Morrell'le birlikte üniversiteye gitmek üzere yola çıktı. Claire, Michael'ın her şeyden habersiz binlerce öğrenciyi nasıl koruyacağını hiç bilmiyordu. Vampirlerin istedikleri anda kasabayı tamamen kilit altına alabildiği gerçeğine bir kez daha şaşırdı. Evlerine tele-

fon edebilecek, arabalarına atlayıp tam gaz yola koyulacak onca öğrenciyi kampüste tutmanın imkansız olacağını düşünüyordu Claire.

Ama telefon hatları, cep telefonları, internet, televizyon ve radyo, vampirlerin kontrolündeydi. Ve onlar gitmenizi istemiyorsa arabanız ya bozulur ya da izbe bir köşede harap halde bulunurdu. Morganville'den izin almadan ayrılmayı sadece birkaç kişi başarmıştı. Bunlardan biri de Shane'di. Sonra da geri dönmüştü zaten.

Claire, Shane'in kendisini nelerin beklediğini bildiği halde hangi cesaretle dönebildiğini tahmin dahi edemiyordu.

"Selam," dedi Claire'in ev arkadaşı Eve. Bir kucak dolusu elbiseyle karşısında duruyordu. Siyah ve kırmızıların fazlalığından elbiselerin Eve'in Gotik ağırlıklı dolabından çıktığı anlaşılıyordu. Claire'i tepeden tırnağa süzdü. Çünkü o, Eve'in dünyasında kavga giysileri sayılabilecek siyah, dar bir kot pantolon, kırmızı kuru kafa desenli siyah bir tişört ve kalın tabanlı botlar giymişti. Boğazında vampirlere adeta *sıkıysa ısırın* diyen dikenli, deri bir tasma vardı.

"Selam," dedi Claire. "Çamaşır yıkamak için uygun zaman olduğundan emin misin?"

Eve gözlerini devirdi. "Herkes aptal balo kostümleriyle ölmek istemeyebilir. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ya sen? Bunları çıkarmaya hazır mısın?"

Claire kendine şöyle bir bakıp hala Harlequin kostümüyle dolaştığını farkedince şaşırdı. "Ah, evet." İç çekti. "Kuru kafasız bir şeyin var mı?"

"Nesi varmış kuru kafanın? Sorunun cevabı da hayır elbette."

Eve, taşıdığı elbiseleri yere atıp inceledi ve düz siyah bir gömlek ile mavi kot pantolon çıkardı. "Pantolon senin. Bir bakıma herkesin dolabını altüst etmek zorunda kaldım. Kusura bakma. Umarım üstündeki iç çamaşırından memnunsundur, çekmecelerini karıştırmadım."

"Tahrik olmaktan mı korktun?" diye sordu Shane, Eve'in arkasından. "Lütfen evet de." Elbise yığınından kendi kotunu aldı. "Ve benim dolabımdan uzak dur."

Eve, Shane'e el hareketi yaptı. "Porno arşivini bulmamdan korkuyorsan, artık çok geç. Ayrıca beğenilerin çok sıkıcı." Kanepeden bir battaniye alıp başıyla köşeyi işaret etti. "Bu gece evde hiç mahremiyet yok. Kendimize bir soyunma odası yapacağız."

Üçü birlikte, Cam Ev'i dolduran insan ve vampir kalabalığını yararak ilerledi. Ev, resmi olmayan bir savaş karargahına dönüşmüştü. İçerisi, başka bir zaman girmelerine asla izin vermeyecekleri tiplerle dolup taşmıştı.

Mesela Monica Morrell, Belediye Başkan'ının kızı, Marie Antoinette kostümünden sıyrılıp Claire'in tanıdığı ve nefret ettiği her zamanki güzel, sıska sarışın olmuştu.

"Aman Tanrım." Claire dişlerini sıktı. "Benim bluzumu mu giymiş?" Claire'in tek güzel bluzuydu o. İpekti, daha geçen hafta almıştı ve bir daha asla giyemeyecekti.

"Bana bu bluzu yakmayı unutturmayın." Claire'in bakışlarını gören Monica, bluzun yakasını tutup ağzını *sağol* der-

cesine oynattı. "Hatırlatın da iki kere yıkayayım. Küllerin üstünde tepinmeyi de ihmal etmeyeceğim."

Eve, Claire'i kolundan çekip boş bir köşeye götürdü ve battaniyeyi gererek ona geçici bir barınak yaptı.

Claire memnuniyetle Harlequin kostümünden kurtuldu ve tenine vuran serin havayla ürperdi. Bir düzine yabancıyla arasında sadece bir battaniye varken iç çamaşırlarıyla durmak çok rahatsız ediciydi. Bu yabancıların bir kısmı da muhtemelen onu yemek istiyordu.

Shane battaniyenin üstüne abandı. "Bitti mi?"

Claire eğilip tomar haline getirdiği kostümü fırlattı. Shane kıyafet yığınını havada yakalarken Claire'e bakmayı sürdürüyordu. Claire de hızla pantolonunu giyip gömleğin düğmelerini iliklediği.

"Hazırım."

Eve battaniyeyi indirip Shane'e hınzırca gülümsedi.

"Sıra sende, derili çocuk. Merak etme, seni kazayla utandırmam."

Bu doğruydu, Eve onu kazayla değil, kasten utandırırdı. Bunu çok iyi bilen Shane battaniyenin arkasında iyice gizlenmeye çalıştı. Claire'in boyu battaniyenin üstünden Shane'i görmeye yetmiyordu ama Eve battaniyeyi gıdım gıdım indirmeye başlayınca, Claire bir köşesinden tutup örtüyü kaldırdı.

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi Eve.

"Shane'le uğraşma. Zamanı değil şimdi. Tek başına dışarı çıkacak."

Claire, Eve'in gözlerinde gördüğü ışıltının neşeden değil, bastırmaya çalıştığı panikten kaynaklandığını farketti. "Evet," dedi Eve. "Biliyorum. Dağılıyoruz, Claire. Keşke buna mecbur kalmasaydık."

Claire içgüdüsel bir kararla Eve'e sarıldı. Eve pudra ve çiçekli bir parfüm kokuyordu.

"Hooop!" Shane'in acıklı sesi, ikisini de kıkırdatmayı başardı. Battaniye inmiş ve pantolonunun fermuarını telaşla kapatmaya çalışan Shane ortaya çıkmıştı. "Kızlar, cidden yapmayın ama, *hiç hoş değil.* Bu iş bir erkeğe ciddi zararlar verebilir."

Yine her zaman olduğu gibi Shane olmuştu. Baloda giydiği deri pantolon onu çekici mankenlere benzetmişti. Kot pantolonu ve Marilyn Manson tişörtünü giyince yine aklı başında, Claire'in öptüğünü hayal edebildiği birine dönmüştü.

Bu düşünce, her zamanki gibi Claire'in kalp atışlarını hızlandırdı.

"Michael da gidiyor," dedi Eve. Daha fazla bastıramadığı gerginliği yüzünden sesi titriyordu artık. "Onunla konuşmalıyım."

"Hadi," dedi Claire. "Biz de geliyoruz."

Eve battaniyeyi bıraktı. Kalabalığın arasından erkek arkadaşına, ki kendisi şu köşede sıkışmış, tuhaf gruplarının resmi olmayan lideridir, doğru yürüdü.

Michael'ı tanımak her yerde kolaydı. Sarışın, uzun boyluydu ve melek gibi bir yüzü vardı. Eve'in kendisine doğru

tg: kaktusunx

geldiğini görünce gülümsedi. Claire'in tanık olduğu en karmaşık gülümsemeydi bu. Rahatlama, şefkat, sevgi ve endişe doluydu.

Eve, Michael'ı sarsacak bir şiddetle çocuğun üstüne atladı, kucaklaştılar.

Shane, omzuna dokunarak Claire'i uyardı. "Onlara biraz süre tanı," dedi. "Birbirlerine söyleyecekleri şeyler var." Sonra da Claire'i kendine çekti. "Bizim de öyle."

Claire güçlükle yutkunarak başını salladı. Ona derin derin bakan Shane'in elleri omuzlarındaydı.

"Gitme," dedi Shane.

Claire de ona bunu söylemeye niyetlenmişti. Şaşırarak gözlerini kırpıştırdı.

"Benim paranoyamı çaldın," dedi. "Ben gitme diyecektim. Ama ben ne dersem diyeyim gideceksin, değil mi?"

"Şey, evet, elbette ama ben..."

"Aması yok. Ben Amelie'nin yanında olacağım. Ya sen? Senin kafes dövüşlerine götürülen güreşçilerden farkın yok. Durumumuz aynı değil."

"Sen güreşe ne zaman merak sardın?"

"Kes sesini, konu o değil ve bunu sen de biliyorsun. Shane, *gitme*!" Claire söyleyebileceği her şeyi o tek sözcüğe sığdırmaya çalışmıştı.

Ama yetmedi.

Shane, Claire'in saçlarını okşadı ve eğilip o güne kadarki en tatlı, en şefkatli öpücüğünü verdi. Claire'in gerilmekten patlayacak gibi duran boyun, omuz ve sırt kasları res-

men eridi. Sessiz bir sözdü bu. Shane sonunda geri çekildiğinde, parmaklarını onun dudaklarına götürerek sözünü adeta mühürledi.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Shane. "Uygun zamanı bekliyordum."

İçerisi kalabalıktı, Morganville'de karmaşa hüküm sürüyordu ve belki de sabahı göremeyeceklerdi. Claire'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bütün dünya sessizliğe gömülmüştü sanki. *Söyleyecek.*

Shane dudaklarını Claire'in kulaklarına değdirecek kadar yaklaşıp fısıldadı. "Babam geri dönüyor."

Claire'in duymayı umduğu şey değildi bu. Claire huzursuzca gerilerken Shane eliyle onun ağzını kapattı. "Sakın," dedi. "Sakın *hiçbir şey* söyleme. Bundan bahsedemeyiz, Claire. Sadece bilmeni istedim."

Bundan bahsedemezlerdi çünkü Shane'in babası Morganville'in bir numaralı düşmanıydı ve ölümsüz bazı kulaklar onları duyabilirdi.

Claire, Shane'in babasını kollayacak değildi. Son derece soğukkanlı, acımasız bir adamdı o, Shane'i kullanmıştı. Claire, Shane'in babasını parmaklıklar arkasında görse hiç mi hiç üzülmezdi. Ama Amelie'yle Oliver'ın hapisle yetinmeyeceğini biliyordu. Geri dönerse, Shane'in babasının cezası ölüm olacaktı. Hem de yakılarak. Claire onun ardından gözyaşı dökmezdi ama Shane'e bunu yaşatmak istemiyordu.

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Claire.

"Sana sonra bağırırım mı demek istiyorsun? İnan ki bana ne söyleyeceğini biliyorum. Ben sadece ne olur ne olmaz diye haberdar olmanı istedim."

Shane'in başına kötü bir şey gelebilirdi. Claire kimseye endişesini belli etmeyecek şekilde sordu sorusunu. "Ne zaman gelir baban?"

"Herhalde birkaç gün içinde. Ama biliyorsun, artık ben de haber alamıyorum." Shane acı acı gülümsedi. Claire için babasına karşı gelmiş ve bunun sonucunda ailesinden hayatta kalan tek kişiyle tüm bağlarını koparmıştı. Claire, Shane'in babasının bunu unuttuğunu ya da bir gün unutacağını hiç sanmıyordu.

"Neden şimdi?" diye fısıldadı. "Son ihtiyacımız..."

"Yardım mı?"

"O yardım etmeyecek, kaosa sürükleyecek!"

Shane başıyla yanan şehri gösterdi. "İyice bir bak, Claire. Daha ne kadar kötüye gidebilir ki?"

Çok, dedi Claire içinden. Shane bazı açılardan babasını hala pembe gözlüklerin ardından görüyordu. Adamın kasabadan kaçmasından bu yana uzun zaman geçmişti ve Shane o sürede kendini babasının o kadar da kötü olmadığına ikna etmişti herhalde. Büyük olasılıkla babasının kendilerini kurtarmaya geldiğini sanıyordu.

Ama bu mümkün bile olmazdı. Frank Collins, gözü dönmüş caninin tekiydi ve kimsenin gözünün yaşına bakmazdı.

Kendi oğlunun bile.

"Şimdilik..." Claire bir an Shane'e bakarak dudağını kemirdi. "Şimdilik şu günü atlatmaya bakalım, olur mu? Lütfen dikkatli ol. Beni ara."

Shane söz verir gibi ona cep telefonunu gösterdi. Bir adım daha yaklaştılar. Sarıldıklarında tatlı bir ürperti Claire'i tepeden tırnağa ele geçirdi.

"Hazır olsan iyi olur," dedi Shane. "Uzun, çok uzun bir gün olacak."

2

Claire hazır olmanın etrafa ürkütücü bakışlar atmak mı, diş fırçalamak mı, yoksa bir sürü silah edinmek anlamına mı geldiğini bilmiyordu ama öncelikle Shane'in peşinden Michael'a veda etmeye gitti.

Michael, Claire'in daha önce birçoğuyla karşılaşmadığı sert görünüşlü vampir ve insanların oluşturduğu bir grubun ortasında duruyordu. Vampirler savunmada kalmaktan memnun değildi ve insanların yardımından da hoşlanmadıkları için etrafa kötü bir koku almış gibi bakıyordu.

Michael'la birlikte *vampir olmayanlar* yaşça daha büyüktü. Hepsi okulu bitirmiş, kaslı, güçlü kuvvetli tiplerdi. Böyle olmasına rağmen insanlar gergin görünüyordu.

Shane bu insanların yanında ufak tefek kalıyordu ama buna hiç aldırmadan önüne çıkanı iterek ilerledi. Vampirlerden birinin kendisine dişlerini gösterdiğini farketmedi bile.

Ama Michael farketti. Shane'in arkasından gelen vampirin önüne çıktı ve bu şekilde durdular. Sonuç olarak gözlerini kaçıran Michael olmadı.

Michael'da hep tuhaf bir gerginlik vardı artık. Eskiden de vardı ama vampir olunca artmıştı sanki. Hala bir meleğe benziyordu fakat uçan değil de yere inen melekleri andırdığı anlar giderek çoğalıyordu.

Gülümsemesi ise gerçekti ve o zaman Claire'in tanıyıp sevdiği Michael oluyordu.

Michael, erkeksi bir tavırla tokalaşmak için elini uzattı. Shane uzatılan eli bir kenara itip ona sarıldı ve birbirlerinin sırtlarına vurdular. Michael'ın gözlerinden kırmızı bir alev geçmişse bile, Shane bunu görmemişti.

"Dikkatli ol, dostum," dedi Shane. "Bu üniversiteli kızlar çok vahşidir. Sakın seni çılgın partilere götürmelerine izin verme. Tetikte ol."

"Sen de," dedi Michael. "Dikkatli ol."

"Açlıktan kıvranan vampirlerin akınına uğramış yollarda, tıkabasa yemek dolu bir arabayla turlayacağım ama merak etme, kimseye görünmemeye çalışırım." Shane yutkundu. "Cidden..."

"Biliyorum. Ben de öyle."

Birbirlerine bakarak başlarını salladılar.

Claire'le Eve onlara bakıp omuz silkti. "Ne oldu?" diye sordu Michael.

"Bu kadar mı? Böyle mi vedalaşıyorsunuz?" dedi Eve.

"Nesi varmış?"

Claire şaşkınlıkla Eve'e döndü. "Galiba erkekleri anlama kılavuzuna ihtiyacım var."

"Erkekler, öyle bir kılavuz gerektirecek kadar derin değil."

"Ne bekliyordunuz ki? Birbirimize şiir mi okuyacaktık? Sarıldık, bitti işte."

Michael, Shane'e, Claire'e, son olarak da uzun uzun Eve'e baktı. "Çok dikkatli olun, çocuklar," dedi. "Sizi seviyorum."

"Aynen," dedi Shane. Bu kadarını söylemesi bile iyiye işaretti.

Sabırsızca onlara bakan öfkeli bir vampir, Michael'ın omzuna hafifçe dokununca, daha fazla konuşma fırsatı bulamadılar.

Vampirin solgun dudakları, Michael'ın kulağının dibinde kıpırdadı.

"Gitme vakti," dedi Michael. Eve'e sıkı sıkı sarıldı. "Oliver'a güvenme."

"Tabii, söylemene gerek var mı?" dedi Eve. Sesi yine titriyordu. "Michael..."

"Seni seviyorum," dedi Michael ve Eve'i sertçe, hızla öptü. "Yakında görüşürüz."

Michael, birçok vampiri de yanına alarak gitti. Belediye başkanının oğlu Richard Morrell'in polis üniforması hala üstündeydi ama kırış kırış olup lekelenmişti artık. Richard, insanları daha makul bir hızla vampirlerin peşinden götürdü.

Öpücükle ıslanan dudakları hala aralık duran Eve hayretler içindeydi. Konuşacak gücü bulduktan sonra mırıldandı. "Az önce şey mi dedi?"

"Evet," dedi Claire gülümseyerek. "Evet, söyledi."

"Vay canına. O zaman bir süre daha ölmesem iyi olur."

Birkaç dakika öncesine göre dağılmış olan kalabalık bölündü ve Oliver yanlarına geldi. Şehrin en azılı ikinci vampiri Oliver, kostümünü çıkarıp uzun, siyah bir deri ceket giymiş, kırlaşmaya başlayan uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı. İnsan ya da vampir, yoluna çıkacak herkesin kafasını uçuracak gibi bakıyordu.

"Sen," dedi Eve'e. "Gel."

Vampir, topuklarının üstünde dönüp gitti. Tanıdıkları Oliver değildi bu. Kafenin dost canlısı işletmecisine benzemediği de kesindi. Vampir olduğu ortaya çıktıktan sonra bile hiç bu kadar katı olmamıştı.

İnsanları seviyormuş gibi yapmaktan vazgeçtiği ortadaydı.

Eve, Oliver'ın peşinden hınçla baktıktan sonra omuzlarını silkip derin bir nefes aldı. "Çok eğleneceğim. Hoşçakal, Claire."

"Güle güle." Son bir kez kucaklaştılar, sonra Eve başını dik tutarak yürüyüp uzaklaştı.

Ağlıyor galiba, diye düşündü Claire. Eve böyle anlarda ağlardı. Anlaşılan Claire şu anda da olduğu gibi gerekli zamanlarda ağlayamıyordu. Claire, kendisini parçalara ayırıyorlarmış gibi hissetti ama içi bomboştu ve buz gibiydi. Gözleri yaşarmadı bile.

Şimdi koparılma sırası kalbine gelmişti. Çünkü kapının orada bekleyen vampir ve insanlardan oluşan öfkeli grup, Shane'i çağırıyordu. Shane gruptakilere başını salladı ve Claire'in ellerini tutup gözlerine baktı.

Söyle hadi, dedi Claire içinden.

Ama Shane söylemedi. Claire'in ellerini öptü ve dönüp gitti.

Claire'in kanayan kalbini de yanına alarak.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Claire. Bunu daha önce de söylemişti ama sözcükler henüz ağzından çıkmadan Shane telefonu kapatmıştı. Hastanede de söylemişti ama o sırada Shane ağrıkesicilerin etkisiyle uyuyordu. Şimdi de gittiği için duymamıştı.

Hiç değilse Claire'in deneyecek cesareti vardı.

Shane kapıdan kendisine el sallayarak dışarı çıkınca Claire koskoca dünyada birden yapayalnız ve küçücük kaldı. Claire, ayakaltında dolanmamak için kendine bir koltuk buldu. Michael'ın koltuğuydu bu. Ve ayaklarını altına alıp oturdu. Claire, etrafta koşuşup duran, pencereleri ve kapıları iyice sağlamlaştırmaya çalışan, alçak sesle konuşup birbirlerine silah veren insanları ve vampirleri seyretti.

Kimse ona dikkat etmiyordu, öyle ki Claire diye biri yoktu sanki.

Bekleyişi kısa sürdü. Birkaç dakika sonra Amelie merdivenlerde göründü. Arkasından korkutucu görünüşlü vampirler ve iki tanesi polis üniformalı olmak üzere birkaç insan geliyordu.

Hepsi silahlıydı –bıçaklar, sopalar, kılıçlar. Birkaçı tahta kazık taşıyordu. Polisler de bunlara dahildi ve kazıkları cop gibi bellerine asmışlardı. *Morganville için standart ekipman*, diye düşündü Claire, yersiz bir kahkahayı güçlükle bastırarak. *Biber gazı yerine de sarmısak gazı kullanıyorlardır belki.*

Amelie, Claire'e iki şey verdi. Keskin, gümüş bir bıçak ve tahta bir kazık. "Tahta kazık kalbe saplanınca adamı etkisiz hale getirir," dedi Amelie. "Öldürmek için gümüş bıçağı kullanmalısın. Kafa koparmayı planlamıyorsan, çelik işine yaramaz. Çok şanslı değilsen ya da güneş yardımı almıyorsan, kazığın da tek başına yararı olmaz. Olsa bile, yaşlı olanlarımız daha yavaş ölür. Anladın mı?"

Claire başını salladı. *Ben on altı yaşındayım*, demek istiyordu. *Bunlara hazır değilim.*

Ama galiba olmak zorundaydı.

Amelie'nin gaddar bakışları bir an için yumuşar gibi oldu. "Myrnin'i başka kimseye emanet edemem. Myrnin'i bulduğumuzda, ondan sen sorumlu olacaksın. Biraz..." Amelie doğru ifadeyi arıyormuş gibi duraksadı. "...zorluk çıkarabilir." Bu ifade tam doğru sayılmazdı. "Kavgaya karışmanı istemem ama yanımızda olman gerek."

Claire kazıkla bıçağı kaldırdı. "O zaman bunları neden verdin?"

"Çünkü kendini ya da Myrnin'i korumak zorunda kalabilirsin. Öyle bir durumda tereddüt etmeni istemiyorum çocuk. Kendini ve onu her ne pahasına olursa olsun koru-

yacaksın. Yolumuza çıkanlardan bazıları tanıdık olabilir, bu durum seni durdurmasın. Bu bir ölüm kalım savaşı."

Claire başını salladı. O ana kadar her şeyi bir bilgisayar oyunuymuş gibi yapmaya çalışmıştı. Shane'in çok sevdiği o zombili oyun gibi mesela. Ama arkadaşlarının hepsi gidince, Claire bunu daha fazla sürdüremedi. Gerçek artık burnunun dibindeydi. İnsanlar ölüyordu.

Bunlardan biri de Claire olabilirdi.

"Yanından uzaklaşmam," dedi Amelie'ye. Amelie soğuk parmaklarıyla onun çenesine hafifçe dokundu.

"Sakın ha."

Diğerlerine döndü.

"Babamı bulmaya çalışın ama onunla tek başınıza savaşmak zorunda kalmamaya bakın. Onun istediği bu. Yanında başkaları da var ve sayıları daha da artacaktır. Birbirinizi kollayın, beni ve çocuğu koruyun."

"Şey... Bana öyle demeyi keser misin?" dedi Claire. Amelie buzdan gözlerini neredeyse insani bir şaşkınlıkla ona dikti. "Çocuk demeyi yani. Ben çocuk değilim."

Sanki zaman durdu ve Amelie gözlerini yıllarca Claire'den ayırmadı. Birinin Amelie'ye ortalık yerde böyle laf söylemesinin üzerinden en az yüz yıl geçmişti herhalde.

"Doğru," dedi Amelie sonunda. "Çocuk değilsin. Ben senin yaşındayken gelin olmuştum ve bir krallık yönetiyordum. Benim hatam."

Claire bir sıcaklık hissetti. Harika, şimdi de yüzü kızarıyordu işte. Amelie gülümsedi.

"Sözlerimi düzeltiyorum," dedi Amelie, etrafındakilere. "Bu *genç kadını* koruyun."

Claire kendini öyle de hissetmiyordu ama şansını daha fazla zorlayacak değildi.

"Gel," dedi Amelie, yüzünü oturma odasının bomboş duvarına dönerek. Duvar, güneş vurmuş asfalt yol gibi parıldadı.

Amelie düz bir duvara gibi benzeyen yüzeye adımını attı. Birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından vampirler onu takip etti.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye fısıldadı Claire'in arkasındaki polislerden biri, diğerine.

"Ben inanıyorum," dedi diğeri. "Çocuklarım dışarıda. Yapacak başka ne var ki?"

Claire tahta kazığı sıkı sıkı tutarak Amelie'nin ardından geçide daldı.

Myrnin'in laboratuvarı her zamankinden kötü halde değildi. Claire buna şaşırdı. Bay Bishop'ın burayı alt üst edeceğini sanmıştı ama anlaşılan vampir kendine daha iyi hedefler bulmuştu.

Ya da belki... Bir ihtimal... Henüz içeri girememişti.

Claire az sayıdaki gaz ve elektrik lambasından süzülen titrek ışıkla aydınlanan laboratuvarı endişe dolu gözlerle inceledi. Claire, birkaç kez burayı toplamaya kalkmıştı ama laboratuvarın halinden memnun olan Myrnin ona çıkışmıştı. Claire de kitap yığınlarını, tezgahlara yayılmış cam malzeme-

leri, köşe bucağı kaplayan kağıt kalabalığını olduğu gibi bırakmıştı. Köşede kırık, demir bir kafes duruyordu. Kırıktı çünkü bir zamanlar Myrnin bu kafesten kaçmaya karar vermişti. Myrnin kendini toparlamaya başladıktan sonra kafesi tamir etmek bir türlü akıllarına gelmemişti tabii.

Vampirler, Claire'in tek kelime bile anlayamayacağı şekilde fısıldaşıyordu. Onlar da diken üstündeydi.

Hepsinin aksine, Amelie hiçbir şey yokmuş gibi sakindi. Parmağını şıklatınca iki iri vampir hemen fırlayıp onun yanına gitti.

"Siz merdiveni koruyun," dedi Amelie. "Siz ikiniz." Üniformalı polisleri işaret etti. "Sizi de burada istiyorum. İç kapıyı koruyun. Oradan bir şey geleceğini sanmam ama Bay Bishop bizi daha önce de şaşırttı."

Böylece güçleri ikiye bölünmüş oldu. Claire güçlükle yutkunup Amelie'yle birlikte kalan iki vampire ve bir insana baktı. Vampirleri biraz tanıyordu. Amelie'nin kişisel korumalarıydı bunlar ve hiç değilse bir tanesi geçmişte Claire'e iyi davranmıştı.

Yanlarında kalan insan ise siyahiydi. Kadın, şakağından burnuna, oradan da sağ yanağına doğru uzanan bir yara izi taşıyordu. Claire'in kendisine baktığını görünce gülümsedi. "Selam," dedi, iri elini uzatarak. "Hannah Moses. Moses'ın Tamirhanesi'nden."

"Selam," dedi Claire ve beceriksizce tokalaştılar. Kadın oldukça kaslıydı. Pazuları Shane'inkiler gibi değildi belki ama çoğu kadına göre kocamandılar. "Tamirci misin?"

"Her şeyi yaparım," dedi Hannah. "Tamircilik de dahil. Ama eskiden denizciydim."

"Ya." Claire gözlerini kırptı.

"Tamirhane ölen babamdan kaldı. Afganistan'dan yeni döndüm ve bir süre sessiz sakin yaşayayım dedim." Hannah omuz silkti. "Galiba bela benim kanımda var. Bak, işler karışacak olursa, yanımdan ayrılma, tamam mı? Ben senin arkanı kollarım."

Claire bir anda o kadar rahatladı ki eriyip yok olabilirdi. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Kaç yaşındasın, on beş falan mı?"

"Neredeyse on yedi." Claire üstünde bu sorunun cevabı yazan bir tişörtle gezerse kazanacağı zamanı hayal bile edemiyordu.

"Ya. Senin yaşında bir kardeşim var. Adı Leo. Bir ara sizi tanıştırmalıyım."

Claire, Hannah'nın kafasının başka yerde olduğunu farketti. Gözleri, kitap yığınlarının yanından geçerek ilerleyen Amelie'deydi.

Hannah hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu.

"Claire," dedi Amelie. Claire, kitap yığınlarından sıyrılarak onun yanına gitti. "Çıkarken kapıyı kilitlemiş miydin?"

"Hayır. Bu taraftan döneceğimi düşünmüştüm."

"İlginç. Çünkü biri *kilitlemiş*."

"Myrnin mi?"

Amelie başını iki yana salladı. "O, Bishop'ın elinde. Bu taraftan dönmüş olamaz."

Claire, Amelie'nin bunu nereden bildiğini sormamaya karar verdi. "Başka kim..." Tam o anda anladı. "Jason!" Eve'in kardeşi şehrin farklı noktalarına çıkan kapılardan haberdardı. Jason, belki kapıların nasıl çalıştıklarını bilmeyebilirdi. Claire de o kadar emin sayılmazdı ama nasıl kullanıldıklarını kesinlikle biliyordu. Claire, Myrnin ve Amelie dışında bu bilgi bir tek Oliver'da vardı ve Claire, Bishop'la karşılaştığından beri Oliver'ın nerede olduğunu biliyordu.

"Evet," diye ona katıldı Amelie. "Çocuk sorun olmaya başladı."

"Yaptıkları düşünülürse, onu biraz hafife alıyorsun sanki." Claire bir kazık saplıyormuş gibi yaptı ama Amelie'ye doğru değil. Süpermene silah doğrultmak gibi bir şey olurdu bu. Birilerinin canı yanardı ve ama bu kesinlikle Süpermen olmazdı. "Şey, demek istediğim, sen..."

Amelie başını çevirip kapıya baktı. "Ben ne?"

"İyi misin?" Sonuçta kısa bir süre önce göğsünde bir kazık vardı ve dahası, bilsinler ya da bilmesinler, Morganville'deki bütün vampirler hastaydı. Hem de çok hastaydılar. Claire'in sadece Alzheimer'a benzetebildiği bir hastalığa yakalanmışlardı.

Ve hastalık son derece ölümcüldü.

Büyük çoğunluğun bundan haberi yoktu çünkü Amelie hastalık öğrenilirse olacaklardan haklı olarak korkuyordu. Amelie'de de belirtiler vardı ama henüz hafifti. İlerlemeleri yıllar sürebiliyordu. Şimdilik korkulacak bir durum yoktu.

En azından Claire öyle umuyordu.

"Hayır, iyi olduğumu sanmıyorum. Ama kendimi düşünecek vaktim yok." Amelie kapıya odaklandı. "Açmak için anahtar gerekecek."

Bu büyük bir sorundu çünkü anahtar olması gereken yerde yoktu. Anahtarlık, Claire'in bıraktığı çekmecede değildi. Ararken eşelediği süprüntülerin arasından çıkanları gördükçe endişesi daha da arttı. Myrnin oldukça tuhaf şeyler saklamıştı. Kitapları çok seviyordu, Claire'in buna diyeceği yoktu. Ama alkole batırılmış küçük hayvan leşleri için aynı şeyi söyleyemezdi kesinlikle. Toprak dolu kavanozlar da vardı. En azından Claire onların toprak olduğunu umuyor, görünen kırmızılıkların da kan olmasından korkuyordu.

Anahtarlar yoktu. Başka birkaç eksikle birlikte. Hem de önemli eksikler.

Claire, içinde sakinleştiricilerin ve Myrnin'in ilaçlarının durduğu çantanın yerine bakmak için yarı kırık çekmeceyi umutsuzca açtı.

Boştu. Sadece tozlu bir iz vardı.

Bu da, Myrnin vahşileşmeye başladığında, o güven verici dart tabancasının Claire'in yanında olamayacağı anlamına geliyordu.

Acil durum enjektör kalemi de öyleydi çünkü kalem, ilaçlarla birlikte çantadaydı.

Ama daha da kötüsü, cebindeki birkaç küçük şişe dışında, Myrnin'in hiç ilacı kalmamıştı.

Kısacası, mahvolmuşlardı.

"Yeter," dedi Amelie ve korumasına döndü. "Kolay değil biliyorum ama yapar mısın?"

Vampir resmi bir hareketle başını salladı, öne doğru birkaç adım attı ve kilidi tuttu.

Eli bir anda *alev aldı.*

"Tanrım!" diye bağırdı Claire ve elleriyle ağzını kapattı çünkü vampir kilidi bırakmıyordu. Vampirin yüzü acıyla kasılmıştı ama kilit her nasılsa şak diye açılana kadar elini çekmedi.

Vampir, eli yanmaya devam ederken kilidi yere attı. Claire eline geçen ilk şeyle, ki bu Myrnin'in yerde bıraktığı eski püskü bir tişörttü, ateşi söndürdü. Yanık kokusu ve vampirin elinin görüntüsü yüzünden az kalsın kusacaktı. Vampir bağırmamıştı ama Claire bunu onun yerine yapacaktı neredeyse.

"Bir tuzak," dedi Amelie. "Babamdan. Gerard, devam edebilecek misin?"

Vampir, tişörtü elinin yanıklarına sararken başını salladı. Ter damlacıkları pembeydi. Claire, adamın yüzünden akanların kan olduğunu farketti. Ayrıca gözlerini ardına kadar açmış adamın suratına bakmaya devam ettiği de gözünden kaçmadı.

"Çekil," diye hırladı vampir, Claire'e. "Sen arkamızda kal." Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Teşekkür ederim."

Hannah, Claire'i kolundan çekip arkaya, vampirlerin biraz uzağına götürdü. "Onun beslenmeye ihtiyacı var," dedi alçak sesle. "Gerard kötü biri değil ama yine de saldı-

rılmaya hazır bir halde ortalıkta dolaşma. Unutma, biz ayaklı yemek makineleriyiz."

Claire başını salladı. Amelie kırık kilidin bıraktığı deliğe parmaklarını sokup kapıyı açtı... Karanlık.

Hannah sesini çıkarmadan Claire'i tutmayı sürdürdü.

Bir süre hiçbir şey olmadı, sonra karanlık titreşti. Gölgelerde bir şeyler belirip kayboldu. Amelie hedefi değiştiriyor, belli bir yeri arıyordu. Biraz sonra bir adım geri çekildi. "Şimdi," deyince, iki koruma karanlıktan ibaretmiş gibi görünen boşluğa dalıp kayboldu. Amelie dönüp Hannah'yla Claire'e baktı. Amelie'nin gözbebekleri büyüdü. Karanlığa hazırlanıyordu.

"Yanımdan ayrılmayın," dedi. "Tehlikeli olacak."

3

Amelie, Claire'in öbür kolunu yakaladı. Claire, nefes almaya bile fırsat bulamadan geçide sürüklenmesinin ardından, serin bir dalgayla her taraftan itiliyormuş gibi hissettikten sonra kör bir karanlığa yuvarlandı. Claire'in bütün duyularına çok iş düşüyordu. Hava kasvetli ve ağır, içerisi bir mağara gibi soğuk ve nemliydi. Amelie, buz gibi eliyle kavradığı Claire'in kolunu kesin çürütecekti. Genç kızın diğer kolunu sıkıca tutan Hannah Moses'ın sıcak dokunuşu ise ona kıyasla hafif kalıyordu.

Claire, Hannah'yla beraber kendi nefes sesini duyuyordu ama diğer vampirlerden ses gelmiyordu. Konuşmaya çalıştığında Amelie'nin soğuk eli ağzını sıkıca kapadı. Claire hızla başını salladı. Amelie, en azından hala Amelie olduğunu umduğu kişi, kendisini karanlığa doğru sürüklerken, Claire teslim olup bir ayağını diğerinin önüne atmaya konsantre oldu.

Koku ara sıra değişiyordu. Bazen pis bir çürük kokusu, bazense üzüme benzeyen tuhaf bir koku geliyordu Claire'in burnuna. Hayalinde, etrafı kırık şarap şişeleriyle dolu ölü bir adam canlandı. Ama Claire'in hayal gücü orada kalmadı. Ölü adam kalkıp ona doğru yaklaşıyordu. Dokunduğu anda Claire çığlığı basacaktı.

Sadece hayal kuruyorsun, kes şunu.

Yutkunup endişesini bastırmaya çalıştı. Bir işe yaramıyordu. *Shane olsa panik yapmazdı. Shane olsa...* Karanlıkta bir grup vampirle gezse bile Shane'e bir şey olmazdı, Claire bunu biliyordu.

Kilometrelerce yürümüşlerdi sanki. Amelie kolunu bırakıp Claire'i durdurdu. Claire desteğini birden kaybedince kendisini uçurumun kenarında gibi hissetti. Hannah'nın eli, ona dünyada başka gerçeklerin de olduğunu hatırlattığı için Claire ona minnettardı. *Düşmeme izin verme.*

Derken Hannah elini çekti. Güçlü parmaklarıyla birlikte Hannah da birden kayboldu.

Claire zifiri karanlıkta tek başına kalakaldı. Kulaklarında bir tren sesi gibi çınlayan nefesi, kalp atışlarının sesinden duyulmuyordu bile. *Kıpırda*, dedi kendi kendine. *Bir şey yap!*

"Hannah?" diye fısıldadı Claire.

Arkadan Claire'in bedenine soğuk eller uzandı. Biri onun kollarını iki yanına yapıştırdı, diğeri de ağzını kapattı. Ayakları yerden kesilirken çığlık attıysa da ağzında bir tıkaç varmış gibi boğuk bir vızıltı halinde çıktı sesi.

Sonra karanlığın içinde havada süzülmeye başladı.

Ve Claire, soğuk betona yüzüstü yuvarlandı. Burada zayıf da olsa biraz ışık vardı ve her şeyin etrafını soluk griye boyuyordu. Yolun sonundaki tünelin kemerli ağzı da dahil.

Claire, nerede olduğunu bilmiyordu.

Hemen ayağa kalkıp arkasına baktı. Bir inci gibi soluk görünen Amelie, peşindeki iki vampirle birlikte geçitten odaya adımını attı. Gérard sağlam eliyle Hannah Moses'ın kolunu tutuyordu.

Hannah'nın başı kanıyordu. Gérard onun kolunu bırakınca, kadın güçlükle nefes alarak dizlerinin üstüne çöktü. Hannah'nın gözleri boş ve dalgın bakıyordu.

Amelie birden dönüp elindeki bıçağı karanlıktan kendisine doğru gelen bir karaltıya savurdu. Tünelde tiz bir ses yankılandı ve beyaz bir el uzanıp Amelie'nin gömleğine yapıştı.

Görünmez kapı hızla kapanarak kolu dirseğin hemen üzerinden ikiye böldü.

Amelie hala gömleğini tutan eli yere atıp tekmeleyerek kenara itti. Diğerlerine döndüğünde yüzü ifadesizdi.

Claire kusacak gibi oldu. Gözlerini hala kıpırdayan elden alamıyordu.

"Buradan gelmeye mecburduk," dedi Amelie. "Tehlikeli ama gerekliydi."

"Neredeyiz?" diye sordu Claire. Amelie ona bakıp hiçbir şey demeden öne geçti ve koridorda yürümeye başladı.

Bütün bunları yaşaması, Claire'e soru sorma hakkı bile vermiyordu. Neden versindi ki? "Hannah? İyi misin?"

Hannah bir şeyi yokmuş gibi elini salladı ama bu hareket insanın içini rahatlatmıyordu. Vampir Gérard, Hannah'nın adına cevap verdi. "Bir şeyi yok." Bir eli kemiğine kadar yanan Gérard tabii ki öyle diyecekti. Sorsan kendisinin de iyi olduğunu söylerdi herhalde. Hannah'yı Claire'e itip "Sen al," dedi ve Amelie'nin peşinden gitti. Öbür koruma -adı neydi sahi- birbirini çok iyi tanıyan bir ekipmişler gibi Gérard'ın yanında yürüyordu.

Hannah ağırdı ama bir iki nefes aldıktan sonra kendi ayaklarının üstünde durmayı başardı. "Ben iyiyim," dedi, Claire'i rahatlatmak için gülümseyerek. "Lanet olsun. Parkta yürümek kadar kolay olmadı."

"Erkek arkadaşımla tanışmalısın," dedi Claire. "İkiniz de her şeyi hafife alma konusunda ustasınız."

Hannah gülecek gibi oldu ama başını sallayıp Claire'in omzuna hafifçe vurmakla yetindi. "Sağına soluna dikkat et," dedi. "Daha yeni başladık."

Sağda da solda da dikkat edilecek bir şey olmadığından kolay bir işti bu. Sonuçta bir tüneldeydiler. Anlaşılan Hannah arka tarafı korumakla görevliydi. Amelie, kapıyı kapatmıştı ama anlaşılan Hannah işini fazlasıyla ciddiye alıyordu. *Umarım o yoldan dönmek zorunda kalmayız,* diye düşündü Claire. Arkalarında kalan soluk el onu hala ürpertiyordu. Neyse ki sonunda hareket etmeyi bırakmıştı. *Umarım, umarım oraya dönmek zorunda kalmayız.*

Tünelin ağzına gelince Amelie bir an durdu, sonra sağa dönüp gözden kayboldu. İki vampir koruması da yıldırım hızıyla onu izledi. Hannah'yla Claire onlara yetişmek için hızlandı. Bu sefer kemerli değil, köşeli ve koyu renk ahşap kaplamalı bir koridorla karşılaştılar. Duvarlarda mum ışığıyla aydınlanan tablolar vardı. *Çok eski görünüyorlar*, diye düşündü Claire. Binlerce kiloluk kostümler giymiş, bembeyaz makyajlı ve peruklu insanların resimleriydi bunlar.

Claire durup bir tanesine bakarak bir adım geriledi.

"Ne var?" diye homurdandı Hannah.

"Bu o. Amelie!" Kesinlikle oydu ama üzerinde şimdilerde giydiği Prenses Grace tarzı kıyafetler yerine, derin göğüs dekolteli, gösterişli, gök mavisi, saten bir elbise vardı. Amelie, başındaki kocaman beyaz peruğu ve tuhaf denecek kadar tanıdık ifadesiyle tablodan onlara bakıyordu.

"Sanatseverliğin sırası değil Claire, gitmemiz lazım."

Doğruluğu su götürmezdi elbette ama Claire ilerlerken tablolara göz atmadan duramıyordu. Biri, Oliver'ın dört yüz yıl önceki haline benziyordu. Daha modern duran diğer tablo ise Myrnin'i andırıyordu. *Burası vampir müzesi*, dedi Claire kendi kendine. *Onların tarihi bu.* Koridorun devamındaki vitrinlerde kitaplar, gazeteler, mücevherler, giysiler ve müzik aletleri sergileniyordu. Upuzun hayatları boyunca topladıkları bütün güzel ve gösterişli şeyler oradaydı.

Önlerindeki üç vampir aniden durdu. Hannah, Claire'i kolundan tutup duvara doğru itti. "Ne oluyor?" diye fısıldadı Claire.

"Kimlik taraması."

Claire, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Neler olup bittiğini görmek için biraz kıpırdamaya kalkışınca gördü ki, ileride bunlardan başka yüz kadar vampir daha vardı. Yaralı oldukları anlaşılan bazı vampirler oturuyordu. Aralarında bir sürü insan da vardı. Gergin görünüyorlardı, bunun nedenini anlamak da zor değildi.

Bunlar Bishop'ın adamlarıysa, küçük kurtarma ekibinin başı ciddi bir belada demekti.

Amelie yetkili görünen vampirle sessizce bir şeyler konuştuktan sonra Gérard'la ortağı gözle görülür şekilde rahatladı. Belli ki dost mu düşman mı karmaşası çözülmüştü. Amelie dönüp başıyla Claire'e işaret verince Hannah'yla Claire vitrinlerin arkasından çıkıp onların yanına yürüdü.

Amelie'nin bir başka işaretiyle birkaç vampir, gruptan ayrılıp uzak bir köşede ona katıldı.

"Ne oluyor?" diye sordu Claire etrafına bakınarak. Vampirlerin çoğunun üzerinde Bishop'ın hoşgeldin şöleninde giydikleri giysiler vardı ama bir kısmı siyah ve kamuflajlı askeri kıyafetle duruyordu.

"Burası toplanma yeri," dedi Hannah. "Amelie herhalde stratejiyi konuşuyordur. Yanındakiler Amelie'nin ekip liderleri olacak. Yanlarında insan olmadığını farkettin mi?"

Claire farketmişti. İçinde kaynayıp duran şüphe hiç de hoş değildi.

Amelie ne emir verirse versin, yerine getirilmesi uzun sürmüyordu. Vampirler tek tek başlarını sallayıp fırlıyor, bu

sefer aralarında insanların da olduğu bütün takipçileri de alıp bir yerlere gidiyordu. Amelie son grubu da gönderince geride Claire'in tanımadığı on kişi kaldı. Hepsi birarada duruyordu.

Amelie, insanlar ve vampirlerden oluşan gruba bakıp başını salladı.

"Claire, bu Theodosius Goldman," dedi Amelie keskin bir sesle. "Kendisine Theo denmesini tercih eder. Bu da onun ailesi."

Aile mi? Bu tam bir şoktu çünkü çok kalabalıklardı. Theo ortayaşlı, gri, kıvırcık saçlı, vampirlere has solgunluğu dışında aslında... oldukça hoş yüzlü bir adamdı.

"Karım Patience'ı takdim edebilir miyim?" dedi adam, Claire'in yalnızca eski filmlerde gördüğü tavırlarla. "Oğullarımız Virgil ve Clarence. Onların eşleri Ida ve Minnie." Vampirler hepsini başlarıyla selamladı. Başı, vampir bir kadının kucağında olup yerde yatan bir adam ise elini salladı. "Ve onların çocukları."

Belli ki bu tanışma töreninde torunların adları tek tek söylenmiyordu. İkisi kız, ikisi erkek, toplam dört torun vardı. Onlar da akrabaları gibi soluk yüzlüydü. Claire'den küçük görünüyorlardı -en azından fiziksel olarak. En küçük kız on iki, en büyük oğlan da on beş yaş civarındaydı.

En büyük oğlanla kız, yaşananlardan bizzat Claire sorumluymuş gibi ona öfkeyle bakıyordu. Ama Claire koca bir ailenin torunlara varana kadar nasıl vampir olduğunu düşünmekle meşguldü.

Theo, Claire'in aklından geçenleri yüzünden anlamış olacak ki "Çok uzun zaman önce ölümsüz olduk, çocuğum," diye açıklamaya girişti. Amelie'ye bakıp onun onayını aldıktan sonra devam etti. "Amelie'nin babası Bishop bizi böyle yaptı. Onun bir şakasıydı bu. Bize sürekli birlikte olacağımızı söyledi." Adamın gerçekten hoş bir yüzü vardı. Gülümsemesi de hüzünlüydü. "Ama onun beklediği gibi olmadı. Bu durumun bizi mahvetmesine izin vermedik. Amelie de hayatta kalmak için öldürmek zorunda olmadığımızı bize gösterdi. Böylece hem inancımızı koruyabildik hem de hayatımızı sürdürebildik."

"İnancınızı mı?"

"Çok eski bir inanış," dedi Theo. "Bugün de bizim Şabat'ımız."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Ya. Yahudi misiniz?"

Theo, Claire'in gözlerinin içine bakarak başını salladı. "Buraya, Morganville'e sığındık. Burada, hem tabiatımız hem de Tanrı'mızla huzur içinde yaşayabileceğimizi düşündük."

"Şimdi bu uğurda savaşacak mısınız, Theo? Size kucak açan bu yer için savaşacak mısınız?" dedi Amelie usulca.

Theo elini uzattı. Karısının soğuk, beyaz parmaklı elini sımsıkı tuttu. Zarif kadın, tepeden topladığı pırıl pırıl simsiyah saçlarıyla porselen bir bebeği andırıyordu. "Bugün olmaz."

"Eminim Tanrı bu koşullarda Şabat'ı çiğnemenize anlayış gösterecektir."

"Öyle. Tanrı bağışlayıcıdır, yoksa hala bu dünyada olmazdık. Ama ahlaklı olmak onun ilahi bağışlayıcılığına ihtiyaç duymamaktır bence." Theo üzüntüyle yine başını salladı. "Savaşamayız, Amelie. Bugün olmaz. İşin aslı, hiç savaşmamayı tercih ederim."

"Tarafsız kalabileceğinizi sanıyorsanız ama yanılıyorsunuz. Ben isteklerinize saygı duyacağım. Ama babam duymayacak."

Theo'nun yüzü asıldı. "Baban, ailemi bir daha tehdit ederse o zaman savaşacağız. Ama o bize gelip savaş ilan etmedikçe bir şey yapmayacağız."

Gérard bu konuda ne düşündüğünü belli edercesine burnundan soludu ki Claire buna hiç şaşırmamıştı. Gerard zaten her şey çabucak olsun bitsin diye düşünen bir adama benziyordu. Amelie başını sallamakla yetindi. "Sizi zorlayamam, zorlamayacağım da. Ama dikkatli olun. Size yardım için kimseyi bırakamam. Bir süreliğine burada güvende olacaksınız. Başkaları gelirse onları elektrik santralini ve kampüsü korumaya gönderin." Odanın uzak bir köşesinde, büyük bir tablonun altında birbirine sokulmuş üç insana baktı Amelie. "Bunlar sizin korumanız altında mı?"

Theo omuzlarını silkti. "Bize katılmak istediklerini söylediler."

"Theo."

"Biri zarar vermeye kalkarsa onları savunacağım." Theo sesini alçalttı. "Ayrıca kaynak bulamazsak onlara ihtiyacımız olabilir."

Claire'in bedeni buz kesti. Zarif yüzüne ve gülümsemesine rağmen bu adam, insanları taşınabilir kan bankası olarak kullanmaktan bahsediyordu.

"Bunu yapmak istemiyorum," diye devam etti Theo, "Ama işler umduğumuz gibi gitmezse çocuklarımı düşünmek zorundayım. Anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum," dedi Amelie. Yüzü, hislerini saklayan bir maskenin ardında gizliydi. "Sana ne yapman gerektiğini hiç söylemedim, söylemeyeceğim de Theo. Ama bu şehrin kanunlarına göre insanlara *Koruma*nı sunarsan, onlara karşı bazı görevleri yerine getirmen gerekir. Bunu biliyorsun."

Theo çaresizliğini vurgulamak için omuzlarını silkti. "Ailem her şeyden önce gelir. Sana bunu hep söyledim."

"Bazılarımız aile konusunda o kadar şanslı olmuyor," dedi Amelie.

Theo'nun bir cevap vermesini beklemedi -verip vermeyeceği de belli değildi. Amelie, arkasını döndü ve üç adım sağdaki, üzerinde SADECE ACİL DURUMLAR İÇİN yazan cam kapaklı elektrik panosuna bir yumruk indirdi. Kapak gürültüyle kırıldıktan sonra Amelie eline yapışan cam parçalarını temizledi.

Amelie, elini uzatıp kutudan bir şey çıkardı. Claire gözlerini kırpıştırdı. "*Paintball* silahı mı o?"

Hannah, Amelie'nin kendisine uzattığı silahı profesyonelce tuttu. "Gümüş tozuyla dolu mermiler atıyor," dedi Amelie. "Bizim için çok tehlikelidir. Nereye nişan aldığına dikkat et."

"Hep ederim," dedi Hannah. "Başka şarjör var mı?"

Amelie dolaptan şarjörleri alıp Hannah'ya uzattı. Claire, Amelie'nin sıradan bir temastan bile bir kumaş parçasıyla korunduğuna dikkat etti. "Şarjörler onar mermilik. Bir tanesi zaten içinde. Altı tane de burada var."

"İyi," dedi Hannah, "Yetmiş mermiyle halledemeyeceğim bir şey bizi zaten öldürür."

"Claire," dedi Amelie, ona küçük, mühürlü bir şişe uzatarak. "Basınçlı gümüş tozu. Darbe alınca patlar, çok dikkat et. Atılınca havada geniş bir alana dağılır. Düşmanlarına olduğu kadar arkadaşlarına da zarar verebilir."

Gümüş tozu, bilgisayar parçası yapımı gibi bazı endüstriyel alanlarda gerçekten de kullanılıyordu. Claire bu maddenin yasak olduğunu sanmıyordu ama vampirlerin bu maddeyle silah hazırlayacak kadar ileri görüşlü olmasına şaşırmıştı. Amelie solgun kaşlarını kaldırdı.

"Bunları bekliyordun değil mi?" dedi Claire.

"Tam olarak bu haliyle değil. Ama hayatım boyunca böyle hazırlıkların, sonunda işe yaradığını öğrendim. Bazen, bazı yerlerde hayat mutlaka karşına bir savaş çıkarır ve huzur mutlaka bir noktada sona erer."

"Amin," dedi Theo sessizce.

4

Yan kapıyı kullanarak müzeden çıktılar. Gece dışarı çıkmak riskli olsa da diğer çıkış yolu, arkalarında bıraktıkları karanlığa dönmeyi gerektirdiği için, kimse bu seçime karşı çıkmadı.

"Dikkatli olun," dedi Amelie, gölgelerin arasında neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle. "Gücümü topladım. Babam da aynısını yapıyor. Etrafta devriyeler gezecek, özellikle de burada."

Alevler, dışarı çıktıkları alana, vampir topraklarının kalbi Kurucu Meydanı'na henüz ulaşmamıştı. Claire'in hatırladığı sakin, düzenli yer değildi burası artık. Bütün ışıklar sönmüş, dükkanlar ve restoranlar boşaltılıp kapatılmıştı.

Meydan korku doluydu.

Claire, sadece Bishop'a hoşgeldin ziyafeti verilen Yaşlılar Konseyi'nin mermer basamaklarında bir hareketlilik farketti. Gérard tıslayarak herkesi uyarınca karanlıkta taş

kesildiler. Hannah'nın, Claire'in kolundaki eli demir bir pençeydi.

Merdivenlerde üç vampir durmuş, meydanı tarıyordu.

Gözcüler.

"Yürüyün," dedi Amelie bir hayalet gibi fısıldayarak. "Ama dikkatli olun."

Binanın köşesindeki gölgelere ulaştılar. Claire tam rahat bir nefes alacakken Amelie, Gérard ve diğer vampirler birden farklı yönlere dağıldı.

Claire bir an öylece kaldıktan sonra Hannah onu yakalayıp yüzünü çimlere bastırdı. Ağzına toprak ve acı klorofil dolan Claire güçlükle nefes almaya çalıştı. Hannah, Claire'in üstüne çullanmış, dirseklerini kızın sırtına dayamıştı.

Ateş ediyor, diye düşündü Claire, Hannah'nın silahı nereye doğrulttuğunu görmek için başını kaldırarak.

"Başını eğ!" diye homurdandı Hannah. Bir eliyle Claire'i yere bastırırken diğer eliyle ateş etmeyi sürdürdü. Karanlıktaki çığlıklara bakılacak olursa hedefi tutturmuştu. "Kalk ayağa! Koş!"

Claire'in hızı ne deniz kuvvetlerindeki askerlere ne de vampirlere yetişmesine yeterdi. Gecenin karanlığında kah çekiştirilerek, kah sürüklenerek bir yerlere götürüldü. Gölgeler, karanlık binalar, soluk yüzler, uzaktaki alevlerden yayılan turuncu ışık belli belirsiz gözlerinin önünden geçiyordu.

"Bunlar da ne?" diye haykırdı Claire.

"Devriyeler." Hannah arkalarından ateş etmeye devam etti. Tetiğe rastgele basmıyordu. Her seferinde önce bir iki

saniye durup hedef belirliyordu. Feryatlardan anlaşıldığı kadarıyla Hannah usta bir nişancıydı. "Amelie! Buradan *hemen* çıkmalıyız!"

Amelie karanlığı yaran soluk yüzüyle onlara bakıp başını salladı.

Kurucu Meydanı'ndaki başka bir binanın merdivenlerine yöneldiler. Resmi bir binaya benziyordu, önünde sütunlar ve merdivenlerinde koca man taş aslanlar vardı. Claire binayı incelemeye fırsat bulamadan, küçük grup, merdivenlerin tepesinde, kolsuz, beyaz, kapalı bir kapının önünde durdu.

Gérard tam kapıyı omuzlayacakken Amelie elini kaldırıp onu durdurdu. "İşe yaramaz," dedi. "Kaba kuvvetle açılmaz. Bana bırak."

"Kibar konuşmalara vaktimiz yok efendim," dedi merdivenlerden aşağı bakan diğer vampir. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?" Claire'in şimdiye kadar hiçbir vampirde duymadığı bir Teksas aksanıyla kelimeleri yaya yaya konuşuyordu. Hatta Claire ilk kez bu vampirin konuştuğunu duyuyordu.

Vampir, Claire'e göz kırptı. Daha da büyük bir şoktu bu. Çünkü o ana kadar Claire'e doğru dürüst bakmamıştı bile.

"Bir dakika," diye mırıldandı Amelie.

Teksas'lı başını salladı. "Bir dakikamız olduğunu sanmıyorum, efendim."

Merdivenlerin dibinde gölgeler kıpırdanıyordu. Hannah'nın ateş ettiği devriyelerdi bunlar. En az yirmi

kişiydiler. Liderleri, Claire'in dünyada en nefret ettiği vampir, Ysandre'ydi. Ysandre, Bishop'ın hem kızı hem de birebir kopyasıydı. Vampirler için de böyle kavramlar geçerliyse, Amelie'nin vampir kızkardeşiydi.

Claire'in Ysandre'den nefret etmesinin nedeni Shane'di. Aslında onun, Shane'in Kanarabasına saldırmak yerine burada olmasına seviniyordu. Çünkü hem Shane'in o korkunç cadıya karşı koyabileceğinden emin değildi hem de kazığı Ysandre'nin kalbine kendi elleriyle indirmek istiyordu.

Kişisel bir durum söz konusuydu yani.

Claire bir adım geri atınca Hannah, "Hayır," dedi. "Delirdin mi? Geri dön!"

Hannah, Claire'in omzunun üzerinden ateş etti. Paintball tabancasının menzilinin sınırındaydılar ama kurşun vampirlerden birinin -ne yazık ki Ysandre değildi- göğsüne isabet etti. Gümüş tozu patlayınca ölümcül bir sis etrafa yayıldı ve vampirler dört bir yana dağıldı. Ysandre'nin de birkaç yeri yanmış olabilirdi ama iyileşmeyecek gibi değildi.

Hannah'nın göğsünden vurduğu vampir devrildi ve bedeninden çıkan dumanlarla merdivenlerden yuvarlandı.

Amelie, avcunun içiyle kapıya vurup gözlerini kapadı. Duvarın içinden bir gıcırtı ve bir metal sesi duyuldu. "İçeri," diye mırıldandı Amelie, kontrolünü biraz olsun yitirmeden. Claire hemen dönüp üç vampirin ardından içeri girdi. En son Hannah geldi ve kapıyı çekip kapadı.

"Kilit yok," dedi kadın.

Amelie gelip Hannah'nın silahını indirdi. "Gerek yok. İçeri girmeyecekler." Kendinden çok emin görünüyordu. Ama bakışlarıyla kapıyı kilitlemek istercesine gözlerini kapıdan ayırmayan Hannah, bundan o kadar da emin değildi. "Bu taraftan. Merdivenlerden çıkacağız."

Kitaplarla dolu bir kütüphaneydi burası. Bazıları -o kattakiler- yeni ya da kısmen yeniceydi. Claire'in o loş ışıkta bile okuyabileceği parlak ciltli ve renkli başlıklı kitaplardı. Biraz yavaşlayıp şaşkınlıkla gözlerini kırptı Claire. "Burada *vampir* hikayeleriniz mi var sizin?" Vampirlerin hiçbiri cevap vermedi. Amelie sağa dönüp iki katlı uzun rafların arasından geçerek odanın ucundaki mermer basamaklara yöneldi. Burada kitaplar daha eski, sayfalar daha sarıydı. Claire üzerinde *Halkbilim, 1870-1945, İngilizce* yazan bir tabela gördü, sonra da Almanca bölümünü işaret eden bir tane daha. Sonra Fransızca. Sıradakinde ise Çince olabilecek harfler vardı.

Claire'in görebildiği kadarıyla, bunca kitabın hepsi bir şekilde vampirlerle ilgiliydi. Vampirler için bunlar tarih miydi yoksa kurgu muydu acaba?

Ama Claire'in bunu düşünecek vakti yoktu. Döner merdivenlerden ikinci kata çıkıyorlardı. Claire'in bacakları yanıyor, koşturmaktan sürekli nefesi tıkanıyordu. Hannah ona anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Bunu temel eğitim kabul et. Yetişebiliyor musun?"

Claire nefes nefese başını salladı.

Burada daha eski ve yıpranmış kitaplar vardı. Etraf kurumuş deri ve eski kağıt kokuyordu. Odanın arkalarında, insanların kilerlerine koyduğu X şeklindeki şık şaraplıklardan vardı ama bunların içinde şarap değil, her biri bir kurdeleyle düzgünce bağlanmış kağıt tomarları vardı. Büyük ihtimalle çok eskiden kalma el yazmalarıydı bunlar. Claire o yöne gideceklerini umdu ama Amelie onları başka bir kitap koridoruna soktu. Boş, beyaz bir duvara doğru ilerlediler.

Yok, tam olarak boş denemezdi. Duvarda süslü, yaldızlı bir çerçevenin içinde küçük bir tablo vardı. Tatlı bir manzara resmiydi bu. Ama Amelie tabloya bakınca resim *değişti* ve koyulaştı. O yemyeşil çayırların ve tembel koyunların üstüne kara bulutlar çökmüştü sanki.

Sonunda tablo simsiyah bir tuvale dönüştü. Ardından dumanların arasından parlayan bir mumun zayıf ışığı gibi parıltılar belirdi.

Ve Claire, Myrnin'i gördü.

Myrnin, gümüş rengi zincirlere vurulmuştu, dizlerinin üstündeydi ve başı da yerdeydi. Üzerinde hala Pierrot kostümünün bol, beyaz pantolonu vardı ama gömleği gitmişti. Islak saçları yüzüne ve mermer beyazı rengindeki omuzlarına yapışmıştı.

Amelie sertçe başını sallayıp elini resmin soluna koydu ve çiviye benzer bir şeye bastı. Yağlı menteşeler döndü ve duvarın bir kısmı açıldı.

Gizli kapılar. Vampirlerin bu kapılara bayıldığına şüphe yoktu.

Diğer taraf karanlıktı. "Of, hayır," diye mırıldandı Hannah. "Yine mi?"

Amelie içinde neşe barındıran bir ifadeyle Hannah'ya baktı. "Bu farklı bir karanlık," dedi. "Getirdiği tehlikeler de başka şeye benzemez. Her şey çabucak değişebilir. Buna ayak uydurmak zorundasınız."

Amelie karanlığın içine adım atınca diğer vampirler de onu izledi. Geride sadece Claire'le Hannah kalmıştı.

Claire elini uzattı. Hannah başını sallamaya devam ederek Claire'in elini tuttu ve karanlık onların etrafında nemli, kadife bir perde gibi kapandı.

Bir kibritin tutuşturulmasının ardından köşede bir alev parladı. Yüzü alevin ardında fildişi gibi parıldayan Amelie, kibriti bir muma yaklaştırdı ve küçük bir el feneriyle odanın içini yokladı. Kutular. Burası tozlu ve kullanılmayan bir depoya benziyordu. "Pekala," dedi Amelie. "Gérard, lütfen."

Gérard başka bir kapıyı araladı, başını salladı ve kapıyı herkesin geçebileceği kadar açtı.

Bir koridor daha. Claire koridorlardan sıkılmaya başlamıştı artık. Hepsi birbirine benziyordu. Şu an neredeydiler acaba? Eski bir oteldeydiler sanki. Cilalı, kalın kapılar, çelik plakalarla işaretlenmişti. Ama üstlerinde numaralar yerine Claire'in bilekliğindeki gibi vampir sembolleri duruyordu. Her sembol bir vampire aitti, en azından Claire öyle sanıyordu. Bu kapıların ardında ne vardı öyleyse? Oda mı? Kasa mı? Odaların birinden bir ses duyar gibi oldu Claire –boğuk

yumruk ve tırmalama sesleri. Ama kimse durmadı. Doğrusu Claire de bunların ne olduğunu öğrenmek istediğinden emin değildi.

Koridorların kesiştiği noktada Amelie onları durdurdu. İnsana yönünü şaşırtan, bomboş bir yol ayrımıydı burası. Claire bir koridoru diğerinden ayıramıyordu. *Yere ekmek kırıntısı atsak iyi olur,* diye düşündü. *Ya da şeker. Belki de kan.*

"Myrnin bu koridordaki bir odada," dedi Amelie. "Bir tuzak olduğu ortada, bana kurulduğu da belli. Ben arkada kalıp sizin kaçış yolunuzu açık tutacağım, Claire." Soluk gözlerini merhametsizce Claire'e dikti. "Ne olursa olsun Myrnin'i sağ salim dışarı çıkarmalısın. Anlıyor musun? Bishop'tan kurtulmalı."

Diğerleri yaşamasa da olur, demek istiyordu Amelie. Midesi bulanan Claire elinde olmadan Hannah'ya ve diğer iki vampire baktı. Gérard omulzarını öyle hafif silkti ki, Claire hayal gördüğünü sandı.

"Biz askeriz," dedi Gérard. "Öyle değil mi?"

Hannah gülümsedi. "Aynen öyle."

"Güzel. Emirlerimi yerine getireceksiniz," dedi Gérard.

Hannah alaycı bir tavırla onu selamladı. "Evet efendim, bölük lideri sizsiniz, efendim."

Gérard, Claire'e döndü. "Sen geride duracaksın. Anladın mı?"

Claire başını salladı. Soğuk soğuk terliyordu. Midesine ağrılar girmişti. Düşününce, elindeki tahta kazık o kadar da işe yarayacak bir şeye benzememeye başladı. Ama Claire'in

tg: kaktusunx

fazla düşünecek vakti yoktu. Gérard dönüp koridorda ilerlemeye başlamıştı bile. Ortağı onun yanını koruyordu. Hannah, Claire'e yürümesini işaret etti.

Amelie'nin soğuk parmakları Claire'in omzuna dokundu. "Dikkat."

Claire başını salladı ve aklını kaçırmış vampiri, kötü bir vampirin elinden kurtarmaya gitti.

Kapının Gérard'ın tekmesiyle paramparça olduğunu söylemek abartılı olmazdı. Menteşelerin hemen yanlarını saymazsak, kapı en fazla el büyüklüğünde parçalara ayrıldı. Tahtalar daha yere düşmeden Gérard içeri girmişti bile. Arkadaşı sağa giderken o sol tarafa yöneldi. Hannah silahını hazır tutup içeri girerek odayı kolaçan etti ve başıyla Claire'e sertçe bir işaret yolladı.

Myrnin tam da Claire'in tabloda gördüğü gibi gümüş zincirlere vurulmuştu. Odanın ortasında diz çökmüş duruyordu. Bu çok sağlam zincirler, taş zemindeki iri çelik halkalara geçirilmişti.

Myrnin tir tir titriyordu, vücudunda zincirlerin temas ettiği bölgeler yanıp su toplamıştı.

Gérard duyulmayacak kadar alçak bir sesle küfredip bütün gücüyle yerdeki halkaları tekmeledi. Çelik parçaları şangırdadı ama kırılmadı.

Myrnin sonunda kafasını kaldırdı. Claire terli, koyu saçlarının altından onun vahşi gözlerini ve gülümsemesini görünce karnına yumruk yemiş gibi oldu.

"Geleceğinizi biliyordum," diye fısıldadı Myrnin. "Sizi aptallar. O nerede? Amelie nerede?"

"Arkamızda," dedi Claire.

"*Aptallar.*"

"Seni kurtarmak için gelenlerle böyle konuşman ne hoş," dedi Hannah. Claire, Hannah'nın gergin olduğunu görebiliyordu ama kadın kendine hakimdi. "Gérard? Bu hoşuma gitmedi. Fazla kolay."

"Biliyorum." Vampir çömelip zincirlere baktı. "Gümüş kaplama. Bunları kıramam."

"Ya halkalar?" diye sordu Claire. Gérard metal plakanın ucunu tutup büktü. Çelik, alüminyum folyo gibi kıvrılıp tiz bir sesle taşlardan kurtuldu. Myrnin, bedeninin bir kısmı serbest kalınca sendeledi. Gérard öndeki ikinci halkayla uğraşırken ortağına diğer ikisini işaret etti.

"Fazla kolay, fazla kolay," diye mırıldanıp duruyordu Hannah. "Bishop, Myrnin'i kolayca serbest bırakacak olsa neden böyle bir şey yapsın ki?"

Halkaların hepsi sökülünce Gérard, Myrnin'in kolunu ovuşturup kalkmasına yardım etti.

Gözleri ateş kırmızısına bürünen Myrnin, Gérard'ı üzerinden atıp dosdoğru Hannah'ya gitti.

Hannah, Myrnin'in geldiğini görünce silahı doğrulttu ama Gérard'ın ortağı, kadının eline vurdu ve mermi duvara saplandı. Havaya saçılan gümüş parçaları vampirleri yaktı. İki koruma geri çekildi.

Myrnin, Hannah'yı boynundan yakaladı.

"Hayır!" diye bağırdı Claire. Gérard'ın kolundan kurtulup ileri atıldı ve tahta kazığı havaya kaldırdı.

Myrnin başını çevirip vampir dişlerini göstererek gülümsedi. "Buraya beni öldürmeye değil, kurtarmaya geldiğini sanıyordum Claire," dedi ve avına döndü. Hannah bütün gücüyle silahını doğrultmaya çalışıyordu. Myrnin hiç zorlanmadan silahı onun elinden aldı.

"Seni kurtarmaya geldim," dedi Claire. Ve daha ne yaptığını kendisi de anlayamadan, elindeki kazığı Myrnin'in sırtına, kalbini hedefleyerek sol tarafına sapladı.

Myrnin şaşkınlıkla öksürüyormuş gibi bir ses çıkarıp Hannah'ya doğru sendeledi. Eli Hannah'nın boğazından kayıp giysilerine takıldı ve vampir yere düştü.

Görünüşe göre ölmüştü.

Gérard'la ortağı, Claire'e onu daha önce hiç görmemiş gibi baktılar. "Sen ne halt ettiğini..." diye kükremeye başladı Gérard.

"Kaldırın onu," dedi Claire. "Kazığı sonra çıkarırız. Yeterince yaşlı. Yaşayacaktır."

Claire ağzından çıkan bu soğuk ve korkutucu sözlerin doğru olduğunu umuyordu. Ne de olsa Amelie hayatta kalmıştı, Myrnin de onun kadar, hatta belki daha yaşlı olmalıydı. Gérard'ın bakışlarından, bakıcılık yaptığı bu şirin, narin, küçük insanla ilgili düşüncelerini yeniden değerlendirdiği belli oluyordu. Çok kötü. Claire en büyük güçlerinden birinin herkesin kendisini hafife alması olduğunu düşünürdü.

Claire, dışarıdan soğukkanlı görünse de içi titriyordu. Sakinleştiriciler olmadan Myrnin'i zaptetmenin ve vampirin Hannah'nın boynunu koparmasını engellemenin tek yolu bu olsa da, sonuçta patronunu öldürmüştü.

Kariyeri için bu o kadar da iyi bir hamle sayılmazdı.

Amelie yardım eder, diye düşündü Claire çaresizce. Gérard, Myrnin'i omzuna attı ve kaçış yollarını tutan Amelie'ye doğru koridorda hızla ilerlediler.

Gérard aniden durunca Hannah ve Claire neredeyse ona çarpacaktı. "Ne oldu?" diye fısıldadı Hannah, baştaki iki vampire bakarak.

Amelie önlerindeki köşedeydi ve birkaç metre ötesinde Bishop duruyordu.

İkisi de kıpırdamadan birbirine bakıyordu. Amelie piskopos cübbesi içindeki babasına kıyasla daha kırılgan ve zarif görünüyordu.

Bishop yaşlı ve öfkeliydi. Gözlerindeki alevler Jeanne d'Arc'ın hikayesinden fırlamıştı sanki.

İkisi de kımıldamadı. Aralarında bir mücadele olduğu belliydi ama Claire bunun ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Gérard, Claire'in ve Hannah'nın kolunu tutup onları durdurdu. "Hayır," dedi sertçe. "Onlara yaklaşmayın."

"Ama çıkış orada," dedi Hannah. "Herif de tek başına."

Gérard'la Teksas'lı, Hannah'ya vahşi bir bakış fırlatıp inanmayan gözlerle baktılar. "Öyle mi sanıyorsun?" dedi Teksas'lı. "Ah şu insanlar."

Amelie bir adım geriledi. Claire'in bedenine hafif bir ürperti yayıldı ama o, bunun kötü bir işaret olduğunu anladı. Hem de çok kötü bir işaret.

Aralarında nasıl bir mücadele varsa, sona ermişti.

Amelie hışımla onlara dönüp "Gidin!" diye haykırdı. Sesinde öfke ve korku vardı. Gérard, kızları bırakıp Myrnin'i omzundan onların kollarına attı ve Teksas'lıyla birlikte çıkışa değil, Amelie'nin yanına koştu.

Gérard ve Teksas'lı, Bishop tam Amelie'nin boynunu koparacakken yetişti ve yaşlı adamı duvara savurdular. Ama koridordan başkaları da geliyordu. *Bishop'ın adamları*, diye düşündü Claire.

Çok kalabalıklardı.

Amelie kendi yoluna gitmek için Bishop'ın vampirlerinden ilkini yakaladı. Claire vampiri tanıyor gibiydi. Vampir, Morganville'liydi ama belli ki taraf değiştirmişti.

Amelie yılan gibi hızlı ve kıvrak bir hareketle adamı yere yatırıp Hannah, Claire ve onların arasındaki Myrnin'e baktı. "Onu dışarı çıkarın!" diye bağırdı. "Ben yolu tutacağım."

"Hadi," dedi Hannah, Myrnin'i omzuna atarak. "Gidiyoruz."

Myrnin ölü gibi soğuk ve ağırdı. Claire onun bacaklarını tutmaya çalışırken kusmamak için kendini zor tuttu. Dişlerini sıkıp Myrnin'in kazık saplı bedenini koridorda sürükleyen Hannah'ya yardım etti. Arkalarından kavga sesleri geliyor, birileri yere düşüyordu. Çığlık ya da haykırış yoktu.

Vampirler sessizce dövüşüyordu.

"Tamam," dedi Hannah nefes nefese. "Tek başımızayız."

Bu hiç de iyi bir haber değildi. İki insan kimbilir nerede, kalbinde kazık olan deli bir vampirle kapana kısılmıştı. Bir savaş bölgesinde hem de.

"Kapıya gidelim," dedi Claire.

"Öbür tarafa nasıl geçeceğiz?"

"Bana bırak."

Hannah ona tuhaf tuhaf baktı. "Sana mı?"

Sinirlenmenin sırası değildi. Claire hafife alınmayı bir lütuf olarak görmüyor muydu ne de olsa? Şey, işin aslı, her zaman değil. "Evet, bana. Ama acele etmemiz gerek." Üstün taraf Amelie'ninki değildi. Biraz daha dayanıp onların geri çekilmesini sağlayabilirdi ama Claire, Amelie'nin kazanabileceğini düşünmüyordu.

Claire'le Hannah, Myrnin'i sürükleyip sembollü kapıların önünden geçtiler. Hannah kapıları saydıktan sonra girdikleri kapıyı başıyla işaret etti.

Kapının üzerinde Kurucu sembolünün olması şaşırtıcı değildi elbette. Claire'in bilekliğinin üzerindeki sembolün aynısıydı bu.

Hannah kapıyı açmaya çalıştı. "Lanet olsun! Kilitli."

Claire elini tokmağa götürdüğünde kilitli değildi ama. Kapı açılınca köşedeki tek mum ortalığı biraz olsun aydınlattı. Claire nefesini tuttu ve titreyen kaslarını fırsattan istifade dinlendirdi. Bu arada Hannah odayı kontrol edip içerisinin güvenli olduğunu söyledi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Claire, Myrnin'i yere bırakırken. "Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Umarım çok acımamıştır."

Myrnin'in kendisini duyup duymadığı konusunda hiçbir fikri yoktu Claire'in. Kazığı tutup çekmek istediyse de hem Amelie hem de Sam olayında kazığı başka bir vampirin çıkardığını hatırladı. Belki onlar Claire'in bilmediği bir şey biliyordu. Bunun yanısıra hastalık onları güçsüzleştirmişti. Myrnin'i bile.

Claire bu riski alamazdı. Ayrıca yanlarında Myrnin'i kontrol edebilecek bir vampir olmadığı için onu yaralı ve aklını kaybetmiş halde uyandırmak işleri daha da kötüleştirebilirdi.

Hannah, Claire'in yanına geldi. "Eee?" dedi, silahının şarjörünü kontrol edip kaşlarını çatarak yenisini takarken. "Nasıl yapacağız? Önce o müzeye dönmemiz lazım, değil mi?"

Öyle mi? Claire emin değildi. Artık karanlıktan başka bir şey olmayan kapının yanına gidip var gücüyle Myrnin'in o harabeye dönmüş laboratuvarına odaklandı. Claire, ışık yoğunlaşıp azaldıktan sonra dengesini buldu.

Hiç de zor olmadı.

"Galiba buraya çok dolambaçlı bir yoldan geldik," dedi. "Belki de burada olmaması gerekenleri uzak tutmak için kasıtlı bir seçimdi bu. Ama Amelie dışarıya daha kestirme bir yoldan çıkmak isteyebilir." Arkasını döndü. "Beklememiz gerekmez mi?"

Hannah kapıyı açıp koridora baktı. Gördüğü her neyse iyi bir şey olmadığı kesindi. Başını salladı. "Hemen tüyüyoruz."

Hannah büyük bir çabayla Myrnin'in ağırlığını tek bir tarafa verip onu sürüklemeye başladı. Claire de Myrnin'in diğer kolunu tuttu.

"Az önce kıpırdadı mı?" diye sordu Hannah. "Çünkü kıpırdadıysa onu vurmak zorunda kalacağım."

"Hayır! Hayır, kıpırdamadı, her şey yolunda," dedi Claire her kelimesinde duraksayarak. "Hazır mısın? Bir, iki..."

Ve *üç* deyince kendilerini Myrnin'in laboratuvarında buldular. Claire, Myrnin'in soğuk bedeninin altından çıktı ve kapıyı çarparak kapattı. Gözlerini kırık kilide dikti. "Bunu tamir etmem gerek," dedi. Peki ya Amelie? Hayır, o bütün çıkışları bilirdi. Oraya gelmesine gerek kalmazdı.

"Kızım, asıl yapman gereken bizi bu lanet yerden çıkarmak," dedi Hannah. "Hemen bizi korunaklı bir kaleye falan götür. Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"İyi bir öğretmenim vardı." Claire, Myrnin'e bakmadı. Bakamadı. Nedeni ne olursa olsun, onu öldürmüştü. "Bu taraftan."

Myrnin'in laboratuvarının genelde güvenli olan boyut kapısı dışında iki çıkışı daha vardı. Sokağa giden merdivenler büyük ihtimalle şu an çok kötü bir fikirdi. İkinci yol ise küçük bir odanın içindeki gizli boyut kapısıydı. Amelie'nin onları buraya getirirken kullandığı çıkıştı o.

Ama Claire bu düşündüklerini bir türlü harekete geçiremedi. Her yeri kafasında canlandırdı. Cam Evi, üniversiteye açılan geçidi, hastaneyi, hatta oraya gelirken gördükleri müzeyi bile. Ama hiçbiri işe yaramadı.

Her şey... bozulmuştu. Bütün sistem çökmüştü sanki.

Oraya kadar gelmeleri bile büyük şanstı.

Amelie tuzağa düştü, dedi Claire kendi kendine. *Orada. Bishop'la birlikte. Sayıca onlardan az.*

Claire kapattığı diğer kapıyı bir kez daha kontrol etti.

Yok. Sadece o geçitte değil, bütün sistemdeydi sorun.

"Eee?" dedi Hannah.

Claire o an Amelie'yi düşünecek durumda değildi. Onun görevi Myrnin'i güvenli bir yere götürmekti. Bu da Myrnin'i faydası dokunabilecek tek vampire, Oliver'a götürmek anlamına geliyordu. "Yürüyeceğiz galiba," dedi Claire.

"Sen öyle san," diye cevapladı Hannah. "Ölü bir vampiri Morganville sokaklarında sürüklemeye niyetim yok. Karşımıza kim çıkarsa öbür dünyayı boylarız."

"Onu bırakamayız!"

"Ama götüremeyiz de!"

Claire yine o inatçı tavrına büründüğünü farketti. "İyi, sen git o zaman. Ben onu bırakmıyorum. Bırakamam."

Hannah'nın Claire'i saçlarından tutup oradan çıkarmak istediği çok belliydi ama yaşlı kadın sonunda başını sallayıp geri çekildi. "Üçüncü seçenek," dedi. "Süvarileri arayalım."

5

Zırhlı bir birlik bulamasalar da, onlarca telefon görüşmesinden sonra kendilerini götürecek birini ayarlayabildiler.

"Öbür sokağa giriyorum, görünürde kimse yok," dedi Eve, Claire'in telefonunun hoparlöründen. Geçtiği yolları Claire'e adım adım anlatıyordu ve yaptığı gerçekten de ürkütücü bir yolculuktu.

"Tamam, Day'lerin evini gördüm. Onun yanındaki sokakta mısınız?"

"Oraya gidiyoruz," dedi Claire nefes nefese. Myrnin'i laboratuvardan dışarıya sürüklemiş, merdivenleri çıkıp karanlık uzunca bir sokağı takip ederken terden sırılsıklam olmuştu. Myrnin'in komşuları Katherine Day'le torununun oturduğu ev, aslında Kurucuya aitti ve Cam Ev'in bir kopyasıydı. Kapısı ve ışıkları kapalı olsa da üst kattaki perdeler kıpırdıyordu.

"Burası büyük halam Kathy'nin evi," dedi Hannah soluk soluğa. "Ama herkes ona büyükanne der. En azından ben kendimi bildim bileli bu böyle."

Claire, Hannah'ya dikkatli bakınca onun Day'lere ne kadar benzediğini farketti. Yüz hatları tam olmasa da davranışları kesinlikle benziyordu. Dayanıklı, akıllı ve iş bitirici kadınlardan oluşan bir aileydi Day'ler.

Eve'in büyük, siyah arabası sokağın başında duruyordu. İkisi -yoksa üçü mü demeli? Myrnin hala sayılıyor muydu?- sokağın başına yaklaşınca arabanın kapısı açıldı. Eve, bir Myrnin'e bir de sırtındaki kazığa göz atıp Claire'e bir *dalga geçiyor olmalısın* bakışı fırlattıktan sonra vampiri yüzükoyun arabanın içine çekti. "Çabuk olun!" deyip kapıyı çarptı. "Kahretsin, umarım her yer kan olmaz. Claire, sanırım senin görevin..."

"Biliyorum," dedi Claire uzun ön koltuğun ortasına geçerken. Hannah da oraya sığdı. "Hatırlatma. Onu korumam gerekiyordu."

Eve vitesi takıp gürültüyle ters yöne döndü. "Kazığı kim sapladı?"

"Ben."

Eve gözlerini kırptı. "İlginç bir güvenlik anlayışı. Amelie'yle birlikte değil miydiniz?" Eve, Amelie'nin pat diye orada bitip Myrnin'in yüzükoyun duran bedeninin üstüne bir kraliçe edasıyla kurulmasından korktu ve çabucak arka koltuğu kontrol etti.

"Evet, birlikteydik," dedi Hannah.

"Sormalı mıyım? Sormak *istiyor* muyum gerçekten?"

"Onu tek başına bıraktık," dedi Claire çaresizce. "Bishop tuzak kurmuş, Amelie onunla savaşırken biz gitmek zorunda kaldık."

"Diğerlerine ne oldu? Kalabalık bir grup olduğunuzu sanıyordum."

"Onların çoğunu..." Birden aklına bir şey geldi. Hannah da aynı ifadeyle ona bakıyordu. "Lanet olsun. Hepsi, Myrnin'in laboratuvarındaydı ama biz geri geldiğimizde..."

"Yoklardı," diye cümleyi tamamladı Hannah. "Gitmişlerdi."

"Harika. O zaman biz kazanıyoruz." Ses tonundaki alaycılığa rağmen Eve'in korktuğu gözlerinden belli oluyordu. "Michael'la konuştum. İyiymiş, üniversitedeler. Şimdiye kadar orada bir şey olmadı."

"Peki ya Shane?" Claire onu aramadığını farkedince suçluluk duydu. Shane onu aradıysa bile Claire'in bundan haberi yoktu. Büyük bir kurtarma operasyonunda gürültü olmasın diye telefonunun sesini kapatmıştı.

Ama telefonunu çıkarınca hiç cevapsız arama olmadığını gördü.

"O da iyi," dedi Eve, bir köşeden hızla dönerken. Bütün kasaba karanlığa gömülmüştü. Sadece birkaç ev, mum ya da fener ışığıyla aydınlanıyordu. Çoğunluk korku içinde karanlıkta bekleşiyordu. "Herhalde biraz yemek arayan birkaç vampir otobüse el koymaya çalışmış ama gerçek bir kavga olmamış. Şimdiye kadar çok sorun çıkmadı. Bir şeyi

yok, Claire." Eve, Claire'in elini tutup sıktı. "Ama sen iyi değilsin galiba. Korkunç görünüyorsun."

"Sağol. Bunu hakettim sanırım."

Eve, köşeyi dönerken arabanın kocaman direksiyonunu çevirmek için elini Claire'in elinden çekti. Farlar kaldırımdaki bir grubu aydınlattı, gruptakiler inanılmaz derecede solgun ve bir o kadar hareketsizdi. "Kahretsin, hortlaklara denk geldik. Durun, ben bunlara asfalt tozu yuttururum," dedi Eve.

Çok da iyi olurdu çünkü vampirler peşlerine düşmüştü. Arabayı tuhaf, coşkulu bir neşeyle takip ediyorlardı ama Eve'in hızına yetişemediler ve birer ikişer geride kalıp karanlıkta kayboldular. Sonuncusu en hızlı olandı. Neredeyse arka tamponu yakalayacaktı ki tökezledi ve egzoz dumanına boğuldu.

"Kahrolası ucubeler," dedi Eve. Cesur görünmeye çalışsa da beceremiyordu. "Selam, Hannah. İşler nasıl?"

"Şu anda mı?" diye güldü Hannah. "Muhteşem diyemem ama umrumda da değil açıkçası. Sabaha çıkarsak iki yakam biraraya gelecek mi göreceğiz."

"Hallederiz, merak etme," dedi Eve, Claire'in kendinde hissetmediği bir güvenle. "Saat zaten dört oldu. Birkaç saat daha geçsin, o zaman sorunumuz kalmaz."

Claire, *birkaç saat içinde hepimiz ölmüş olabiliriz* demese de aklından geçen buydu. Peki ya Amelie? Onu kurtarmak için ne yapacaklardı?

Tabii hala hayattaysa.

Claire'in başı çatlayacak gibi ağrıyor, uykusuzluktan gözleri yanıyordu. Tek istediği sıcacık bir yatakta yastığı başının üstüne çekip tüm bu *sorumluluklardan* bir an evvel kurtulmaktı.

Daha çok beklerdi!

Eve'in nereye gittiğine dikkat etmiyordu. Ortalık çok karanlık olduğundan, baksa da yolları tanıyamazdı zaten. Eve, arabayı mumlar ve fenerlerle aydınlatılmış bir camın önünde, kaldırımda durdurdu.

Common Grounds'a gelmişlerdi.

Eve, sürücü koltuğundan atlayıp arka kapıyı açtı ve durmadan söylenerek Myrnin'i kollarının altından tuttu. Claire, Eve'e yardıma gitti. Hannah da vampiri ayaklarından tutunca kafeye kadar taşıdılar.

İki vampir Claire'i hemen kenara çekti. Biri Oliver'dı, diğeriyse Claire'in tanımadığı bir kadın. Oliver çok acımasız görünüyordu. Çok da yeni bir durum değildi bu. "Onu yere bırakın," dedi Oliver. "Hayır, oraya değil sersemler, koltuğun üstüne. Siz, çıkın dışarı." Son sözler Oliver'ın işaret ettiği kanepede oturan ve çil yavrusu gibi dağılan korkmuş insanlara söylenmişti. Eve, Hannah'yla birlikte Myrnin'in ölüsünü koltuğa yüzükoyun yatırırken söylenmeye devam ediyordu. Myrnin floresan lamba ışığını andırıyordu, mavi-beyaz, soğuk bir renge bürünmüştü.

Oliver, Myrnin'in yanına çöküp sırtındaki kazığa baktı. Bir an parmaklarını birbirine dokundurarak düşündü ve Claire'e döndü. "Ne oldu?"

Oliver kazığın *Claire'e ait* olduğunu anlayabilirdi herhalde. Harika. "Başka seçeneğim yoktu. Bize saldırdı." *Biz* kısmı biraz abartılı olabilirdi çünkü sadece Hannah'ya saldırmıştı. Ama eninde sonunda Claire'e de saldıracaktı, bunu biliyordu.

Oliver bir süre Claire'i kıvrandırdıktan sonra gözlerini Myrnin'in hareketsiz, ceset gibi duran bedenine çevirdi. Kazığın girdiği yer, çevresine göre daha açık bir renk almıştı. Myrnin'in bütün rengini alıp götüren bir girdabın ağzına benziyordu. "Yanında Myrnin'e verdiğin ilaçlardan var mı?" diye sordu Oliver. Claire, başını evet anlamında sallayıp cebini yokladı. Biraz toz, biraz da sıvı ilaç vardı ama kazığı saplamadan bunları Myrnin'e verebileceğini düşünmemişti. Kaybedeceği bir mücadeleye boş yere girişmiş olurdu. Myrnin o haldeyken elinizi ağzına yaklaştırırsanız, en iyi ihtimalle parmaklarınızı kaybederdiniz.

Ama bu sorun, o an Claire'e o kadar da kötü görünmedi. Şişeleri Oliver'a uzattı. Vampir onları düşünceli düşünceli elinde evirip çevirdikten sonra tozu geri verdi. "Sıvı vücuda daha hızlı karışır."

"Evet." Bazı beklenmedik yan etkileri de vardı ama bunu düşünmenin zamanı değildi.

"Peki ya Amelie?" Oliver şişeyi çevirmeye devam etti.

"O... Onu orada bırakmak zorunda kaldık. Bishop'la savaşıyordu. Şu an nerede olduğunu bilmiyorum."

Odayı derin bir sessizlik kapladı. Vampirler birbirine baktı. Oliver gözlerini Myrnin'den ayırmıyordu. İfadesi hiç

değişmemişti. "Peki o zaman. Helen, Karl, kapılara ve pencerelere bakın. Bishop'ın devriyelerinin içeri dalacağını sanmıyorum ama benim dikkatim başka yerde olacağı için, ne olur ne olmaz. Geri kalanlar..." İnsanlara bakıp başını salladı. "Ayağımızın altında dolaşmayın."

Oliver, sağ elinde tuttuğu şişenin kapağını açtı. "Yüzünü yukarı çevirmeye hazır olun," dedi Claire ve Hannah'ya. Claire, Myrnin'in omuzlarından, Hannah ayaklarından tutup kaldırdı.

Oliver kazığı sol eliyle tutup hızlı bir hamleyle çıkardı. Kazık gürültüyle yere düşerken Oliver sertçe başını salladı. "Şimdi."

Myrnin, sırtüstü dönünce Oliver eliyle kızı uzaklaştırdı ve Myrnin'in kansız dudaklarını araladı. Sıvıyı vampirin dudaklarına döküp ağzını kapadı ve elini onun alnına koydu.

Myrnin'in koyu gözleri ardına kadar açıldı. Claire ürperdi. Myrnin'in gözleri kapkaranlık bir odaya açılan pencereler gibi ölü bakıyordu. Hemen ardından Myrnin gözlerini kırptı.

Derin bir nefes alan vampirin sırtı acıyla kasıldı. Oliver, elini Myrnin'in alnından çekmedi ve gözlerini sımsıkı kapatıp konsantre oldu. Myrnin zayıf bir sesle inleyerek kurtulmaya çalışıyor ama bunu başaramıyordu. Göğsü inip kalkarken kendini minderlerin üstüne bıraktı. Mavi damarlı, soğuk bedeni hala cilalı mermerlere benzese de bakışları yeniden hayat doluydu.

Ve deliydi. Aynı zamanda açtı.

Yutkundu, öksürdü, yeniden yutkundu. Sonunda gözlerindeki ateşli ışık yavaş yavaş sönmeye başladı. Yorgun, kafası karışık ve acı içinde görünüyordu.

Oliver inlercesine uzun bir iç çektikten sonra ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Yarı doğrulmuşken sendeleyince dizlerinin üstüne çöktü.

Bu sırada destek almak için kanepenin kenarına tutundu. Başı eğildi, omuzları, boğuluyor ya da ağlıyormuş gibi inip kalkıyordu. Oliver'ın -o tanıdığı *Oliver*'ın- bu halde olmasını Claire'in aklı almıyordu.

Kimse kıpırdamadı. Vampirler birbirlerine anlaşılmaz bakışlar atsalar da kimse Oliver'a dokunmadı.

Hasta, diye düşündü Claire. Hastalığa yakalanmıştı. Hastalık yüzünden konsantre olmaları, aslında her zaman çantada keklik gibi gördükleri şeyleri -birilerini vampire dönüştürmek ya da onları yeniden canlandırmak bunların arasındaydı- yapmaları zorlaşıyordu.

Hastalığa inanmayan Oliver bile... buna yenilmeye başlamıştı.

Ve bunu biliyordu.

"Kalkmama yardım edin," diye fısıldadı Oliver sonunda. Sesi havada dalga dalga yayılmıştı. Claire yardım ederken vampir acıyla doğruldu. Oliver sanki bin yaşındaymış ve her hareketinde her yaşının acısını hissediyormuş gibi doğruldu. Vampirlerden biri sessizce bir sandalye getirdi ve Claire, Oliver'ı oraya oturttu.

Oliver dirseklerini bacaklarına koyup soluk yüzünü ellerinin arasında gizledi. Claire ağzını açınca, "Beni yalnız bırak," dedi Oliver.

Tartışmanın sırası değildi. Claire çekilip kanepede yatan Myrnin'in yanına gitti.

Myrnin hala tavana bakan gözlerini kırptı ve ellerini karnının üstünde usulca birleştirdi.

"Myrnin?"

"Burada," dedi Myrnin. Sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Hafifçe kıkırdadı ve kasıldı. "Gülünce canım yanıyor."

"Şey, özür dilerim."

"Özür mü?" Myrnin'in çatılan kaşları bir V harfi oluşturdu. "Ha... Sırtıma kazık sapladın, doğru."

"Ben... Evet."

Claire böyle bir şeyi Oliver'a yapmış olsa ne tepki vereceğini çok iyi biliyordu. Sonuç iyi olmazdı. Myrnin'in ne yapacağından ise emin değildi. Her ihtimale karşı aralarında biraz mesafe bırakmıştı.

Myrnin bir an gözlerini kapatıp başını salladı. Yaşlı görünüyordu. Oliver gibi bitkindi. "Eminim bunu benim iyiliğim için yapmışsındır," dedi. "Belki de kazığı hiç çıkarmamalıydınız. Sonuçta herkes için daha iyi olurdu. Öylece yitip giderdim işte. Çok acı çektirmiyor. Yaşadıklarıma kıyasla tabii."

"Hayır!" Claire ona bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. Myrnin yenilgiyi kabullenmiş görünüyordu. "Myrnin, hayır. Sana ihtiyacımız var."

Gözlerini açmasa da vampirin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Öyle düşündüğünden eminim ama ihtiyaç duyduğun her şeye sahipsin artık. Tedaviyi senin için buldum, Claire. Bishop'ın kanı. Artık benim gitme vaktim geldi. İyileşmem için artık çok geç."

"Buna inanmıyorum."

Myrnin'in koyu renk gözleri bu sefer açıldı ve soğukkanlılıkla Claire'i süzdü. "İnanmadığını görüyorum," dedi. "Bu mantıklı olsun ya da olmasın, ortada bambaşka bir sorun var. O nerede?"

Amelie'yi soruyordu. Claire hala acı içinde kıvranan Oliver'a baktı. Ona bir faydası dokunamazdı. Myrnin'e yaklaştı. Diğer vampirlerin, konuştuklarına kulak misafiri olmasına imkan yoktu, bunu biliyordu. "O... Bilmiyorum. Ayrıldık. En son gördüğümde Bishop'la kavga ediyorlardı."

Myrnin doğruldu ama vampirlerin genellikle üç dört insan ömrü boyunca çalışarak kazandıkları kadar hızlı ve kontrollü bir hareketle değil. Onun bu haline tanık olmak Claire'in içini acıtıyordu.

Claire destek olmak için kolunu Myrnin'in omzuna koydu. Teni hala buz gibiydi ama bir ölüye ait değildi artık. Aradaki farkı anlamak zordu. Belki de canlı olan teninin altındaki gergin kaslardı.

"Amelie'yi bulmalıyız," dedi Myrnin. "Bishop şimdiye kadar onu alt edemediyse bile bunun için elinden geleni ardına koymayacaktır. Siz sağ salim oradan kurtulunca Amelie'nin de geri çekilmesi gerekiyordu. O bir gerilla

savaşçısı. Açık açık, üstelik babasına karşı savaşmak ona göre bir şey değil."

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Oliver, başını ellerinden kaldırmadan. "Sen de gitmiyorsun, Myrnin."

"Ona sadakat borcun var."

"Ölüsüne hiçbir şey borçlu değilim," dedi Oliver. "Onun hayatta olduğunun kanıtını görene kadar, işe yaramaz bir kurtarma operasyonunda kendi hayatımı da bir başkasının hayatını da feda edecek değilim."

Myrnin küçümseyici bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Hiç değişmemişsin."

"Sen de değişmemişsin, sersem," diye mırıldandı Oliver. "Şimdi çeneni kapa. Başım ağrıyor."

Eve, dizlerinin altına kadar uzanan siyah bir önlük giymiş, tezgahın arkasında bardakları dolduruyordu. Claire tezgahın diğer tarafındaki bir tabureye oturdu. "Vay be," dedi. "Birden iyi günlerimizi hatırladım."

Eve arkadaşının önüne bir mocha iterken yüzünü buruşturdu. "Hiç hatırlatma," dedi. "Gerçi itiraf etmeliyim, Canavarı özledim."

"Canavar mı?"

Eve, yanındaki devasa espresso makinesine sevgiyle vurdu. "Sizi tanıştırayım. Canavar, bak bu Claire. Claire, bu canavar. Çok tatlıdır ama huyuna gitmen lazım."

Claire de uzanıp hafifçe makineye vurdu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Canavar."

"Hey." Claire tam elini çekerken Eve onun bileğini tuttu. "Yaralar nerden?"

Amelie'nin sıktığı yer, kötü bir dövme gibi morarmıştı. "Korkma. Bir yerimde ısırık izi falan yok."

"Korkup korkmayacağıma ben karar veririm. Michael burada yokken ben senin..."

"Annem mi oluyorsun?" dedi Claire ama der demez pişman oldu. Bambaşka bir sebep yüzünden kendini suçlu hissetti. "Öyle demek istemedim..."

Eve elini sallayıp konuyu geçiştirdi. "Böyle bir günde huysuzluk yapmayacaksın da ne zaman yapacaksın? Bu arada annen iyi, onu soracağını biliyorum. Bishop'ın sersemleri cep telefonu ağını kapatmayı beceremediler. Onlarla sürekli haberleşiyorum. Burada ciddi bir kafein tüketimi dışında bir şey olmadı. Bir tek sabit telefonlar kapalı. İnternet de öyle. Radyo ve televizyonlar da kullanılamıyor."

Claire saate baktı. Sabahın beşiydi. Günün doğmasına aşağı yukarı iki saat vardı. Claire'e sonsuz gibi geliyordu bu süre.

"Sabah ne yapacağız?" diye sordu.

"İyi soru." Eve tezgahı sildi. Claire çikolatalı mochasını yudumladı. "Aklına bir şey gelirse bize de söyle. Çünkü şu anda kimsenin bir fikri olduğunu sanmıyorum."

"Neyse ki yanılıyorsun," dedi Oliver. Sanki birden orada bitivermişti. Claire bundan nasıl da nefret ediyordu! Oliver onun yanındaki tabureye oturdu. Çok yorgun olması dışında neredeyse eski haline dönmüştü. Gözlerinde, Claire'in

daha önce görmediği bir gölge vardı. "Yürürlükte bir plan var. Amelie'nin artık savaş alanında olmaması bir kayıp tabii ama büyük bir yenilgi değil. Biz devam edeceğiz, o da böyle isterdi."

"Öyle mi? Bize söylemek ister misin?" diye sordu Eve. Oliver, Eve'e ters ters baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Vampirler kendilerine çok faydası dokunmayacaksa paylaşmayı o kadar sevmiyor."

"Bilmeniz gerekenleri, bilmeniz gerektiği zaman söyleyeceğim," dedi Oliver. "Bana büyük buzdolabındaki torbalardan birini getir."

Eve önlüğüne baktı. "Ah, afedersin. Bunun neresinde hizmetçi yazıyor acaba? Ben değilim de."

Claire bir an için nefesini tuttu. Oliver'ın alev alev yanan gözlerinin derinliklerinde öldürücü bir öfke belirmişti.

"Lütfen, Eve," dedi Oliver birdenbire.

Eve bunu beklemiyordu. Gözlerini kırpıp bir an ona baktıktan sonra başını sallayıp perdeyle ayrılan kapıdan çıktı.

"Bunun canımı sıkıp sıkmadığını merak ediyorsun, öyle değil mi?" dedi Oliver, Eve'in arkasından bakarak. "Emin ol ki sıkıyor."

"İyi," dedi Claire. "Sıkılmak insanın ruhuna iyi gelir diye duydum.

"O zaman sabaha kadar bir şeyimiz kalmaz." Oliver taburesinde dönüp Claire'e baktı. "Yaptığın şey yüzünden seni öldürmeliyim."

"Myrnin'in sırtına kazık sapladığım için mi?"

Claire iç geçirdi.

"Biliyorum. Başka bir seçeneğim olmadığını düşündüm. İlacı ona vermeye kalksam elimi koparırdı. İlaç etkisini gösterene kadar Hannah da ben de köpeklere yem olurduk. Myrnin'i dışarı çıkarmanın en hızlı ve sessiz yolu bu gibi geldi."

"Öyle olsa bile," dedi Oliver kısık bir sesle, "yetkili biri olarak, bir vampiri öldürmeye kalktığın için seni şuracıkta ölüme mahkum edebilirim. Anlıyor musun?"

Claire elini kaldırıp kolundaki altın bilekliği ve bilekliğin üzerindeki Kurucu sembolünü gösterdi.

"Bu ne olacak?"

"Zararı karşılarım," dedi Oliver. "Bunu telafi edebilirim sanıyorum. Amelie bana çok kızar, tabii hala hayattaysa. Ama bir uzlaşmaya varırız. Hep öyle oldu çünkü."

Claire kendini savunmak için başka bir şey söylemeden bekledi. Oliver bir süre sonra başını salladı. "Tamam," dedi. "Davranışın doğruydu. İtiraf etmekten hoşlanmasam da birçok konuda haklıydın." Çabucak etrafına bakınıp sesini iyice alçalttı. "Bazılarımızın iyi olmadığı konusunda da..."

İyi olmadığı. Evet, öyle de ifade edilebilirdi. Claire gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. *Ölümlere ne demeli? Salgın lafını hiç duydun mu?*

Oliver, Claire'in yanıtını beklemeden devam etti. "Myrnin'in aklı... çok karışıktı," dedi. "Onu geri getirebileceğimi sanmazdım. O ilaç olmadan yapamazdık zaten."

"Bu artık bize inandığın anlamına mı geliyor?" Claire, *vampir hastalığı konusunda* demek istese de, bunu yüksek sesle söyleyemedi. Bu imalı konuşmalar bile tehlikeliydi aslında. Etrafta onları duyabilecek bir sürü vampir vardı ve hastalığı öğrendiklerinde ne yapacaklarını kestirmek mümkün değildi. Büyük ihtimalle kaçarlardı. İnsanların dünyasında sağa sola saldırıp tek başlarına yavaşça ölürlerdi. Yıllar, belki on yıllar sürse de birer birer yok olurlardı. Oliver'ın hastalığı birçok vampirinkinden daha ileriydi ama yaşı hastalığı yavaşlatıyordu. Bilincini yavaş yavaş yitirirken daha uzun bir süre yaşayabilirdi.

Aç bir kabuktan ibaret kalarak.

"Ne diyorsam o anlama geliyor," dedi Oliver. Bunu sabırsız bir ifadeyle söylemişti. Claire, Oliver'ın durumu gerçekten kabullenip kabullenmediğini merak ediyordu. "Myrnin'den bahsediyorum. İlaçların onu uzun süre kendinde tutmaya yetmeyebilir. Bu da önlem almamız gerektiği anlamına geliyor."

Eve perdenin arkasından içinde koyu vişne şurubu bulunan bir kan torbasıyla geldi. En azından Claire kendi kendine öyle demeyi tercih ediyordu. *Koyu vişne şurubu.* Eve sarsılmış görünüyordu. Kan torbasını ölü bir fareymişçesine irkilerek Oliver'ın önüne attı. "Bunu planlıyordun," dedi. "Bir kuşatma için planlıyordun."

Oliver usulca gülümsedi. "Öyle mi?"

"Burada kasabadaki vampirlerin yarısını bir ay idare edecek kadar kan ve geri kalanlarımızı daha da uzun bir süre

besleyecek kadar hazır yemek var. İlaç da var. Jeneratör, pil, su dahil, burada yaşamaya yetecek bir sürü şey var."

"Tedbirliyim diyelim," dedi Oliver. "Çoğumuz seyahat sırasında öyle davranırız." Kan torbasını alıp bir bardak istediğini işaret etti.

Eve bardağı verince Oliver tırnağıyla torbayı düzgünce delip içindekini bardağa boşalttı. "Gerisini sakla," deyip torbayı uzatınca Eve'in midesi bulandı. "Öyle iğrenerek bakma. Torbadaki kanlar damarlarınızdan sizin isteğinizle alınıyor sonuçta."

Eve torbayı kendinden uzak tutup tezgahın arkasındaki küçük buzdolabına yerleştirdi. "Neden yine tezgahın arkasındayım?" diye sordu.

"Çünkü önlüğünü takmışsın."

"Ah, bu duruma bayılıyorsun, değil mi?"

"Durun," dedi Claire, ikisini de susturarak. "Myrnin... Onu nereye koyacağız?"

Oliver cevap veremeden, Myrnin masaları ve sandalyeleri iterek onlara doğru yürümeye başladı. Yine iyi görünüyordu. Myrnin'in olabileceği kadar iyi en azından. Üzerinde yalvararak, ödünç alarak ya da doğrudan çalarak sahip olduğu uzun kadife bir palto, paltonun altında da komik beyaz pantolonuyla koyu çizmeleri vardı. Gömlek giymemişti. Uzun, siyah saçları ve gözleri ışıl ışıldı.

Oliver, Myrnin'in üstüne başına bakıp tek kaşını kaldırdı. "Viktorya döneminde bir genelevden kaçmış gibi görünüyorsun," dedi. "Özel bir genelevden."

Myrnin paltosunun kollarını sıvadı. Sırtındaki yara iyileşmiş -ya da hala iyileşmekte- olabilirdi ama ellerinde ve bileklerindeki yanıklar henüz kıpkırmızıydı. "Öyle genelevleri ben tercih etmem ama sen daha maceracı olabilirsin tabii, Oliver." İkisi birbirine ters ters bakarken Claire geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Birbirlerine sivri dişlerini tam göstereceklerdi ki Myrnin gülümsedi. "Galiba sana teşekkür etmeliyim."

"Adet onu gerektirir," dedi Oliver.

Myrnin, Claire'e döndü. "Teşekkür ederim."

Claire, Oliver'ın bunu beklemediğini düşündü. Kendisi de kesinlikle beklemiyordu. Oliver'la böyle dalga geçen hemen hemen herkesin canı yanardı ama Myrnin o gruba dahil değildi anlaşılan.

Oliver tepki vermedi. Gözlerinin ardındaki küçük, kırmızı pırıltı, ışıkların yansıması olabilirdi.

"Eee... ne için?" diye sordu Claire.

"Ne yaptığını hatırlıyorum," dedi Myrnin omuzlarını silkerek. "O an en doğru karar oydu. Kendimi kontrol edemezdim. Acı... acı katlanamayacağım kadar fazlaydı."

Claire tedirgin bir hareketle Myrnin'in bileklerine baktı. "Şimdi nasıl?"

"Dayanılabilecek gibi." Sesi o konuyu daha fazla tartışmak istemediğini gösteriyordu. "Bir geçit bulup Amelie'nin yerini tespit etmeliyiz. En yakın geçit üniversitede. Bir arabaya ve sürücüye ihtiyacımız olacak. Birkaç sağlam korumanın da zararı olmaz." Myrnin önemsiz bir şeyden bahse-

der gibi konuşsa da en ufak isteğinin bile yerine getirileceğini biliyordu. Claire, Oliver'la ikisinin arasındaki gerilimi yeniden hissetti.

"Haberleri duymadın herhalde," dedi Oliver. "Bir kral ya da prens hiç farketmez, o pis deliğine tıkılmadan önce her neysen artık o değilsin. Sen Amelie'nin tuhaf simyacısısın ve bana emir veremezsin. Hem de benim şehrimde."

"Senin şehrin mi?" diye tekrar etti Myrnin, gözlerini ona dikerek. Yüzünde uysal, hoş bir ifade olsa da, gözleri dostça bakmıyordu.

Claire aralarından çekildi.

"Şaşırdım bak. Ben burasının Kurucunun şehri olduğunu sanıyordum."

Oliver etrafına bakındı. "İlginç ama o şu an biraz ulaşılmaz görünüyor, bu da burayı benim şehrim yapar, küçük adam. Bu yüzden otur yerine. Hiçbir yere gitmiyorsun. Amelie'nin başı dertteyse, ki henüz buna inanmıyorum, ve bir kurtarma operasyonu yapılacaksa bütün riskleri hesaplayacağız."

"Hiç harekete geçmemenin faydalarını da düşünecek misin?" diye sordu Myrnin. Sesi bir saat yayı gibi gıcırdıyordu. "Söylesene İhtiyar Demir Yumruk, bu savaşı nasıl kazanmayı planlıyorsun? Drogheda'yı yeniden sahnelemeyi mi düşünüyorsun yoksa?"

Claire'in bunun ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikri olmasa da belli ki Oliver için kötü bir şey ifade ediyordu. Vampirin yüzü bir anda öfkeyle kararda.

"İrlandalılarla savaşmıyoruz. Bir zamanlar yaptığım hataları da tekrarlamayacağım," dedi Oliver. "Ayrıca mavi suratlı bir büyücünün tavsiyelerine de ihtiyacım yok."

"İşte eski Püriten ruhu!"

Eve elini tezgaha vurdu. "Hey! Aranızda ne geçtiyse geçti, ikiniz de şu eski önyargılarınızı bir kenara bırakın. Burada, yirmi birinci yüzyılda, Amerika'dayız ve sizin kişisel geçmişinizle ilgisi olmayan bir sorunumuz var."

Myrnin, Eve'e bakıp gülümsedi. Gür kirpiklerini indirerek takındığı o baştan çıkarma ifadesine bürünmüştü. "Tatlı hanımefendi," dedi. "Arkadaşım için hazırladığın o nefis içeceklerden bana da verir misin?" Önünde duran kan dolu bardağı hatırlayıp sinirle kafasına diken Oliver'ı işaret ediyordu. "Torbayı önce biraz sıcak suyun içinde tutsan iyi olur. Soğukken biraz iğrenç oluyor."

"Tabii," dedi Eve iç çekerek. "Yanına bir de espresso ister misin?"

Myrnin gerçekten bunu düşünüyor gibiydi. Claire hemen hayır anlamında başını salladı. Şu an Claire'in ve oradaki herkesin en az ihtiyacı olan şey, Myrnin'in kafein almasıydı.

Eve, Myrnin'in içeceğini hazırlamaya giderken Oliver başını iki yana sallayıp öfkesini yenmeye çalıştı ve derin bir nefes alarak konuşmaya başladı. "Sabaha iki saatten az var. Amelie'ye bir şey olmuşsa bile, ki hala öyle olmadığını düşünüyorum, şu an bir araştırma başlatmak çok riskli. Bishop, Amelie'yi ele geçirdiyse, onu saldırılara karşı koru-

naklı bir yere götürecektir. İki saat yeterli olmaz, gün doğunca da halkımızı riske atamam."

Myrnin, Claire'i işaret etti. "Burada bazıları güneşten etkilenmiyor."

"Burada bazıları aşırı derecede dayanıksız," dedi Oliver. "Bishop'ın peşine bir insan gönderemem. Bir insan ordusu bile göndermem. Arkasında bıraktığı cesetleri izleyerek yerini bulmaya çalışmıyorsam tabii."

Korkunçtu ama Myrnin bunu bir an için gerçekten düşündü. Sonra başını sallayıp üzüntüyle "Cesetleri saklardı," dedi. "Ama fena bir düşünce değilmiş."

Claire, Myrnin'in bu konuda cidden böyle mi düşündüğünü yoksa Oliver'la dalga mı geçtiğini gerçekten kestiremiyordu. Myrnin'i uzun uzun süzen Oliver da bundan emin görünmüyordu.

Oliver dikkatini Claire'e çevirdi. "Bana her şeyi anlat."

6

Bir saat içinde günün kızıl ışığı ufukta belirmeye, geceyi lacivert bir parıltıyla bölmeye başladı. Dışarılarda bir yerlerde vampirler buna hazırlanmaya, hangi tarafta savaşırsa savaşsın günü geçirecek güvenli bir yer aramaya başlamıştı.

Common Grounds'takiler orada olmaktan memnun görünüyordu. Gündüz orada kalmak çok mantıklıydı çünkü Oliver ve Amelie'nin daha önce söylediklerine bakılırsa güvenli bir yerdeydiler. Morganville'i kontrol etmek istiyorlarsa orası kaybetmemeleri gereken kilit noktalardan biriydi.

Ama Claire oradaki vampirlerin -yabancı olsalar da, Eve'in dediğine göre hepsi Morganville'dendi- köşelerde fısıldaşmasından memnun değildi. "Onların bizim tarafımızda yer aldığından nasıl emin olacağız." diye fısıldadı Eve'e, bir vampirin duymamasını umut ederek.

Ama böyle bir ihtimal yoktu. "Olamazsınız," dedi Oliver birkaç metre öteden. "Bu sizi çok ilgilendirmez zaten ama yine de sizi temin edeceğim. Hepsi bana sadık, dolayısıyla Amelie'ye de sadık. Herhangi biri, tarafını değiştirirse buna pişman edileceklerinden emin olabilirsiniz." Oliver, bunu bütün kafede duyulacak bir sesle söylemişti.

Vampirler fısıldaşmayı kestiler.

"Tamam o zamanaa," dedi Oliver, Claire'le Eve'e. Gün ışığı bir uyarı gibi pencerelerden sızıyordu. "Sizden ne istediğimi anladınız mı?"

Eve başını sallayıp ona küstahça bir selam verdi. "Evet, *efendim*, emredin komutanım!"

"Eve." Oliver'ın zaten azalan sabrı iyice zorlanmıştı. "Söylediklerimi tekrar et."

Eve emir almaktan hiç hoşlanmazdı. Claire çabucak söze girdi. "Bu telsizleri Kurucu evlerine, üniversiteye ve listedeki herkese götüreceğiz. Onlara bütün stratejik planların cep telefonu ya da polis telsizinden değil, bunlardan geleceğini söyleyeceğiz."

"Onlara kodu söylemeyi unutmayın," dedi Oliver. Küçük radyoların her birinde cep telefonlarınınki gibi bir tuş takımı vardı ama Oliver'ın kurduğu acil iletişim kanalına ulaşmak için kodu girmek gerekiyordu. İleri teknoloji ürünüydü bu aletler. Zaten Oliver da son moda havalı aletlerden uzak kalacak birine benzemiyordu. "Tamamdıraa, koruma olarak Hannah'yı yanınızda göndereceğim. Benimkilerden birini gönderirdim ama..."

"Of, evet, biliyorum," dedi Eve. Hannah'ya çakması için elini uzattı. "Senin o rambo bakışlarına bayılıyorum, kızım."

"Rambo yeşil bereliydi bir kere," dedi Hannah. "Biz o ordu çocuklarını kahvaltı diye yeriz."

Bir oda dolusu aç vampirin yanında söylenecek şey değildi bu. Claire boğazını temizledi. "Biz artık..."

Hannah başını sallayıp sırt çantasını -Claire'in kitap yerine artık telsizlerle dolu sırt çantasıydı bu- Claire'e uzattı. "İki elimin de boş olması lazım," dedi. "Eve araba kullanacak. Sen tedarikten sorumlusun. İçinde bir liste var, dağıtım yaptıkça işaretleyebilirsin."

Myrnin kenarda sessizce oturuyordu. Hala kendinde olduğu gözlerinden anlaşılsa da, Claire, Oliver'ı Myrnin'e güvenmemesi konusunda uyardı.

Ben de çok güvenirdim ya, diye homurdandı Oliver. *O herifi insan ömrüyle hesapladığımızda uzun yıllardır tanıyorum ve ona bir kez olsun güvenmedim.*

Kafedeki vampirler ön taraftaki büyük alandan, ışığa karşı daha iyi korunan arka tarafa geçmişti. Buzlu camların arkasından dışarısı net görünmüyordu. Yangınlar sönmüş ya da söndürülmüştü. Etrafta dolaşan birkaç resmi polis ya da itfaiye arabası görmüşlerdi. Onların dışındaki birkaç siluet de gölgelerin arasında hızla yok oluyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Claire, sırtladığı çantayı düzeltirken. Oliver'ın bu soruya gerçekten cevap vermesini beklemiyordu, paylaşmayı seven bir adam değildi o.

Oliver, Claire'i şaşırttı. "Konumlarını sağlamlaştırıyorlar," dedi. "Bu, gün ışığında yapılacak bir savaş değil, Claire. Meydanlara falan da akın etmeyeceğiz. Biz pozisyonumuzu aldık, onlar da aldı. Onlara katılan insanlardan devriyeler gönderebilirler ama kendileri gelmeyecek. Güneş varken olmaz."

"Katılan mı?" dedi Hannah. "Katılmaya zorlanan mı demek istiyorsun? Çoğu insan bu işe bulaşmak istemez."

"Öyle bir mecburiyet yok. Morganville bizi ya da çalıştıkları sistemi sevmeyen insanlarla dolu," dedi Oliver. "Bazıları cevabın Bishop olduğuna inanıyor. Bazıları sırf sevdiklerini korumak için korkuyla hareket ediyor. Bishop onlara nasıl davranacağını, nasıl baskı yapacağını biliyor. Bishop, yem yapacak bir sürü insan bulacaktır."

"Senin bizi bulduğun gibi," dedi Hannah.

Birkaç saniye birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve Oliver başını yana eğdi.

"Siz isterseniz."

"İstemiyorum," dedi Hannah, "ama ön cepheye alıştım. Bu, herkesin alışacağı anlamına gelmiyor."

Claire, Oliver'ın ifadesinden ne düşündüğünü anlayamadı. "Belki," dedi Oliver. "Ama şu anda düşmanlarımızın grupları birleştirdiğini biliyoruz. Biz de aynısını, hatta tam olarak aynısını yapmalıyız."

Hannah başını salladı. "İlk önce ben çıkıyorum, sonra sen çık Eve. Anahtarların elinde olsun. Hiç duraksama, deli gibi koşup kapıyı aç. Ben Claire'i getireceğim."

Eve başını salladı. Cebinden çıkardığı anahtarlığı doğru olanı bulana kadar şıngırdattı.

"Bir şey daha," dedi Hannah. "El fenerin var mı?"

Eve diğer cebini karıştırıp kalem şeklinde küçük bir fener çıkardı. Fenerin şaşırtıcı derecede güçlü ve parlak bir ışığı vardı.

"Güzel," dedi Hannah. "Arabaya binmeden önce ön ve arka koltukları aydınlat. Döşemelere kadar her şeyi kontrol et. Ben seni kapı tarafından korurum."

Üçü birlikte çıkışa yöneldi. Hannah elini kapı koluna koydu.

"Dikkatli olun," dedi Oliver kafenin arka tarafından. Şaşırtıcı bir incelikti bunu söylemesi. Ardından "O telsizlerin dağıtılması bizim için fazlasıyla önemli," diyerek bu hoşluğu mahvetti.

Bunun kişisel bir endişe olmadığını bilmeleri gerekirdi. Claire, Oliver'a karşılık vermemek için kendini zorladı.

Ama Eve tutmadı.

Hannah kapıyı hızla açıp dışarı çıktı. Hareketleri filmlerdeki gibi gösterişli değildi. Sadece elinde silahıyla sokağa adımını atıp bir yarım daire çizerek etrafı taradı ve Eve'e çıkmasını işaret etti. Eve fırlayıp arabasının arkasından dolandı ve fenerle içeriyi kontrol edip motoru çalıştırdı. Hannah da Claire'i ön koltuğa itti.

Arkalarından Common Grounds'un kapısı kapanıp kilitlendi. Claire arkasına baktığında camların iç tarafına demir kepenklerin indirildiğini gördü.

Güneşe karşı tedbir alınıyordu.

Claire'le Hannah herhangi bir sorun yaşamadan arabaya bindiler. Yine de Claire'in kalbi heyecandan güm güm atıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Eve. Claire nefes nefese başını salladı. "Evet, biliyorum. Terör Aerobiği. Spor salonunda bir yaygınlaşsa Pilatesi geçer, inan."

Claire gülünce kendini daha iyi hissetti.

"İşte benim kızım. Kilitler," dedi Eve. "Ayrıca emniyet kemeri lütfen. Yolda ani frenler yapabiliriz. Kimsenin aynaya toslamasını istemem."

Morganville'de gün doğmadan araba kullanmak ürkütücüydü. Sokaklar çok... sessizdi. En tehlikeli yerlere uğramadan gidecek şekilde bir yol haritası çıkarmışlardı. Ama yolda park halinde birkaç araba görünce hemen yollarını değiştirmek zorunda kaldılar.

Arabaların kapısı açıktı, ışıkları hala yanıyordu.

Eve yavaşlayıp iki tekerleği kaldırıma çıkararak durdu. "Bir şey gördünüz mü?" diye sordu endişeyle. "Ceset falan var mı?"

Arabalar bomboştu. Anahtarlar hala kontaktaydı ve motorlar çalışıyordu.

Bir şeyler Claire'i rahatsız etmişti ama ne olduğunu bilemiyordu.

"Bunlar vampirlerin arabası," dedi Hannah. "Arabaları neden öylece bıraksınlar ki?" Gerçekten çok tuhaftı.

"Belki tuvalete gitmişlerdir," dedi Eve. "Acil durumsa..."

Hannah bir şey demedi. Büyük bir dikkatle camdan dışarı bakıyordu.

"Evet, çok acayip," dedi Eve daha kısık bir sesle. "Belki birilerine yardım etmeye gitmişlerdir." Ya da avlanmaya. Claire ürperdi.

İlk telsizi Kurucu evlerinden birine bıraktılar. Claire kapıyı açanları tanımıyordu ama Eve tanıyordu elbette. Telsizin nasıl kullanıldığını çabucak anlatıp kodu söyledikten sonra arabaya dönüp hemen yola koyuldular. "Müthiş," dedi Hannah. "İkiniz deniz kuvvetlerindeki bazı arkadaşlarıma para karşılığı birkaç ders verebilirsiniz."

"Sen de bilirsin ki Hannah, Morganville'de yaşamak bir savaş tatbikatıdır." Eve'le Hannah beceriksizce ellerini çaktılar çünkü Eve yola bakıyor, Hannah da arabanın arkasındaki nöbetinden başını çevirmiyordu. Hannah, camı aralamıştı, ateş etmeye hazırdı ama henüz tetiği çekmemişti.

"Başka arabalar da var," dedi Claire usulca. "Gördünüz mü?"

Yolun her iki tarafında bir sürü araba vardı. Motorları çalışıyor, ışıkları yanıyor ve kapıları açık duruyordu.

Hepsi boştu.

Yanlarından yavaşça geçerken Claire camların karartıldığını farketti. Hepsi aynıydı, Michael'ınki gibi resmi vampir arabalarındandı.

"Neler oluyor?" diye sordu Eve. Sesi tedirgin ve gergindi. Bunun için Claire, Eve'i suçlayamazdı çünkü o da aynı haldeydi. "Gün doğumuna az kaldı. Dışarıda olmamaları

gerekiyor. Oliver iki tarafın da toplandığını söyledi ama bu daha çok panik durumuna benziyor."

Claire de aynı fikirdeydi, yine de bir açıklama bulamıyordu. Sırt çantasındaki telsizlerden birini çıkarıp Oliver'ın verdiği kodu girerek KONUŞ tuşuna bastı. "Oliver? Orada mısın?"

Kısa bir beklemeden sonra Oliver'ın sesi duyuldu. "Evet."

"Tuhaf bir şeyler oluyor. Bir sürü vampir arabası gördük ama hepsi boş. Motorları hala çalışıyor." Yanıt gelmedi. "Oliver?"

"Bana haber vermeye devam edin," dedi Oliver sonunda. "Arabaları sayın. Yapabiliyorsanız plakaları not edin."

"Eee... Başka bir şey var mı? Geri gelelim mi?"

"Hayır, telsizleri dağıtın."

O kadar. Claire yeniden denedi ama ya bağlantı kesilmişti ya da Oliver onu umursamıyordu. Claire kodu girmek için YENİDEN ARA tuşuna bastı ve omuzlarını silken Eve'e baktı. İkinci Kurucu evinin önüne gelince durdular. "Şu işi halledelim," dedi Eve. "Bırak vampirleri vampirler düşünsün."

Mantıklı görünüyordu ama Claire öyle olmamasından korkuyordu.

Kurucu evlerinden üçü dumanı tüten tahtalardan ve küllerden ibaretti. Morganville itfaiyesi bunlardan birini hala söndürmeye çalışıyordu. Eve, evlerin yanından geçerken

durmadı. Ufuk gittikçe aydınlanıyordu ve birkaç yere daha uğramaları gerekiyordu.

Köşeyi dönüp Claire'in bildiği bir yere yöneldiler. "Sen orada iyi misin?" diye sordu Eve, Hannah'ya.

"İyiyim," dedi Hannah. "Day'lerin evine mi gidiyoruz?"

"Evet, sırada onlar var."

"Güzel. Kuzenim Lisa'yla konuşmak istiyorum."

Eve, bütün ışıkları yandığı için şehrin geri kalanıyla büyük bir zıtlık yaratan Kurucu evinin önüne yanaştı. Onlar park ederken evin ön kapısı açıldı ve tertemiz ön verandadan süzülen sarı ışık sokağı aydınlattı. Büyükanne Day'in boş sallanan sandalyesi rüzgarda hafifçe kıpırdanıyordu.

Kapıda, Hannah'ya çok benzeyen Lisa Day belirdi, uzun boyu ve güçlü bir kadın duruşuyla arabalarından inmelerini izledi. Üst katın pencereleri açıldı ve birkaç namlu göründü.

"Onlar bizden," diye seslendi Lisa dışarı çıkmadan. "Claire'di değil mi? Ve Eve? Selam, Hannah."

"Selam," dedi Hannah başını sallayarak. "Hadi içeri girin. Bu sessizlik hoşuma gitmiyor."

O çok tanıdık hole girer girmez Lisa bütün sürgüleri çekti. Kapıya yeni bir demir çubuk eklenmişti. Hannah şaşkın ve takdir içeren bir ifadeyle kuzenine baktı. "Bunların olacağını biliyor muydun?" diye sordu.

"Er ya da geç," dedi Lisa. "Bunu bodrumdaki eşyaların arasında buldum, tek yapmam gereken buraya yerleştir-

mekti. Büyükannem istemedi ama yine de yaptım. Bütün tahtaları deliyorum diye bana bağırıyor."

"Büyükanneyi bilmez miyim," dedi Hannah sırıtarak. "Savaş sırasında evini bir dağıtırsak... Tanrı korusun."

"Yeri gelmişken, güvende olmak istiyorsanız burada kalmalısınız."

Eve çabucak Claire'e baktı. "Şey... Kalamayız. Yine de teşekkürler."

"Emin misiniz?" Lisa parlak gözlerini onlara dikmişti. "Belki vampirler bu sefer birbirini öldürür, birbirimize kenetlenmeliyiz. Bütün insanlar... Var olan tüm bileklikleri ve sözleşmeleri boşvererek."

Eve gözlerini kırpıştırdı. "Ciddi misin? Vampirleri kendi aralarında savaşmaya mı bırakalım?"

"Neden olmasın? Kimin kazandığından bize ne?" Lisa'nın gülümsemesi buruktu. "Ne olursa olsun zararlı çıkan biziz. Belki de bu şehrin başına bir insan getirip vampirlerin yaşayacak başka bir yer bulmalarını sağlamanın zamanı gelmiştir."

Tehlikeli, dedi Claire kendi kendine. Gerçekten tehlikeli. Hannah kontrollü bir ifadeyle kuzenini süzdükten sonra başını salladı. "Peki," dedi. "İstediğini yap, Lisa ama dikkatli ol, tamam mı?"

"Çok dikkatliyiz," dedi Lisa. "Göreceksiniz."

Koridorun büyük salona açılan ucuna geldiklerinde Eve'le Claire kaskatı kesildi.

"*Lanet olsun*," diye mırıldandı Eve.

İnsanların ellerinde tabancalar, bıçaklar, kazıklar, sopalar vardı. Evi korumakla görevli vampirler sandalyelere bağlanmıştı.

O kadar çok ip kullanılmıştı ki Claire'in aklına celladın ilmeği geldi. Vampirleri etkisiz hale getirmek istiyorsanız mantıklıydı ama.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye çıkıştı Eve. Vampirlerin en azından bir kısmı Michael'ın evindekiler ve şölende Amelie'nin yanında savaşanlardandı. Bazıları debeleniyor, çoğu kıpırdamıyordu bile.

Bazıları da *baygın* görünüyordu.

"Bir şeyleri yok," dedi Lisa. "Sadece işler kötüye giderse ayakaltında durmasınlar istedim."

"Çok ciddi bir adım atıyorsun, Lisa," dedi Hannah. "Umarım bunun anlamını biliyorsundur."

"Ben sadece kendi türümü koruyorum. Sen de öyle yapmalısın."

Hannah yavaşça başını salladı. "Hadi gidelim," dedi Claire'le Eve'e.

"Şey ne olacak..."

"Hayır," dedi Hannah. "Buraya telsiz bırakmıyoruz."

Lisa elinde bir pompalı tüfekle yollarını kesti. "Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz?"

Claire nefes almayı bile bir süreliğine unuttu. Evde tuhaf bir his vardı, ortalık kararmış sanki. Henüz bilinçlerini kaybetmemiş vampirler onlara bakıyordu. Kurtarılmayı bekliyorlardı belki de.

"Öyle bir şey yapmak istemezsin," dedi Hannah. "Biz senin düşmanın değiliz."

"Vampirlerin tarafındasınız, değil mi?"

İşte açık açık söylenmişti. Claire güçlükle yutkundu. "Bu işin sonunda herkesin hayatta kalmasını sağlamaya çalışıyoruz," dedi. "Hem vampirlerin hem de insanların."

Lisa hala kuzenine bakıyordu. "Öyle bir şey olmayacak," dedi. "O yüzden tarafınızı seçseniz iyi olur."

Hannah, kuzeninin burnunun dibine girdi. Gergin bir bekleyişin ardından Lisa kenara çekildi. "Seçtik zaten," dedi Hannah. Başıyla Claire ve Eve'e işaret verdi. "Hadi yürüyün."

Arabaya binince bir süre sessizce oturdular. Hannah'nın bu konuyu konuşmak istemediği sıkıntılı yüzünden okunuyordu.

"Oliver'a söylesen iyi olur. Bunu öğrenmesi lazım," dedi Eve sonunda.

Claire telsizi çalıştırıp kodu girdi. "Oliver. Oliver, ben Claire. Yeni haberlerim var. Oliver!"

Telsiz cızırdadı. Yanıt yoktu.

"Belki bilerek açmıyordur," dedi Eve. "Önceki konuşmada çok kızmış gibiydi."

"Sen dene." Claire telsizi Eve'e uzattı ama bir faydası olmadı. Oliver cevap vermiyordu. Onlar da Common Grounds'taki herhangi birini aramayı denediler. Karşılarına Claire'in tanımadığı bir ses çıktı.

"Alo?"

Eve gözlerini sımsıkı kapatıp gevşedi. "Harika. Kiminle görüşüyorum?"

"Quentin Barnes."

"Tin-Tin! Selam dostum nasılsın?"

"Ah, iyiyim... Galiba." Artık her kimse, sesinden Tin-Tin'in çok gergin olduğu anlaşılıyordu. "Oliver şu an biraz meşgul. Bazılarının gitmesine engel olmaya çalışıyor."

"Gitmesine mi?" Eve'in gözleri iri iri açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Vampirlerin bazıları gitmeye çalışıyor. Güneşin doğmasına az bir zaman kaldı. Oliver'ın da bazılarını bir yere kilitlemesi gerekti."

Durum her yerde tuhaflaşıyordu. Eve telsize basıp konuştu. "Day'lerin evinde sorun var. Lisa vampirleri bağlamış, başlarında bekliyor. Galiba... üçüncü bir cephe oluşturmak için uğraşan birileriyle çalışıyor olabilir. İnsanlarla yani."

"Ne diyorsun," diye iç geçirdi Tin-Tin. "Tek eksiğimiz vampir avcılarının işe karışmasıydı zaten. Tamam, Oliver'a söylerim. Başka bir şey var mı?"

"Terkedilmiş başka vampir arabaları da gördük. Kaçmaya çalışanların arabaları olabilir mi? Ne bileyim, hepsi aynı yere gidiyordur belki."

"Belki de. Siz kendinize dikkat edin, olur mu?"

"Edeceğiz. Ben gittim."

Hannah arkada kıpırdandı. "Hadi, yeni hedefe doğru hareket edelim."

"Üzgünüm," dedi Claire. "Sonuçta senin ailen."

"Lisa hep birbirimize kenetlenirsek şehri ele geçirebileceğimizi söyleyip dururdu. Belki harekete geçmek için doğru zamanın geldiğini düşünüyordur." Hannah başını salladı. "Tam bir gerzek. Başkalarının ölümüne yol açmanın dışında eline bir şey geçmeyecek."

Claire bir general olmasa da bir savaşta iki ayrı cephede mücadele edip güçleri bölmenin iyi bir şey olmadığını biliyordu. "Amelie'yi bulmalıyız."

"Kim bilir nerelerde," diye homurdandı Eve. "Hayatta mı onu bile..."

"Öyle deme," diye fısıldadı Claire. Sürekli oynadığı altın bilekliği tenine batıyordu. "Ona ihtiyacımız var."

Hem de her zamankinden daha fazla, diye düşündü.

Sondan bir önceki telsizi kendi evlerine bıraktıklarında güneş etrafı aydınlatmaya başlamıştı. Orada kafayı yemek üzere olan insanlar ve kendilerini bir yöne çeken çağrıya henüz kapılmamış birkaç vampir vardı. Altın sarısı ve kırmızılarla renklenen lacivert gökyüzü, ufukta sahnelenen bir oyunun ışıklarına benziyordu. Claire telsizle kodu verdi ve insanlarla vampirlere benzer uyarılarda bulundu. "Gözünüz vampirlerin üzerinde olsun," diye yalvardı. "Gitmelerine izin vermeyin. Gün ışığında dışarı çıkmamalılar."

Kırmızı ojeli parmaklarıyla cep telefonunu sıkan Monica Morrell kaşlarını çattı. "Bunu nasıl yapalım, manyak? Onlara yazılı bir uyarı verip hepsini sertçe azarlayalım mı? Saçmalama!"

"Gitmelerine izin verirseniz çağrıldıkları yere gün doğmadan ulaşamayabilirler," dedi Hannah. Omuzlarını, kaslarını ortaya çıkaracak şekilde silkip gülümsedi. "Aslında çok da umrumda değil ama sonradan onlara ihtiyacımız olabilir. Hem onlara engel olmadığınız için suçlanabilirsiniz de."

Monica kaşlarını çatmaya devam etse de Hannah'yla tartışmaya niyetli görünmüyordu. Kimsenin buna niyeti yoktu aslında. Eski denizcide, kibri hiç çağrıştırmayan bir özgüven vardı.

"Harika," dedi Monica sonunda. "Muhteşem. Yeterince derdim yoktu sanki. Bu arada evin iğrençmiş, Claire. Nefret ettim."

Gülümseme sırası Claire'deydi. "O da senden nefret etmiştir eminim. Vampirlerle uğraşmanın bir yolunu bulursun sen. Ne de olsa doğuştan lidersin, değil mi?"

"Sersem. Günün birinde sevgilin yanında olmayacak ve..." Monica gözlerini kocaman açtı. "Tüh! Zaten yanında değil, görüyor musun? Bir daha dönmeyecek. Hatırlat da cenazesine çiçek göndereyim."

Eve, Claire'i arkasından çekti. "Hey, sakin ol ufaklık. İşimiz gücümüz var bizim. Bu kavgayı izlemeyi ben de isterdim ama gitmeliyiz."

Gözlerindeki kırmızı pus dağılınca Claire derin bir nefes alıp başını salladı. Kasları acıyordu. Her yerini demir gibi sıktığını farkedince gevşemeye çalıştı. Yumruklarını koyverince parmakları seğirdi.

"Yakında görüşürüz," dedi Monica kapıyı yüzlerine kapatırken. "Bir dakika! Pardon, maalesef görüşemeyeceğiz, ezik. Kıyafetlerin de rezalet bu arada!"

Son sözleri boğuk ama netti, en azından arka arkaya çevrilen kilit sesleri kadar.

"Hadi gidelim," dedi Hannah ve onları verandadan indirerek beyaz çitlere doğru itti.

Sokağın ortasında kuzeye yürüyen bir vampir gördüler. "Ah, lanet olsun," dedi Eve endişeyle. Ama vampir onları önemsemiyor, hatta orada olduklarını bile bilmiyormuş gibi duruyordu. Üzerinde bir polis üniforması vardı. Claire adamı hatırladı. Ara sıra Richard Morrell'le devriye gezerdi. Vampir olması dışında kötü birine benzemiyordu. "Memur O'Malley bu. Hey! Merhaba, Memur bey! Bir dakika bekleyin!"

Adam onları duymazdan gelip yürümeye devam etti.

Claire doğuya baktı. Güneşin altın parıltısı gökyüzünü hızla ısıtıyordu. Ufku tam aşmamış olsa da saniyeleri, en fazla dakikaları kalmıştı. "Adama engel olmalıyız," dedi Claire. "Onu kapalı bir yere götürmeliyiz."

"Sonra ne olacak, bütün gün başında durup bakıcılık mı yapacağız? O'Malley, Myrnin gibi değil," dedi Eve. "Onun sırtına kazık saplayamazsın. Adam o kadar yaşlı değil. Yetmiş, seksen yaşında falandır. Sam'den biraz daha büyük."

"Onu ezebiliriz," dedi Hannah. "Böylece ölmez de."

Eve, kocaman açtığı gözlerini Hannah'ya çevirdi. "Pardon? Benim arabamla mı?"

"Onu öldürmeyecek bir şey düşünüyordunuz. Şu an tek yapabileceğimiz bu. Bize karşı koyabilir. Üçümüzün bir vampiri yolundan döndürecek gücü yok."

Claire ikisinin bağırışlarına aldırış etmeden vampire doğru koşmaya başladı. Arkasına baktı, Hannah peşindeydi ve giderek yaklaşıyordu.

Yine de Memur O'Malley'e önce o yetişti ve vampirin yolunu kesti.

Vampir bir an durup yeşil gözlerini Claire'e dikti, sonra uzanıp onu nazik ama kararlı bir hareketle kenara çekti.

Ve yürümeye devam etti.

"İçeri girmelisiniz!" diye bağırdı Claire, yine önüne geçerek. "Efendim, buna mecbursunuz! Hemen! Lütfen!"

Adam Claire'i yine yolundan çekti hem de bu sefer o kadar da nazik davranmadı. Yine tek kelime etmemişti.

"Ah, Tanrım," dedi Hannah. "Çok geç."

Güneş büyük bir şiddetle hücum etti ve ilk ışıklar park halindeki arabalara, ayakta duran Eve'e, evlere...

Ve Memur O'Malley'in sırtına vurdu.

"Battaniye getirin!" diye haykırdı Claire. Adamın sırtından sabah sisi gibi dumanlar çıktığını görebiliyordu. "Bir şey yapın!"

Eve arabadan bir örtü almak için koştu. Hannah, Claire'i yakalayıp onu yolundan çekti.

Memur O'Malley yürümeye devam ediyordu. Güneş de gitgide güçlenerek yükseliyordu. Üç dört adım sonra adamdan yükselen dumanlar alevlere dönüştü.

On adım sonra vampir yere düştü.

Eve iki eliyle tuttuğu örtüyü yetiştirmek için nefes nefese koşuyordu. "Örtmeme yardım edin!"

Memur O'Malley'in üstüne alevleri söndürsün diye attıkları örtü tutuştu!

Hannah, alevleri vurarak söndürmeye çalışan Claire'i geri çekti. "Yapma," dedi, "artık çok geç."

Claire öfkeyle Hannah'ya dönüp kurtulmak için çırpındı. "Hala bir şeyler..."

"Hayır, yapamayız," dedi Hannah. "Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. O ölüyor, Claire. Sen elinden geleni yaptın ama onun işi bitti. Yardımımızı kabul etmeyecek. Baksana, hala ilerlemeye çalışıyor. Durmayacak."

Hannah haklıydı ama Claire yine de buna dayanamıyordu. Arkasını dönüp Hannah'ya sarıldı.

Yeniden döndüğünde Memur O'Malley bir kül, duman ve yanmış kumaş yığınından ibaretti.

"Michael," diye fısıldadı Claire. Güneşe baktı. "Michael'ı bulmalıyız!"

Hannah bir an kıpırdamadan durdu, sonra başını salladı. "Gidelim."

7

Üniversitenin kapıları kilitlenmişti ve girişlerde de siyah giysili, asker görünümlü adamlar nöbet tutuyordu. Hepsi silahlıydı. Eve siyah arabasını onlara doğru yanaştırıp pencereyi açtı.

"Michael Glass için bir şey getirmiştim," dedi. "Ya da Richard Morrell de olur."

Pencereye yaslanan nöbetçi devasa, güçlü ve göz korkutucuydu.

Ama arka koltukta oturan Hannah'yı görünce kendisine yavru köpek almış küçük bir çocuk gibi sırıttı. "Hannah Montana!"

Hannah çok sinirlenmiş görünüyordu. "Bana *bir daha* öyle dersen bağırsaklarını deşerim Jessup."

"Dışarı çık da beni durdur güzelim. Döndüğünü duydum. Deniz Kuvvetleri nasıldı?"

"Bu lanet Rangers'lardan iyi."

"Oraları hiç..." Adamın yüzündeki gülümseme yerini yine ciddiyete bıraktı. "Üzgünüm Hannah, emir emirdir. Sizi kim gönderdi? Yanında kimler var?"

"Beni Oliver gönderdi. Eve Rosser'ı tanıyorsundur herhalde. Bu da Claire Danvers."

"Cidden mi? Hadi ya. Daha büyük olduğunu sanmıştım. Selam Eve kusura bakma, hemen tanıyamadım. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Jessup başka bir nöbetçiye işaret verince adam silahını indirip taş çitlerin üzerindeki panele bir kod girdi. Kocaman demir kapılar yavaşça ayrıldı. "Dikkatli ol Hannah. Kasaba Afganistan-Pakistan sınırına dönmüş durumda."

Çitlerin önünde devriye gezen nöbetçiler dışında Teksas Prairie Üniversitesi'nin içi tuhaf derecede sakindi. Kuşlar yükselen güneşte şarkı söylüyor, öğrenciler -evet öğrenciler!- hiçbir şey olmamış gibi derslerine gidiyordu. Gülüşmeler, konuşmalar, koşuşturmacalar kampüsün içinde sabah zili gibi yankılanıyordu.

"Burada neler oluyor?" dedi Eve. Claire tek korkağın kendisi olmadığını farkedince sevinmişti. "Her şeyi sessizce halletmek üzere emir aldıklarını biliyorum ama bu da çok saçma. Dekanın odası nerede?"

Claire odayı işaret etti. Eve arabayı dolambaçlı yollardan sürüp yurtları, derslikleri geçtikten sonra idare binasının önünde neredeyse bomboş olan otoparka park etti. Burada iki polis arabası ve birkaç siyah cip dışında hiçbir sivil araba yoktu.

Binaya giden merdivenleri çıkarken ana kapının dışında iki polisin daha beklediğini gördüler. Hannah bu adamları tanımıyordu ama adamlar adlarını ve neden oraya geldiklerini açıklayınca, kısa, kişisel olmayan bir araştırmadan sonra içeri girmelerine izin verildi.

Claire buraya son geldiğinde ders ekleme-bırakma dönemiydi ve bina, hızla hareket eden huysuz bürokratlar ve tedirgin öğrencilerle doluydu. Şimdiyse çok sessizdi. Birkaç görevli, masalarında oturuyordu. Ortalıkta öğrenci yoktu. TPU çalışanları da sıkılmış ya da sinirli görünüyordu. Tek hareketli yer, duvarlarına üniversitenin eski dekanlarının ve ileri gelenlerinin portrelerinin asılı olduğu, halı kaplı koridor gibi görünüyordu.

Claire tenlerinin solukluğuna bakarak eski dekanlardan bir ya da ikisinin vampir olabileceğini farketti. Ya da söylemesi zor ama belki sadece beyaz tenli ihtiyarlardı.

Koridorun sonunda nöbetçi olmasa da, dışarıdaki silahlı adamlar kadar sert bir sekreter onları karşıladı. Kadın, üzerinde bir toz zerresi olmayan, pahalı görünümlü antika bir masada oturuyordu. Masanın üzerinde sadece tam ortaya yerleştirilmiş beyaz bir kağıt, onun sağında bir kalem ve çok hatlı, siyah, şık bir telefon vardı. Claire'in görebildiği kadarıyla bilgisayar yoktu. Hayır, hayır, yan taraftaki gizli rafta vardı bir tane.

Odanın bütün döşemeleri lüks bir halıyla kaplıydı. Claire, ayakları halıya en az bir santimetre gömülürken kendini köpüğün içinde yürüyormuş gibi hissetti. Sağlam, koyu

tg: kaktusunx

renk tahta kaplamalar, tablolar ve loş ışıklar. Pencerelerde şık, kadife perdeler vardı ve tabii ki klasik müzik çalıyordu. Kimsenin radyo istasyonunu rock'n roll'a çevirmesi mümkün değildi. Bu odada asla.

Kadın, "Ben Bayan Nance," deyip tek tek hepsinin elini sıktı. Çoğu kişinin gözünü korkutan Eve'e gelince bile tereddüt etmedi. Uzun boylu, zayıf ve baştan aşağı gri bir kadındı. Terzi elinden çıkmış gri bir takımla, daha açık aynı renk bir gömlek giymişti. Gri saçlarının dalgaları kusursuzdu. Claire kadının ayakkabılarını göremese de modaya uygun, gri, yine de resmi olduğuna bahse girerdi. "Ben Dekan Wallace'ın sekreteriyim. Randevunuz var mıydı?"

Eve, "Michael'ı görmem gerek," dedi.

"Pardon? Bu kişiyi tanıdığımı sanmıyorum."

Eve donakaldı. Claire onun gözlerindeki dehşetli korkuyu görebiliyordu.

Hannah da bunu farkedince "Saçmalığı keselim Bayan Nance. Michael Glass nerede?" diye sordu.

Sekreterin gözleri kısıldı. Mavi gözleri Amelie'ninkiler kadar açık renk olmasa da güneşte bırakılmış kot pantolon gibi soluktu. "Bay Glass dekanla bir toplantı yapıyor," dedi. "Ne yazık ki..."

Kadının odasının uzak ucundaki kapısı açıldı ve Michael göründü. Claire öyle rahatladı ki kalbi eriyecekti. *Bir şeyi yok. Michael'ın bir şeyi yok.*

Ama Michael kapıyı kapatıp görev başında çalışan biri gibi onların yanından geçti.

Orada ağzı açık, kalbi korkuyla hızlı hızlı çarpan Eve'in yanından öylece geçip gitti.

"Michael!" diye bağırdı Claire. Michael duraksamadı bile. "Onu durdurmalıyız!"

"Harika," dedi Hannah.

Üçü Michael'ın peşine düştüler.

Michael *koşmasa* da bir yere yetişecekmiş gibi hızlı hareket ediyordu. Claire'le Eve koridorda ona yetişip yolunu kestiler.

Michael, mavi gözlerini kocaman açmış bir halde dursa da onları görmüyordu. En azından bir engel olduğunu sezip duraksadı.

"Michael," dedi Claire. *Lanet olsun, keşke yanımda sakinleştiricilerim olsa. Neden yok ki?* "Michael, dışarı çıkamazsın. Sabah oldu. Ölürsün."

"Dinlemiyor," dedi Hannah. Haklıydı da, Michael dinlemiyordu. Michael ikisinin arasından geçmeye çalıştı. Eve elini Michael'ın göğsünün tam ortasına koyup onu ittirdi.

"Michael? Benim. Beni tanıyorsun, değil mi? Lütfen?"

Michael tamamen boş gözlerle Eve'e bakıp sonunda onu ittirerek yolundan çekti. Hem de sertçe.

Hannah, Claire'e çabuk ve emir veren bir bakış fırlattı. "Yardım getir. *Hemen*. Ben onu engellemeye çalışacağım."

Claire tereddüt etti. Ama Hannah düşmanca davranabilecek bir Michael'ı idare etmek konusunda şüphesiz ondan daha donanımlıydı. Claire hemen arkasını dönüp koşmaya başladı. Elinde kahve tutan memurların yanından koşup

siyah üniformalı askerlerden birinin önünde durdu. "Richard Morrell," dedi düşünmeden. "Ona ihtiyacım var. *Hemen*."

Asker tereddüt etmedi. Telsizini alıp "İdareden Morrell'e," dedi.

"Ben Morrell, söyle."

Asker, telsizi sessizce Claire'e uzattı. Claire telsizi -onların telsizlerinden daha ağırdı- alıp konuş tuşuna bastı. "Richard? Ben Claire. Büyük bir problemimiz var. Michael ve diğerlerini durdurmalıyız..." *Vampir* kelimesini kullanmadan bunu nasıl kastedecekti? "Güneşe alerjisi olanların dışarı çıkmasını engellemeliyiz."

"Neden dışarı çıksınlar..."

"Bilmiyorum! Çıkıyorlar işte!" Memur O'Malley'in alevler içindeki görüntüsü gözlerinin önüne gelince Claire'in boğazı düğümlendi. "Bize yardım et. Güneşe çıkıyorlar."

"Telsizi adama geri ver," dedi Richard.

Claire telsizi siyah üniformalı adama uzattı.

"Bu kızın yanında gidip ona yardım etmeni istiyorum. Soru sorma."

"Peki efendim." Adam telsizi kapatıp Claire'e baktı. "Önden buyurun."

Claire koridora ilerledi. O sırada bir cam kırılma sesi duyuldu ve Hannah uçarak sırtüstü düştü.

Michael, Hannah'nın üstüne yürüdü. Eve, Michael'ın koluna yapışmış onu geri çekmeye çalışıyordu ama Michael kolunu sallayarak kendini kurtardı.

"Dışarı çıkmasına izin veremeyiz!" dedi Claire. Onu tutmaya çalışsa da bu bir yük trenini tutmaya benziyordu. Michael'ın ne kadar güçlü olabildiğini unutmuştu.

Asker, "Çekil yolumdan," deyip silahını çıkardı.

İdare çalışanları dağılıp masalarının altına saklandılar ve halılara yapışmak için kahvelerini ellerinden attılar.

Asker, Michael'ın göğsünü nişan alıp arka arkaya üç kez ateş etti.

Claire'in beklediği güçlü silah sesinin aksine yumuşak, basınçlı havanın sesi duyuldu.

Üç küçük ok Michael'ın göğsünde, kalbinin tam üzerinde duruyordu.

Askere doğru üç adım attıktan sonra yavaş hareketlerle önce dizlerinin üstüne, sonra da yüzüstü yere kapaklandı.

"Tamamdır," dedi asker. Michael'ı tutup çevirdi ve okları çıkardı. "Bir saat kadar bu durumda kalır ama daha fazla değil. Onu dekanın odasına götürün."

Hannah ağzından bir damla kanı silip öksürdükten sonra ayağa kalktı. Eve'le ikisi Claire'e yardım etti. Michael'ı omuzlarından ve bacaklarından tutup koridorda taşımaya başladılar. Büyük ölçüde tadilata ve yeniden çerçevelenmeye ihtiyaç duyacak tabloların, parçalanmış panellerin ve kırılmış camların arasından Bayan Nance'in ofisine doğru ilerlediler.

Bayan Nance onlara bir göz atıp hemen üzerinde abartılı bir tabelada DEKAN WALLACE yazan kapıya koştu. Michael'ı içeri taşımaları için onlara kapıyı açtı.

Claire, Dekan Wallace'ın kadın olduğunu öğrenince çok şaşırdı. Karşısında ortayaşlı, tıknaz bir adam beklerken *bu* Dekan Wallace uzun boylu, zarif, ince ve Claire'in hayal ettiğinden çok daha gençti. Uzun, kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Üzerine giydiği, Bayan Nance'in kıyafetinin kopyası sayılabilecek siyah takım elbisesi onunki kadar resmi değildi. Biraz daha yaşamın içinden görünüyordu.

Dekan Wallace dudaklarını araladıysa da bir şey sormadı. Kendini kontrol ettikten sonra masasının karşısında, odanın öbür ucundaki deri kanepeyi işaret etti. "Tamam, onu şuraya koyun." Belli ki Teksas'lı değildi, belirgin bir İngiliz aksanı vardı çünkü. "Ne oldu?"

"Olan neyse her yerde oluyor," dedi Hannah, Michael'ın bilinçsiz bedenini kanepeye yatırırken. "Öylece gidiyorlar işte. Sanki güneşin gökyüzünde olduğunu bilmiyor ya da umursamıyorlar. Sanki biri sinyal düğmesine basmış gibi."

Dekan Wallace bir an düşünüp masasındaki düğmeye bastı.

"Bayan Nance? İletişim sistemine acilen bir bülten geçmemiz gerek. Kampüsteki bütün vampirler derhal kontrol altına alınıp sakinleştirilmeli. İstisnasız hepsi. Bu birincisi." Kaşlarını çatıp küçük gruba baktı. "Michael çok mantıklı görünüyordu, bunun olabileceğine dair hiç belirti yoktu. Bir yere gitmesi gerektiğini düşündüm. Tuhaf görünmüyordu, yani en başta."

"Kampüste başka kaç vampir var?" diye sordu Hannah.

"Bazı profesörler var tabii ama çoğu şu anda burada değil, gece öğretmenlik yapıyorlar. Öğrenci de yok. Michael'la Richard'ın getirdikleri dışında herhalde beş kişi vardır. Daha erken saatte sayıları çoktu ama güneş doğmadan önce sığınacak bir yer bulmak için kampüs dışına çıktılar." Dekan Wallace bütün bunların karşısında bile soğukkanlı görünüyordu. "Sen Claire Danvers mısın?"

Claire, "Evet efendim," deyip dekanın kendisine uzattığı elini sıktı.

"Geçenlerde ilerlemenle ilgili Koruyucunla görüşmüştüm. Yaşadığın bazı... şeylere rağmen notların harika."

Böyle bir şey için sevinmek çok aptalca olsa da Claire elinde olmadan sevindi. Kızardığını hissedip başını salladı. "Bu, şu anda çok önemli değil galiba."

"Aksine, bence çok önemli."

Eve kanepeye oturup Michael'ın elini tuttu. Eve, bitkin görünüyordu. Hannah duvara yaslanmıştı. O sırada odadan çıkan askeri işaret etti. "Söylesenize," dedi. "Nasıl oluyor da Amerikan ordusunun yarısı etrafta gezerken öğrenciler paniklemiyor?"

"Bütün öğrencilere ve onların ailelerine, üniversitenin devletin yürüttüğü bir acil durum tatbikatında işbirliği yaptığını ve tabii ki silahların öldürücü olmadığını söyledik. Aslında şu ana kadar yanlış da sayılmaz. Öğrencileri kampüste tutmak biraz zor ama acil durum tatbikatı sayesinde bunu başardık. Yine de uzun süre böyle devam edebileceğimizi sanmıyorum. Buranın yerlisi olan çocuklar her

şeyi biliyor tabii. Kasabanın dışından gelen öğrencilerin arkadaşları ve aileleriyle tek kelime edemediklerini farketmeleri an meselesi. İnterneti ve telefon erişimini de filtreliyoruz elbette." Dekan Wallace başını salladı. "Ama bu benim sorunum, sizin değil. Sizinki çok daha güç zaten. Kasabadaki her vampiri bayıltamayız, bayıltsak da onları uzun süre öyle tutmak mümkün değil."

"Bunu sonsuza kadar sürdüremeyiz tabii," dedi Hannah. "Ya bunu kökünden çözeceğiz ya da onların yolundan çekileceğiz."

Kapı usulca çalındı, içeri Bayan Nance girdi. "Richard Morrell," deyip kenara çekildi.

Claire başını kaldırdı. Monica'nın, gözleri kan çanağına dönmüş erkek kardeşi bitkin, solgun ve fazla kafeinle adrenaline maruz kalmış görünüyordu. *Diğerleri gibi*, diye düşündü Claire.

Bayan Nance kapıyı sessizce arkasından kaparken Richard, Michael'ın uyuşmuş bedenine baktı.

"Baygın mı?" Sesi bağırıyormuşçasına sert çıkıyordu. Hem de fazlasıyla.

"Güzellik uykusuna yattı," dedi Hannah. "Ya da uyuştu. Claire, telsizi verir misin?"

Ah. Claire hala sırtında sallanan sırt çantasını unutmuştu. Hemen son telsizi çıkarıp Richard'a uzattı ve ne için olduğunu anlattı. Richard başını salladı.

"Bir strateji toplantısı yapmamız gerek sanırım," dedi Richard, kanepenin yanına bir sandalye çekerken.

Hannah'yla Claire de oturdu ama Eve, Michael'ı bir an bile bırakmak istemediği için yerinden kıpırdamadı.

Dekan Wallace parmaklarını birleştirdi ve soğukkanlı tavrını değiştirmeden konuya ilgisini vererek masasında oturuyordu.

"Kodu girdim değil mi?" Richard o sırada kodu girdiğinden Claire başını salladı. Richard'ın ağa bağlandığını gösteren bir sinyal yandı. "Richard Morrell, Üniversite, giriş yapıyorum."

Birkaç saniye sonra karşı taraftan yanıt geldi. "Richard, rapor verecek son istasyonsun. Bildiri için hatta kal."

Birkaç klik sesinden sonra başka birinin sesi duyuldu.

Ben Oliver. Ağdaki herkese acil emirleri bildiriyorum. Bulabileceğiniz ve bize bağlı olan her vampiri her ne pahasına olursa olsun kontrol altına alın. Kilitli odalar, zincirler, sakinleştiriciler, hücreler, elinizden gelen her şeyi kullanın. Bunun neden ve nasıl olduğunu öğrenene kadar gün boyunca bütün önlemleri almalıyız. Görünen o ki bazılarımız bu çağrıya karşı dirençli, bazılarımızın da bağışıklığı var ama bu her an değişebilir. Tetikte olun. Şu andan itibaren her saat haberleşeceğiz ve her istasyon, durumunu raporlayacak. Üniversite istasyonu, rapor ver.

Richard KONUŞ tuşuna bastı. "Michael Glass ve grubumuzdaki bütün vampirler kontrol altına alındı. Öğrenciler de kontrol altında ama bu uzun sürmeyecek. Yarın sabaha

kadar başarılı olsak bile eninde sonunda kapıları açmak zorunda kalacağız. Telefon ve internet engeli bile söylentiler yayacaktır."

"Planı takip ediyoruz," dedi Oliver. "Cep telefonu kulelerini on dakika içinde bir bildirimde bulunmaksızın indiriyoruz. Telefon hatları zaten kesik. Şu andan itibaren tek haberleşme aracımız telsizleri kullanarak strateji uygulayacağız. Başka neye ihtiyacınız var?"

"Tank olabilir mi? Hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Biz burada iyiyiz. Bu kadar nöbetçimiz varken birilerinin gündüz vakti saldırıya geçeceğini sanmıyorum." Richard bir an tereddüt ettikten sonra yeniden mikrofon tuşuna basıp konuşmaya devam etti.

"Oliver, bir şeyler duyuyorum. Bazı gruplaşmalar varmış. İnsan gruplaşmaları. İşleri karıştırabilir."

Oliver bir an sessiz kaldıktan sonra "Evet, anladım. Ortaya çıkarsa bununla ilgileneceğiz," dedi.

Oliver listesindeki diğer bir istasyona, Cam Ev'e geçti. Monica'nın rapor vermesi sinir bozucuydu. Claire dişlerini gıcırdatmamak için kendine hakim oldu. Neyse ki kısa sürdü. Diğer Kurucu evleri de rapor verdikçe durumun aynı olduğu anlaşıldı. Bazı vampirler çağrılara cevap veriyor, bazılarıysa vermiyordu. En azından şimdilik.

Richard Morrell düşünceli düşünceli uzaklara bakıyordu. Bütün raporlar bitince tuşa yeniden bastı.

"Oliver, ben Richard. Ya sen de zombi gibi davranmaya başlarsan ne olacak?"

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Oliver.

"Ya olursa? Mesela... kim başa geçecek?"

Oliver belli ki bunu düşünmek istemiyordu. Konuşurken sesi, bastırmaya çalıştığı öfkesini ele veriyordu. "Sen geçeceksin," dedi Oliver. "Nasıl organize edersen et, umrumda değil. Morganville'in savunmasını sadece insanların eline verdik mi zaten kaybettik demektir. Oliver gider. Sonraki rapor bir saat sonra."

Telsiz kapandı.

"İyi gitti," dedi Dekan Wallace. "Kıyamet koptuğunda varisi olacağını söyledi. Tebrikler."

"Evet, büyük bir terfi." Richard ayağa kalktı. "Michael'a bir yer bulalım."

"Bodrum katında depo alanlarımız var. Kapıları çelik, pencereleri yok. Diğerlerini oraya götürecekler."

"Şimdilik işimizi görür. Kontrolü genelleştirir genelleştirmez onu hapse götürmek istiyorum."

Claire önce Eve'e, sonra da uyuyan Michael'a bakarak Michael'ın tek başına bir hücrede -hücreden başka ne denirdi ki?- Myrnin gibi kilit altında kaldığını hayal etti.

Myrnin. Acaba o da bu garip çağrıyı hissetmiş miydi? Hissettiyse onu gitmekten alıkoyabilmişler miydi? Myrnin yerinden oynatılmaz bir nesneyle karşılaşmadıkça durdurulamaz bir güçtü.

Claire iç çekip Michael'ın koridordan, görevlilerin şaşkın bakışları arasında, geçici hücresine götürülmesine yardım etti.

Tuhaf olsa da hayat devam ediyordu. Daha doğrusu insan hayatı.

İnsanlar riske girip sokağa çıkmaya, yolları temizlemeye, yanıp kül olmuş evlerden eşyalar almaya başladı. Polis yeniden düzeni sağlıyordu.

Başka şeyler de oluyordu. İnsanlar sokak köşelerinde gruplar halinde toplanıyor, konuşup tartışıyordu.

Gördükleri Claire'in hoşuna gitmiyordu, aynı şey Hannah ve Eve için de geçerliydi.

Saatler geçti. Bir süre sokakta dolaşıp gördükleri grupları Oliver'a haber verdiler. En kalabalığı parkta toplanan yüz kişilik gruptu. Claire'in tanımadığı bir adamın elinde hoparlör vardı.

"Sal Manetti," dedi Hannah. "Hep baş belasıdır. Bir süre Bay Malum'un adamı olarak çalışıyordu ama sonra bozuştular. Sal daha az konuşup daha çok adam öldürmek istiyordu."

Bu hiç iyi değildi. Dışarıda onca insanın onu dinlemesi gerçekten hoş değildi.

Eve rapor vermek için Common Grounds'a gidince işler daha da kötüleşmeye başladı.

Hannah, üniversite depolarından alınan kan torbalarını dağıttıktan sonra Claire'i eve götürürken, Claire'in cebindeki telsiz çalmaya başladı. Kodu girer girmez hoparlörden bir gürültü duyuldu.

Claire, Oliver'la ilgili bir şeyler duyduğunu sandı ama emin değildi. Bağırarak sorduğu sorulara cevap alamadı.

Sanki birileri tuşa bir kavganın ortasında yanlışlıkla basmıştı ve herkes cevap veremeyecek kadar meşguldü.

Biraz sonra yayın kesildi.

Claire, Hannah'ya bir bakış attı. "Acaba gitsek mi?"

"Common Grounds'a mı? Evet. Ağzımdan aldın."

Vardıklarında Claire'in ilk gördüğü şey kırılan camlar oldu. Kepenkler açıktı ve öndeki iki pencerenin camları kırılmış, içeri doğru değil de kaldırıma doğru saçılmıştı.

Her yer tamamıyla sessizdi.

Claire, aniden, "Eve?" diye seslendikten sonra Hannah'nın *kıpırdama* demesine fırsat bırakmadan ileri atıldı. Kafenin kapısına doğru hızla atılmasına rağmen, gümbürdeyen kapı açılmadı.

Kilitliydi.

"*Bekler* misin?" dedi Hannah. Claire kırık pencerelerden içeri girmeye çalışırken Hannah onu kolundan yakaladı. "Bir yerin kesilecek. Dur."

Hannah, yukarıdan sarkan sivri cam parçalarını kırmak için elindeki silahı kullandı. Claire içeri fırlayamadan onun yolunu kapatıp alçak ahşap pencerenin içinden geçti. Claire de onu izledi. Hannah, Claire'i bu sefer durdurmadı.

"Kahretsin," dedi Hannah. Claire, Hannah'nın peşinden içeri girer girmez masalarla sandalyelerin çoğunun yerlere devrilmiş olduğunu gördü. Kırılmış tabak çanaklar yerlere saçılmıştı.

İnsanlar da bu yıkıntının arasında yerde kıpırdamadan yatıyordu. Hannah aceleyle hepsini gezip durumlarını

kontrol etti. Claire'in görebildiği kadarıyla yerde beş kişi vardı. Hannah ikisini görünce başını üzüntüyle salladı, diğer üçü hayatta ama yaralıydı.

Kafede vampir yoktu. Eve de ortalıkta görünmüyordu.

Claire perdenin arkasına geçti. Bir kargaşaya dair daha fazla iz vardı burada. Ne ölü ne diri, hiçbiri orada değildi. Claire derin bir nefes alıp devasa ticari dondurucuyu açtı.

Dondurucunun içi kan torbalarıyla doluydu ama hiç ceset yoktu.

"Bir şey var mı?" diye sordu Hannah perdenin arka tarafından.

"Burada kimse yok," dedi Claire. "Ama kanları bırakmışlar."

"Hıh. Garip. Buna her şeyden çok ihtiyaçları olmayacak mı? En iyi malları almayacaksan bir yere neden saldırırsın ki?" Hannah kafenin içini boş ve uzak bakışlarla taradı. "Camlar içeri doğru kırılmış, dışarı değil. Ne ön ne de arka kapıda birinin içeri girdiğine dair bir işaret var. Dışarıdan kimsenin saldırdığını sanmıyorum Claire."

Claire karnını ağrıtan yoğun, ağır bir hisle dondurucunun kapısını kapadı. "Sence vampirler dışarı çıkmak için mi dövüştü?"

"Evet. Bence öyle."

"Oliver da."

"Oliver, Myrnin, hepsi. Onları çağıran yarasa sinyali gibi bir şey varsa, işe yaramış belli ki."

"Peki Eve nerede?" diye sordu Claire.

Hannah başını salladı. "Hiçbir şey bilmiyoruz. Tahmin yürütmekten başka elimizden gelen bir şey yok. Biraz inceleme yapalım bari." Dışarı bakmaya devam ediyordu. "Şu yoldan gittilerse çoğu güneş doğduktan sonra çıkmak zorunda kalmıştır. Ama güneşten zarar görmüşlerdir. Bazıları çok öteye bile gidememiştir."

Claire'in gözlerinin önünde yanan polis gibi, bazıları çoktan ölmüş olurdu. "Sence Bay Bishop mı?" diye sordu Claire çok kısık bir sesle.

"Umarım öyledir."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

"Çünkü o değilse çok daha kötü bir şey olmalı."

8

Üç saat sonra da bildikleri fazla bir şey yoktu. Sakinleştirici ve sağlam hücreler dışında, vampirlerin gitmesine engel olmak için yaptıkları hiçbir şey işe yaramıyordu. Kaçabilenlerin peşinden gitmenin faydası da yoktu. Çoğu şeyin merkezinde ve acil bir durumda belediye binasına en yakın yer olduğu için Cam Ev'de toplanmışlardı.

Richard Morrell, yanında birkaç kişiyle gelip mutfağı bir ofise dönüştürdü. Claire herkesin karnını doyurmak için ne yapabileceğini düşünürken kapı çalındı.

Gelen Büyükanne Day'di. Dimdik ve gururla bastonuna tutunan yaşlı kadın, yılların verdiği yorgunlukla Claire'e baktı. "Torunumla kalmayacağım," dedi. "Bunu daha fazla istemiyorum."

Claire hemen yana kayınca yaşlı kadın içeri girdi. Claire kapıyı arkasından kilitlerken "Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu.

"Yürüdüm," dedi büyükanne. "Ayaklarımı nasıl kullanacağımı çok iyi biliyorum. Kimse beni rahatsız etmedi." *Kimse buna cesaret edemezdi*, diye düşündü Claire. "Genç Bay Richard! Sen de mi buradasın?"

"Hanımefendi?" Richard Morrell mutfaktan çıktığında Claire'in onu hiç görmediği kadar genç görünüyordu. Büyükanne Day'in, insanların üzerinde böyle bir etkisi vardı. "Burada ne işiniz var?"

"Sersem torunum aklını kaçırdı," dedi büyükanne. "Daha fazla katlanamayacağım. Çekil yolumdan oğlum, size yemek hazırlayayım." Bastonunu yere vurarak mutfağa girdi ve içerisinin haliyle ilgili epey söylendi. Yaşlı kadının yanında duran Claire bir yandan korkuyor, bir yandan da gülmemek için kendini zor tutuyordu. Büyükanne ortalığa emirler verip durdu.

Sonunda büyük bir tabak dolusu sandviç ve bir sürahi buzlu çayla ortaya çıktı. Herkes mutfak masasının etrafında yerini alırken Büyükanne dinlenmek için diğer odaya geçti. Richard başıyla işaret edince Claire de çekine çekine oturdu. Dedektif Joe Hess'le Dedektif Travis Lowe da oradaydı, üst baş açısından perişan halde olsalar da minnetle yiyip içmeye dalmışlardı.

Claire de yorgundu ama dedektiflerin hali daha beterdi. Uzun boylu, zayıf Joe Hess'in askının içindeki kolu kırılmıştı ve hem onun hem de ondan kısa boylu ve şişman partnerinin üzerindeki kesikler ve yaralar ikisinin de bir iki kavgaya karıştığını kanıtlıyordu.

"E," dedi Hess. "Vampirlerin nereye gittiğine dair bir şey öğrendiniz mi?"

"Şimdilik hayır," dedi Richard. "Onların peşine düştüğümüzde sadece biraz izleyebiliyoruz, sonra izlerini kaybettiriyorlar."

"Güneşten zarar görmüyorlar mı?" diye sordu Claire. "Yani..."

"Üzerlerinden duman tütmeye başlıyor, Marlboro gibi değil tabii, sonra da kavrulmaya başlıyorlar," dedi Travis Lowe. Adamın ağzında hala hindi ve peynir lokmaları vardı. "Daha yaşlı olanlar bunu kaldırabiliyor, şapkalar, paltolar giyip örtülere sarınıyorlar. Bir tanesi bir çocuğun odasından aldığı Sünger Bob halısına sarınmıştı, inanabiliyor musunuz? Esas genç vampirlerin başı belada. Bazıları dikkatli olmazsa gölge bir yere varamaz bile."

Claire, Michael'ı düşününce karnına yumruk yemiş gibi oldu. Claire, daha sorusunu sormadan Richard kızın yüzündeki ifadeyi görüp başını salladı. "Michael iyi," dedi. "Kendim gördüm. Geç olmadan yakalayabildiğimiz diğer vampirlerle birlikte güzel, güvenli bir hücrede kalıyor. Ama bazıları kadar güçlü değil, en azından elleriyle çeliği bükemiyor."

"Peki şeyden haber..." Claire soruyu uzattıkça uzatıyordu, Richard cümlesini bitirmesine izin vermedi.

"Eve'den haber yok," dedi. "Bir şey duymadık. Telefonuna bir GPS izleme çipi takacaktım ama cep telefonu ağını engellemek zorunda kaldık. Şu an çok tehlikeli. Sokaktaki

çocuklara onu aramalarını söyledim. Şu an uğraşacak çok işimiz var Claire."

"Biliyorum. Ama..." Claire düşüncelerini sözlere dökemiyordu. Bir yerde, bir şekilde Eve'in başının belada olduğunu ve onu bulmaları gerektiğini biliyordu.

"Şimdi," dedi Joe Hess, ayağa kalkıp duvara bantlanmış eski püskü bir Morganville haritasına bakarak. "Bu hala doğru mu?" Harita, renkli kalemlerle çizilmişti. Amelie'ye bağlı vampirlerin ele geçirdiği yerler maviyle, Bishop'ın ele geçirdiği yerler kırmızıyla işaretlenmişti. Yananlar ya da kontrolden çıkanlar, ki buna üç kurucu evi, hastane ve kan bankası dahildi, siyahla işaretlenmişti.

"Aşağı yukarı," dedi Richard. "Vampirlerin Bishop'ın elindeki yerleri terkedip etmediğini bilmiyoruz ama onlar da Amelie'ninkiler gibi mevzileniyor. Sadece Amelie'nin halkının nerede olması gerektiğini doğrulayabiliyoruz. Maviyle işaretlediğimiz her bölgeyi terkettiler."

"En son nerede görüldüler?"

Richard notlarına bakıp haritaya sarı kalemle işaretler koydu. Claire noktaları hemen farketti. "Bunlar geçitler," dedi. "Myrnin, geçitleri bir şekilde yeniden çalıştırmış. Onları kullanıyorlar."

Hess'le Lowe boş gözlerle bakarken Richard başını salladı. "Evet, biliyorum. Mantıklı. Ama nereye gidiyorlar?"

Claire çaresizce omuzlarını silkti. "Herhangi bir yer olabilir. Geçitlerin gittiği her yeri bilmiyorum, belki Myrnin'le Amelie biliyordur ama başka birinin bildiğini sanmıyo-

rum." Vampirlerin başıboş halde gün ışığında dolaşmadığını düşünmek Claire'i durduk yere sevince boğmuştu. O gördüklerinin kimsenin başına gelmesini istemiyordu. Oliver'ın bile.

Şey, belki Oliver'la ilgili kötü şeyler düşünüyordu, bazen. Ama şimdi değil.

Üç adam birkaç saniye boyunca Claire'e baktıktan sonra haritayı incelemeye devam etti. Devriyelerin dolaşacağı yerleri ve uygulayacakları stratejileri, Claire'in anlamadığı bir sürü şeyi konuşuyorlardı. Claire sandviçini bitirip salona geçti. Ufak tefek, kırışmış derisiyle Büyükanne Day, arkası yüksek, kabarık bir koltukta ayakları havada kalacak şekilde oturmuş Hannah'yla konuşuyordu. "Gel bakalım küçük kız," dedi Büyükanne Day. "Gel, otur."

Claire odaya bakınarak oturdu. Vampirlerin çoğu gitmişti, bazıları güvenlik için hücrelere kapatılmıştı, bazıları ise durdurulamamıştı. Claire durmadan endişeyle ellerini ovuşturuyordu. *Shane*. Shane'in orada olması gerekiyordu. Richard Morrell kan aracı şoförlerinin dönüşümlü olarak çalıştığını söylemişti, öyleyse Shane vardiyasının sonunda gelecekti.

Claire'in ona ihtiyacı vardı.

Büyükanne Day solgun gözlerle ve mesafeli bir samimiyetle Claire'i süzüyordu. "Endişeli misin?" diye sordu gülümseyerek. "Haklısın tabii."

"Öyle mi?" dedi Claire şaşkınlıkla. Genelde yaşlılar her şeyin yoluna gireceğini söylerlerdi.

"Tabii tatlım. Morganville uzun zamandır vampirler tarafından yönetiliyor. Nazik oldukları da söylenemez. Burada nedensiz yere insanlar acı çekti, nedensiz yere ölümler oldu. Bu da bir kızgınlık yaratıyor tabii." Büyükanne başıyla kitaplığı işaret etti. "Bana şuradaki kırmızı kitabı getir, N harfiyle başlayanı."

Claire kalkıp aldığı ansiklopediyi yaşlı kadının kucağına koydu. Büyükanne solgun, kemikli parmaklarıyla sayfaları karıştırıp aradığı kısmı bulunca ansiklopediyi Claire'e uzattı. Başlıkta *New York Askerlik Karşıtı İsyanları 1863* yazıyordu.

Aşağıdaki resimlerde kaos, izdiham, alevler içindeki binalar vardı. Ve daha kötü şeyler. Fazlasıyla kötü.

"İnsanlar unutuyor," dedi büyükanne. "Öfke hüküm sürerse neler olabileceğini unutuyorlar. Bu New York halkı, erkekleri iç savaş için askere alınıyor diye sinirlenmişti. Sence bunun acısını kimden çıkardılar? Çoğunlukla zencilerden. Kendilerine karşı koyamayacak olanlardan. Hatta bir yetimhaneyi ateşe verip yakaladıkları bütün çocukları öldürdüler." Büyükanne nefretle yüzünü buruşturup başını salladı. "1921'de Tulsa'da da aynı şey oldu. Adı Greenwood İsyanı. Beyazlar, siyahları işlerini ellerinden almakla suçladılar. Fransa'da bütün gösterişli aristokrat tabakasını toplayıp kafalarını kestiler. Belki onların hatasıydı, belki de değil. Hepsi aynı. Sinirlenip suçu birilerine atıyorsun ve suçlu olsalar da olmasalar da öfkeni onlardan çıkarıyorsun. Bu, her zaman böyledir."

Claire ürperdi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Diyorum ki Fransa'yı düşün kızım. Vampirler uzun süredir bu aristokratlar gibi bizi yönetiyor, buradaki insanlar öyle düşünüyor. Nesillerdir kinle büyüyen bu insanları düşün, hiçbiri yetkili değil. Bunun bizi kötü etkilemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Claire iliklerine kadar ürperdi. Shane'in babasını, onun gözlerindeki o hasta ışığı düşündü. O da isyanı yöneten liderlerden biriydi. İnsanları evlerinden çıkarıp hain damgası yemelerine neden olanlardan biri.

Hannah kucağında duran av tüfeğine hafifçe vurdu. Paintball silahını bir kenara bırakmıştı. Zaten vampirler ortada yokken silah işe yaramıyordu. "Buraya gelmeyecekler, büyükanne. Morganville'de bir Greenwood olmayacak."

"Ben kendim ya da sizin için endişelenmiyorum," dedi Büyükanne. "Ama Morrell'ler konusunda tedirginim. Er ya da geç onları almaya gelecekler. O aile çok fazla ön planda."

Claire, Richard'ın bunu bilip bilmediğini merak etti. Monica'yı da düşünüyordu. Onu sevdiğinden değil -tabii ki değil- ama yine de...

Claire, Büyükanne Day'e teşekkür edip mutfağa gitti. Polisler hala konuşuyordu. "Büyükanne büyük sorun çıkacağını söylüyor," dedi Claire. "Vampirler yüzünden değil, parktakiler gibi normal insanlardan dolayı. Belki Lisa Day. Büyükanne, ailene dikkat etmen gerektiğini düşünüyor Richard."

Richard başını salladı. "Hallettim zaten," dedi. "Annemle babam belediyede. Monica da oraya gidiyor." Bir an duraksayıp düşündü. "Haklısın. O da istatistik olmadan önce sağ salim oraya ulaştığını kontrol edeyim." Yüzü gerilmişti. Bakışlarındaki duygu ses tonuyla uyuşmuyordu. Endişeli görünüyordu.

Claire'in büyükanneden duyduklarından sonra Richard'ın korkması garip değildi. Joe Hess'le Travis Lowe anlamlı anlamlı bakıştı, onlar da aynı şeyi düşünüyordu herhalde. *Bunu hak ediyor*, dedi Claire kendi kendine. *Monica Morrell başına gelecek her belayı hak ediyor.*

Büyükannenin kitabındaki resimlerdekiler hariç.

Ön kapı gürültüyle kapandı. Claire, Hannah'nın sesini duydu –endişeli değildi, birini selamlıyordu. Claire yerinden fırlayıp mutfak kapısına gitti...

...ve Shane'le burun buruna geldi. Shane, Claire'e sarılıp kollarını doladı. "Buradasın," derken öyle sıkı sarıldı ki Claire'in kaburgaları kırılacaktı. "İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun Claire. Bütün gün aklım çıktı. Önce Vampir şehrinin ortasında olduğunu duydum, sonra da Eve'le yem gibi ortada dolaştığınızı."

"Yemden bahsedene bak," dedi Claire, Shane'in yüzüne bakmak için onu iterek. "İyi misin?"

"Tek bir çizik bile yok," dedi Shane sırıtarak. "Tuhaf çünkü genelde savaş yarası olan benimdir, değil mi? Başıma gelen en kötü şey bir avuç vampiri otobüsten atmak oldu. Yoksa arabayı parçalayacaklardı. Bir görsen benimle gurur

duyardın. Hatta onları gölge bir yere bıraktım." Gülümsemesi kayboldu ama bakışları hala sıcaktı. "Yorgun görünüyorsun."

"Öyle mi?" Claire esnediğini farketti. "Afedersin."

"Seni eve götürüp imkan varken biraz dinlenmeni sağlamalıyız."

Shane etrafına bakındı.

"Eve nerede?"

Haberi yoktu. Claire ağzını açtı ama sözcükler boğazında düğümleniyordu. Gözleri yaşlarla doldu. *Gitti,* demek istiyordu. *Yok. Kimse nerede olduğunu bilmiyor.*

Ama bunu yüksek sesle ve Shane'e söylemek, her şeyi bir şekilde gerçek kılacaktı.

"Hey," dedi Shane, Claire'in saçlarını okşayarak. "Ne oldu? O nerede?"

"Common Grounds'taydı," dedi Claire sonunda yutkunarak. "O..."

Shane'in elleri aniden kaskatı kesildi, gözleri büyüdü.

"Kayıp," dedi Claire büyük bir üzüntüye boğularak. "Orada bir yerde. Tek bildiğim bu."

"Arabası dışarıda."

"Biz arabayla geldik." Claire başıyla Shane'in arkasında sessizce onları izleyen Hannah'yı işaret etti. Shane, Hannah'ya şöyle bir bakıp önüne döndü.

"Tamam," dedi Shane. "Michael güvende, sen güvendesin, ben güvendeyim. Şimdi Eve'i bulacağız."

Richard Morrell kıpırdandı. "Bu iyi bir fikir değil."

Shane hışımla ona döndü. Yüzündeki ifade bir vampiri korkutacak kadar sertti. "Beni durdurmaya çalışmak ister misin sersem?"

Richard bir süre Shane'e baktıktan sonra önündeki haritaya döndü.

"Gitmek istiyorsan git. Yapacak işlerimiz var. Bir kasaba dolusu insan hizmet ve koruma bekliyor. Eve sadece kendi halinde bir kız."

"Evet, bizim kızımız," dedi Shane. Claire'in elini tuttu. "Hadi gidelim."

Hannah duvara yaslanmıştı. "Tüfeği getirmem sorun olur mu?"

"Zaten yanında değil mi? Keyfine bak."

Dışarısı tuhaftı. Etraf sessiz olsa da havada bastırılmış bir heyecan dalgası vardı sanki. İnsanlar hala dışarıda gruplar halinde konuşuyordu. Çoğu dükkan kapanmıştı. Barların ve Morganville silah dükkanının ise açık olduğunu farkeden Claire huzursuzlandı.

Hiç iyi değildi.

Üniversitenin kapıları açılmıştı. İnsanların çıkması için bazı prosedürler uyguluyorlardı. *Hala acil durum tatbikatını sürdürüyorlar herhalde*, diye düşündü Claire.

Şehrin kalbine, Kurucu meydanına çıkan bir sokağa döndüklerinde "Lanet olsun," dedi Shane.

Daha fazla grup ve daha fazla insan vardı dışarıda.

"Bu hoşuma gitmedi. Şuradaki Sal Manetti. Eskiden babamın içki arkadaşlarından biriydi."

"Polislerin de hoşuna gitmemiş," dedi Hannah, ilerideki polis arabalarını işaret ederek.

Yolun sonunu tutmuşlardı. Claire gözlerini kısınca polislerin arabalarından çıktıklarını ve tek sıra halinde her şeye hazırlıklı olduklarını farketti.

"Her an kötü bir şey olabilir. Her şeyi altüst eder. Tek ihtiyaçları, birinin onlara doğru yürümesi. O zaman hepimiz yandık."

Claire, Shane'in babasının kasabaya geldiğini söylediği anı düşündü. Shane'in aklından da bu geçiyordu. Başını salladı.

"Eve'in nerede olabileceğini bulmamız lazım. Fikri olan var mı?"

"Belki bize ipucu bırakmıştır," dedi Claire. "Common Grounds'ta. Oradan başlasak iyi olur."

Ama Common Grounds boştu. Demir kepenkler inmişti ve ön kapı kilitliydi. Dönüp ara sokağa girdiler. Çöp kutularından başka bir şey yoktu. Bir de...

"O da nesi?" dedi Shane. Frene basıp arabadan atladığı gibi yerdeki küçük şeyi aldı. Arabaya binip elindekini Claire'e gösterdi.

Kafatası şeklinde küçük beyaz bir şekerdi. Claire gözlerini kırpıştırıp dar ve çıkmaz sokağa doğru baktı. "İpucu olarak nane şekerlerini mi bırakmış?"

"Öyle görünüyor. Yürüyerek devam etmemiz gerekiyor."

Bu fikir Hannah'nın hoşuna gitmemişti. Shane oy beklemediği için arabayı Common Grounds'un arkasındaki

dar sokağa park etti ve kafatası şeklindeki şekerlerin peşine düştüler.

"Burada!" diye bağırdı Hannah sokağın sonunda. "Galiba dönerken birer tane atmış. Akıllıca. Bu taraftan gitmiş."

Daha hızlı ilerlemeye başladılar. Kafatası şekerlerini takip etmek kolaydı.

Claire şekerlerin çoğunlukla gölgede durduğunu farketti. Eve, Myrnin ya da diğer vampirlerle birlikteyse bu mantıklıydı tabii.

Neden kalmamıştı? Belki de seçeneği yoktu.

Birkaç cadde sonra şekerler bitti. Claire'in daha önce hiç görmediği bir yere çıkmışlardı. Yılların ve güneşin etkisiyle parçalara ayrılmış, ıpıssız, eski binalar vardı. Her yer terkedilmiş görünüyordu.

"Şimdi nereye?" dedi Claire etrafına bakınarak. Belirgin hiçbir şey görmüyordu. Sonra devrilmiş, paslı bir çöp tenekesinin arkasına gizlenmiş parlak bir şey dikkatini çekti. Eğilip üzerinde gümüş sivri uçlar bulunan siyah deri bilekliği aldı.

Eve'in bilekliğinin aynısı. Claire bilekliği sessizce gösterince Shane arkasına dönüp boş binalara bakındı. "Hadi Eve," dedi. "Bize bir şey ver. Herhangi bir şey." Sonra donakaldı. "Duydunuz mu?"

Hannah başını uzattı. Silahını hem rahat hem de korkutucu bir beceriyle tutmuş, sokağın ucunda dikiliyordu. "Neyi?"

"Duymuyor musunuz?"

Claire duydu. Birinin telefonu çalıyordu. Ultrasonik melodiyle çalan bir cep telefonu. Claire yaşı büyük olanların bu frekansları duyamadıklarını öğrenmişti. Okuldaki çocuklar derste gizlice konuşmak ve mesajlaşmak için bu melodileri kullanıyordu. Ses hafif olsa da kesinlikle duyuluyordu.

"Hatların kesildiğini sanıyordum," dedi Claire, kendi cep telefonunu çıkararak.

Hayır.

Hat geri gelmişti. Claire bunu Richard'ın yapıp yapmadığını merak etti. Yoksa telsiz kulesinin kontrolünü mü kaybetmişlerdi? İkisi de mümkündü.

Melodi kesilmeden telefonu buldular. Kırılmış bir kapının gölgesine gizlenen, üzerinde gümüş kafatası etiketleri bulunan kırmızı telefon Eve'indi. "Arayan kimmiş?" diye sordu Claire.

Shane menüyü karıştırdı.

"Richard," dedi heyecanla Shane. "Onu zaten bulmaya çalışıyormuş."

Claire'in telefonu titreşti –sadece bir kez. Bir metin mesajı. Açıp mesajı okudu.

Mesaj Eve'dendi ve saatler önce gönderilmişti. Biriken mesajlar şimdi geliyordu anlaşılan.

Claire, *911 GERMAN'DA* yazan mesajı Shane'e gösterdi. "Bu ne?"

"Dokuz bir bir. Acil mesaj. German'da..." Shane onlara doğru gelen Hannah'ya baktı.

"German Lastik Fabrikası," dedi Hannah. "Kahretsin, bu hiç hoşuma gitmedi. Orası en az birkaç futbol sahası büyüklüğünde."

"Richard'a haber vermeliyiz," dedi Claire. Numarayı çevirdi ama hat meşguldü. Çubuklar yine kayboldu.

"Ben beklemeyeceğim," dedi Shane. "Arabaya binin."

9

Tastik fabrikası eski hastanenin yakınındaydı. Claire bunu düşününce tüyleri diken diken oldu, o terkedilmiş binayı çok iyi hatırlıyordu. O korkunç yerde Shane'le ikisi az kalsın canından oluyordu.

Sokağa dönüp kocaman eski binanın yerli yerinde durduğunu görünce Claire küçük bir şok geçirdi.

"Bu binayı yıkmamışlar mıydı?" Sanki ayrıca bir müdahaleye ihtiyacı varmış gibi o zamanlar bir de yıkım için tarih belirlenmişti.

"Ertelendiğini duymuştum," dedi Shane. O da bu durumdan Claire'den daha hoşnut sayılmazdı. "Tarihi eserleri koruyalım gibi bir şey. Bunu korumak isteyen birinin bu binanın içine girmediğine bahse varım."

Claire pencereden dışarı baktı. Hastanenin gölgesi devasa bir canavar gibi üstüne vuruyordu. Binanın önündeki kırılmış taşları ve devrilmiş sütunları görenler buranın

Shane'in en sevdiği zombili video oyunundan fırladığını düşünürdü. "Orada saklanıyor olma," diye fısıldadı Claire. "Ne olur orada saklanıyor olma." Çünkü Eve'le Myrnin orada saklanıyorsa Claire içeri girecek kadar cesarete sahip olduğundan emin değildi.

"İşte German şurada," dedi Hannah, başıyla sokağın karşısını işaret ederek. Claire buraya daha önce gelişinde kendi canını kurtarmaya çalışırken fabrikayı farketmemişti. Fabrika, 60'larda herkesin kullandığı o soluk taba rengine boyanmış, dört katlı bir binaydı. Pencereleri bile -kırılmamış olanlar- boyalıydı. Pencereleri panjurlu, düz betondan yapılan bu sade bina, kocaman üç apartman genişliğindeki alanı dışında çok sıradandı.

"Hiç içine girdin mi?" diye sordu Shane, binayı dikkatlice inceleyen Hannah'ya.

"Yıllardır girmedim. Eskiden okulu kırdığımızda falan burada saklanırdık. Herkes bir gün buraya gelmiştir herhalde. İçerisi tam bir harabedir. Her yerde eşyalar vardır, duvarlar ve tavan çökmek üzeredir. İkinci kata çıkacak olursanız kendinizi kollamanız gerekir. Döşemelere güvenmeyin, demir merdivenlere de. Daha o zamanlar sallanırlardı."

"Oraya girecek miyiz?" diye sordu Claire.

"Hayır," dedi Shane. "*Sen* hiçbir yere girmiyorsun. Sen burada kalıp Richard'ı arıyorsun ve ona nerede olduğumuzu söylüyorsun. Hannah'yla ikimiz kontrol edeceğiz."

Shane fırsat vermediğinden bunu tartışacak durum yoktu. Hannah'yla ikisi arabadan atlayıp *kapıları kilitle* uyarısı-

nı yaptıktan sonra sallanıp duran paslı çitteki boşluktan içeri atladılar.

Onlar binanın köşesinden dönüp gözden kayboluncaya kadar arkalarından bakan Claire, parmaklarının telefonu sıkmaktan uyuştuğunu farketti. Derin bir nefes alıp Richard Morrell'i aramak için telefonunu yeniden açtı.

Yok.

Yine sinyal yoktu. Hat bir yo-yo gibi gidip geliyordu.

Telsiz sinyali çok zayıftı. Claire yine de denedi. Cevap alır gibi oldu ama parazitten bir şey anlaşılmıyordu. Claire, ağdaki biri, bir ihtimal parazitlerin arasından sesini duyabilir diye nerede olduklarını söyledi.

Arabanın penceresinden gelen ışık birden kararda. Bu esnada biri deli gibi cama vurunca Claire çığlık atıp elindeki telsizi düşürdü.

Claire önce ipek gömleği -kendi ipek gömleği- sonra da Monica Morrell'i tanıdı. Monica kesinlikle kendi gibi görünmüyordu. Nefes nefese ve ter içinde kalmış, saçları dolaşmış, yüzündeki makyaj akıp birbirine karışmıştı.

Monica ağlıyordu. Sağ yanağında bir kesik ve morluk, ipek bluzda da kan ve kir lekeleri vardı. Tuttuğu sol kolu incinmiş görünüyordu.

"Kapıyı aç!" diye çığlık attı camı yine yumruklayarak. "Aç da bineyim!"

Claire arabanın arkasına baktı.

Yolun aşağısından bir kalabalık geliyordu. Otuz, kırk kişilik grubun bir kısmı yürüyor, bir kısmı koşuyordu. Bazı-

ları ellerindeki beyzbol sopalarını, tahtaları ve boruları sallıyordu.

Monica'yı görünce bağırdılar. Claire nefesini tuttu. Bu bağırış bir insan sesinden çok bir hayvanın böğürmesine, aklını yitirmiş ve aç birinin haykırışına benziyordu.

Monica'nın yüz ifadesi ilk kez çok açık ve kırılgandı. Avcunu arabanın camına dayadı. "Lütfen bana yardım et," dedi.

Ama tam Claire kapıyı açmak için uzanınca Monica korktu ve arkasına dönüp topallayarak koşmaya başladı.

Claire ön tarafa kayıp sürücü koltuğuna geçti. Shane anahtarları kontakta bırakmıştı. Arabayı çalıştırıp vitesi değiştirdi. Gaza öyle çok basmıştı ki tekerlekleri düzeltemeden kaldırıma çarpacaktı neredeyse. Monica'ya çabucak yetişti.

Onu geçip aniden durdu ve yanındaki koltuğun kapısını açtı.

"İçeri gir!" diye bağırdı. Monica içeri girip kapıyı çarparak kapattı. Claire bütün gücüyle gaza bastığı sırada arabanın arkasına bir şey çarptı –bir tuğla galiba. Birkaç saniye sonra da daha küçük taşlar geldi.

Claire arabayı deli gibi döndürüp tekerlekleri düzeltti ve arabayı daha düzgün kullanmaya başladı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor, direksiyonu saran elleri terliyordu. "İyi misin?"

Monica nefes nefese Claire'e kötü bir bakış fırlattı. "Hayır, *tabii ki* iyi değilim!" dedi titreyen elleriyle saçını

düzeltmeye çalışarak. "İnanamıyorum. Ne aptalca bir soru. Gerçi senin gibi birinden daha fazlasını beklemek kabahat ama..."

Claire arabayı durdurup ona baktı.

Monica sustu.

"Şimdi şöyle olacak," dedi Claire. "Bu seferlik insan gibi davranacaksın, yoksa kendi başının çaresine bakarsın. Anlaşıldı mı?"

Monica arkalarına baktı. "Geliyorlar!"

"Evet, geliyorlar. Eee? Anlaşıldı mı?"

"Tamam tamam peki! Evet!" Monica yaklaşan kalabalığa korku dolu gözlerle baktı. Taşların çoğu kaportayı çiziyordu. Bir tanesi arka cama hızla çarpınca Claire irkildi. "Beni buradan götür! Lütfen!"

"Sıkı tutun, iyi bir şoför değilim."

İyi şoför değilim, lafı az bile kaçıyordu. Eve'in kocaman, ağır arabası canı nasıl isterse öyle davranırdı, üstelik Claire gaz ve fren pedalına rahat ulaşabilmesi için koltuğu ayarlayacak fırsat bile bulamamıştı. Kalabalıktan ve taşlardan kaçarken yaptığı en iyi şey arabayı oldukça hızlı kullanabilmesiydi.

Tekerlekleri kaldırıma sadece iki kez sürttü.

Peşlerinden gelenlerin en dayanıklısı da cesareti kırılıp gözden kaybolunca Claire sonunda nefes almayı hatırladı ve arabayı sağdaki ilk sokağa sürdü. Şehrin bu kısmı terkedilmiş görünüyordu. Gerçi Monica ve fan kulübü ortaya çıkmadan önce öbür sokak da öyleydi. Hiçbir özelliği olma-

yan kilometrelerce tuğla ve boş pencereden ibaret gibi görünen lastik fabrikasının kocaman, heybetli gölgesi, arabanın sağ tarafına vuruyordu.

Claire yolun karşı tarafında, ıssız, paslı depoların önüne arabayı park etti. "Gel hadi," dedi.

"Ne?" Monica onun arabadan inip anahtarları almasını büyük bir şok içinde izledi. "Nereye gidiyorsun? Buradan kurtulmalıyız! Beni öldüreceklerdi!"

"Bence bulsalar yine de öldürürler," dedi Claire. "Onları beklemek istemiyorsan bence arabadan çıkmalısın."

Monica, Claire'in duymazdan geldiği bir şeyler -iltifat da sayılmazdı- söyleyerek dışarı çıktı. Claire arabayı kilitledi. Arabaya zarar gelmemesini umuyordu. Ama o heyecanlı kalabalık için, Monica'nın o arabaya binmesi bile arabanın sonunu garantilemeye yeterdi.

Claire'in amacı kalabalığa depoya kaçtıklarını düşündürtmekti, şansı varsa kalabalık bu numarayı yerdi.

Claire, German Lastik'in çitlerinin etrafından dolaştı. Tellerin bir yerinde, horozibiği çalılıklarının ardına gizlenmiş bir boşluk vardı. Claire telleri kenara çekip Monica'ya, "Geliyor musun?" diye sordu. Monica tereddüt etti. "Aslında hiç umrumda değil. Kendin bilirsin," dedi Claire.

Monica hiçbir yorum yapmadan içeri girdi. Teller hemen kapandı. Birinin girişi bulmaması için öyle olması gerekiyordu zaten.

Fabrikanın kocaman, siyah gölgesi, yabani otlarla kaplı otoparkın üzerine düşmüştü. Oraya buraya park etmiş bir-

kaç paslı kamyon vardı. Claire kalabalığın onları görecek kadar yaklaştığını düşünmüyordu ama yine de ana binaya ilerlerken kendini gizlemek için bu kamyonların arkasına gizlendi. Monica talimata gerek kalmadan durumu anlamış görünüyordu. Belki de hayatını kurtarmak için kaçmak zorunda olmak onu daha alçakgönüllü kılmıştı.

"Dur," dedi Monica, Claire tam zemin kattaki kırık bir pencereden lastik fabrikasının içine girecekken. "Ne yapıyorsun?"

"Arkadaşlarımı arıyorum," dedi Claire. "İçerideler."

"Ama *ben* içeri girmiyorum," dedi Monica kendini beğenmiş görünmeye çalışarak. Bu kadar perişan ve terli görünmese işe yarayabilirdi. "Belediyeye gidiyordum, bu ezikler karşıma çıktı. Arabamın tekerleklerini patlattılar. Ailemin yanına gitmem gerek." Claire'in onun önünde eğilmesini beklermişçesine söylemişti bunu.

Claire kaşlarını kaldırdı. "O zaman yürümeye başlasan iyi olur. Yolun epey uzun."

"Ama... ama..."

Claire onun tükürükler saçarak konuşmasını beklemeden dönüp binaya koştu. Pencere karanlığa açılsa da en azından erişilebilirdi. Claire pencerenin çerçevesine çıkıp bacaklarını içeri salladı.

"Bekle!" dedi Monica onun yanına koşarak. "Beni burada tek başıma bırakamazsın! Oradaki aptalları gördün!"

"Kesinlikle."

"Üf. Bu çok hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Sayılır." Claire binanın içine atlayınca ayakkabıları çıplak betona çarptı. Daha doğrusu, loş ışıkta göründüğü kadarıyla bir toz tabakası dışında çıplak olan betona. "Geliyor musun?"

Monica öfke saçan gözlerle pencereden ona bakarken Claire gülümseyip karanlığa doğru yürümeye başladı.

Monica küfrederek içeri girdi.

"Ben kötü biri değilim," dedi sızlanarak. Claire *keşke şuna vurabilmek için kalın bir tahta bulsam*, diye geçirdi içinden. Ama lastik fabrikası her ne kadar çöpler ve hurdalarla dolu olsa da etrafta tahta parçası görünmüyordu. Bazı güzel borular vardı yine de. Claire bunlardan birini kullanabilirdi.

Tabii kalbinin derinliklerinde kimseye vurmak istemiyordu. Bunun karakterindeki bir kusur olduğunu düşündü.

"Evet, gerçekten kötü birisin," dedi Monica'ya. Claire bir kablonun altından geçti. Kablo, bir korku filmindeki gibi yukarıdan sarkıyordu ve her an insanın boynuna dolanıp onu yukarı çekecek ve psikopat bir katilin kendisini parçalara ayırmasını sağlayacakmış gibi görünüyordu. Yukarıdan süzülen koyu karanlığa ve çürüyen aletlerle bırakılan hurdaların, yamuk yumuk iskeletleri andıran şekillerine bakılacak olursa fabrika bir korku filmi seti gibi dekore edilmişti. On yıllarca önce sprey boyayla yazılmış duvar yazıları, ara sıra süzülen ışıkta kan izi gibi görünüyordu. Sinir bozucu bir grafiti sanatçısı, duvara spreyle korkunç palyaço yüzü çizmişti. Palyaçonun gözleri yerine birer pen-

cere, ağzı yerine de açık bir kapıyı kullanmıştı. *Cidden oraya girmeye niyetim yok*, diye düşündü Claire. Gerçi gidişata bakılırsa girmesi gerekebilirdi.

"Neden öyle dedin?"

"Ne dedim?" dedi Claire dalgınlıkla. Herhangi bir ses duyacak mı diye kulak kabartsa da fabrika gerçekten de Hannah'nın dediği kadar büyük ve kafa karıştırıcıydı.

"Kötü biri olduğumu söyledin!"

"Şey, bilmem... Beni öldürmeye çalıştığın için olabilir mi acaba? *Ya da* bir partide az kalsın tecavüze uğramama neden olacağın için? Ya da..."

"O ödeşmeydi," dedi Monica. "Onları kasıtlı yapmadım aslında."

"Bak bu her şeyi çözer o zaman. Konuşmasak olur mu? İşim var. Cidden. *Şşşt.*" Sonuncusu Monica'nın yine düşünmeden kendini savunmaya başlamasını önlemek içindi. Claire üst üste yığılmış kolilerin ve metallerin üzerinden geçip yukarıdaki kırık bir camdan içeri giren ışığın altına ulaştı.

Palyaço resmi sanki onu izliyordu, Claire'in ödü koptu. Yerdeki şeylere çok dikkatli bakmamaya çalışıyordu. Karşısına hayvan leşleri, yıllar önce içeri girip orada ölmüş kuşlar, başka şeyler çıkıyordu. Arada eski kutular, plastik kaplar, saklanacak bir yer arayan maceraperest bir çocuğun arkasında bırakabileceği her türlü ıvır zıvır da vardı. Claire kimsenin burada uzun süre kalmayacağını düşündü.

Bina tuhaf şekilde... büyülü gibiydi.

Monica, Claire'in kolunu tam da Amelie'nin morarttığı yerden tutunca Claire irkildi.

"Sen de duydun mu?" Monica'nın fısıltısı alçak sesli ama sertti. Dişlerini fırçalaması gerekiyordu ve pudra ya da parfüm değil, ter kokuyordu. "Aman Tanrım! İçeride bizden başkaları da var!"

"Bir vampir olabilir," dedi Claire.

Monica burnunu çekti.

"Onlardan korkmuyorum," dedi havalı, gümüş bileklikliğini Claire'in yüzüne doğru sallayarak. "Kimse Oliver'ı çiğnemez."

"Bunu seni kovalayan kalabalığa söylemek ister misin? Hatırladıklarını sanmıyorum."

"Hiçbir vampir çiğnemez demek istedim. Ben koruma altındayım." Monica bunu başka bir olasılık yokmuş gibi söylemişti. Dünya yuvarlaktı, güneş sıcaktı ve kendini, ruhunu ve bedenini Oliver'a sattığı için hiçbir vampir Monica'ya dokunamazdı.

Tabii, oldu.

"Flaş haber," diye fısıldadı Claire. "Oliver, Common Grounds'tan çekip gitti. Amelie yok. Aslında kasabadaki bütün vampirler bir şekilde gözden kayboldu. Bu da bileklikleri kurşun geçirmez yelek falan değil sadece şık aksesuarlar yapıyor."

Monica tam cevap verecekken Claire sinirli sinirli kaşlarını çatıp karanlıkta sesi duyduğu yeri işaret etti. Çelik ve betonlarda yankılanan, iç çekiş gibi tuhaf, yüksek bir sesti.

Sanki palyaçonun ağzından çıkmıştı.

Tabii ya.

Claire elini cebine attı. Amelie'nin Claire'e verdiği gümüş tozu şişesi hala cebindeydi ama bir faydası olmayabilirdi. Eğer vampir arkadaşları, düşman vampirlerin arasına karışmışsa Claire'in şansı yok demekti. Ayrıca ya Claire'i bekleyen kan emiciler değil de sorun yaratan insanlar topluluğuysa...

Shane'le Hannah oradaydı. Bir yerlerde. Eve de oradaydı, en azından Claire öyle umuyordu.

Claire kedi ve küf kokan paramparça bir kanepenin etrafından dikkatlice dolaştı. Kaçmaya bile zahmet etmeyen kocaman bir sıçanın yanından geçti. Sıçansa orada durup dikkatli gözlerle onu izlemeye devam ediyordu.

Monica, sıçanı görünce çığlık atıp geriye doğru tökezledi. Asırlar öncesinden kalmış kolilerin üstüne düşünce bir sürü ıvır zıvır, kızın üstüne devrildi. Claire, Monica'yı tutup ayağa kaldırdı. Monica üstünü başını, saçlarını silkeleyerek inlemeye devam ediyordu.

"Aman *Tanrım*, üzerimdeler mi? Örümcek? Örümcek var mı?"

Örümcek varsa bile umarım seni ısırırlar, diye geçirdi içinden Claire. "Hayır," dedi. Aslında vardı ama hepsi küçüktü. Claire örümcekleri Monica'nın sırtından silkeledi. "Kes sesini!"

"Dalga mı geçiyorsun? O sıçanı görmedin mi? Godzilla kadardı!"

Yetti, dedi Claire kendi kendine. Monica birileri gelip onu yiyene kadar sıçanlar ve örümceklerle ilgili bağırıp çağırabilirdi. Claire'in çok da umrundaydı sanki.

Claire tam on adım atmıştı ki Monica'nın çok kısık fısıltısı onu yerine çiviledi.

"*Ne olur beni bırakma.*" Bu cümle hiç de kızın ağzından çıkmış gibi durmuyordu. Çok korkmuş bir gencin sesiydi bu. "Claire, lütfen."

Artık sessiz olmak için çok geçti büyük ihtimalle. German Lastik Fabrikası'nda saklanan vampirler varsa, şimdiye kadar nerede olduklarını, dahası kan gruplarının ne olduğunu çoktan anlamışlardı. O nedenle gizlilik önceliğini kaybetmişti.

Claire ellerini ağzının etrafına dayayıp "Shane! Eve! Hannah! Kimse yok mu?" diye bağırdı.

Yankı yukarılarda gezinen, görünmeyen kuşları ve yarasaları uyandırdı. Claire'in sesi her katta yankılanıyor, bina Claire'in kendi hayaletini oyuna katarak Claire'le dalga geçiyordu.

Sonrasında gelen bir sessizlikte Monica, "Yakalanmamaya çalıştığımızı sanıyordum. Benim hatam," diye mırıldandı usulca.

Claire tam çok kötü bir cevap verecekken geniş odanın öbür ucunda bir ses yankılanınca donup kaldı. Shane'in sesiydi bu. "Claire?"

"Buradayım!"

"Kıpırdama! Ve kapa çeneni!"

Shane'in aşırı tedirgin sesini duyan Claire, sessizlik politikasına bağlı kalmadığı için pişman oldu. Monica nefes almayı bırakıp usulca Claire'in tam dibine yanaştı. Elleri yine kızın kolunu, tam da yaraların olduğu yeri sıkıyordu.

Claire de donakaldı çünkü boyalı palyaçonun ağzından bir şeyler geliyordu. Duman gibi hareket eden beyaz, hayaletimsi şeyler.

Bir yüz vardı. Birkaç yüz.

Vampir gibi görünen solgun, çok sessiz bir gruptu bu.

Ve ilerliyorlardı.

Claire orada durmanın iyi bir plan olmadığına karar verdi. Sıra, *kaçma* planındaydı.

Monica'nın bileğini tutarak planını uygulamaya başladı.

Avları kaçmaya başlayınca vampirler tiz sesler çıkardı. Claire'in tüylerini diken diken eden fısıltılı kahkahalar, tuhaf tıslamalar, her türlü ürkütücü ses etrafı doldurdu. Claire cam şişeyi bir elinde tutup daha hızla koşmaya başladı. Önüne çıkan eski eşyaları gördükçe üzerlerinden atlıyor, göremediklerinde ise takılıp tökezliyordu. Monica da zar zor çıkan inleme halindeki nefesine rağmen bir şekilde Claire'in peşinden gitmeyi beceriyordu. Sağ bacağına ne olduysa, canı çok acıyor olmalıydı.

Soluk bir şey, sessizce sıçrayan bir örümcek gibi Claire'in önünde dikiliverdi. Claire beyaz yüzü, kırmızı gözleri, kocaman açılmış ağzı ve vampirin parıldayan dişlerini karşısında görünce şişeyi fırlatmak için gerindi.

Ve karşısındakinin Myrnin olduğunu farketti.

Tereddüt etmesi ona pahalıya mal oldu. Biri ona arkasından çarptı ve yerdeki demir direğin üstüne kapaklanmasına neden oldu.

Claire düşerken şişe elinden kaydı. Toparlanmaya çalışırken de kirişin kenarında camın kırıldığını duydu. Gümüş tozu birden ortalığa saçıldı. Monica'nın çığlığıyla kuşlar yine havalanıp kaçıştı. Claire, Monica'nın Myrnin'le arasına mesafe koymaya çalışarak kaçtığını gördü.

Myrnin ortalığa saçılan gümüş tozunun etki edemeyeceği bir mesafede duruyordu. Sorun Myrnin değildi zaten. Palyaçonun ağzından çıkan diğer vampirler taptaze kan kokusuna koşarak geliyordu.

Hem de büyük bir hızla.

Claire yerdeki gümüş tozunu avcuna topladı. Yere diz çöktüğü için cam kırıkları üstüne başına batıyordu. Arkasına dönüp tozu kendisi, Monica ve diğer vampirlerin arasına, havaya attı.

Tozlar ışıl ışıl havaya saçıldı. Vampirlere temas ettiğinde ise her zerreleri alev aldı.

Hem güzel hem de korkunçtu. Claire vampirlerin çığlıklarını duyunca irkildi. O kadar çok gümüş vardı ki tozlar vampirlerin tenlerini yok ediyordu. Claire bunun onları öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyordu ama durdurduğu kesindi.

Monica'yı tutup yanına çekti.

Myrnin hala önlerinde üst üste dizilmiş tahtaların üzerine çömelmişti. İnsan gibi görünmüyordu, hem de hiç.

Gözlerini kırpınca o kırmızı ışık kayboldu. Vampir dişleri düzgünce dudaklarının ardına gizlendi ve dilini solgun dudaklarının üstünde gezdirdikten sonra şaşkınlıkla, "Claire?" dedi Myrnin.

Claire öyle rahatladı ki kendini bir yerden düşüyormuş gibi hissetti. "Evet, benim."

"Ah." Tahtalardan atlayıp yere indi. Üzerinde, Claire'in onu Common Grounds'ta son gördüğü zaman giydikleri vardı. Uzun, siyah kadife bir palto, sahne kostümünden kalan beyaz pantolon. Gömlek yoktu. Komik bir kıyafet olmasına rağmen düzgün görünüyordu. "Burada olmamalısın Claire. Çok tehlikeli."

"Biliyorum..."

Soğuk bir şey Claire'in ensesinde gezindi. Monica boğuk bir çığlık attı. Claire arkasına dönünce vücudunun bir kısmı gümüşten yanan, gözleri kan kırmızısı öfkeli bir vampirle burun buruna geldi.

Myrnin bütün havayı kötülük ve hiddete boğan korkunç bir çığlık koparınca vampir şaşkınlıkla geri çekildi.

Sonra da sessizce peşlerinden gelen diğer beş vampir karanlığa gömüldü.

Claire yüzünü Myrnin'e döndü. Myrnin düşünceli düşünceli, giden vampirlere bakıyordu.

"Sağol," dedi Claire. Myrnin omuzlarını silkti.

"Asillerin soylu davranması gerektiğine inanarak büyüdüm," dedi. "Ve sana borçluyum, biliyorsun. İlaçlarımdan kaldı mı hiç?"

Claire, Myrnin'i aklı başında -neredeyse aklı başında- tutan ilacın son dozunu Myrnin'e uzattı. İlaç berrak sıvı değil de, kırmızı kristaller şeklindeki eski halindeydi. Myrnin kristallerden bir miktarını avcuna döküp yaladıktan sonra derin bir mutlulukla iç çekti.

"Çok daha iyiyim," dedi ilacın kalanını cebine koyarken. "Şimdi. Neden buradasın?"

Claire dudaklarını yaladı. Shane'in -ya da başka birinin- karanlıkta kendilerine doğru geldiğini duyabiliyordu. Myrnin'in arkasındaki gölgelerde de birini görmüştü. Ama vampir değildi, büyük ihtimalle Hannah yanında Shane'le birlikte geliyordu. "Arkadaşım Eve'i arıyoruz. Onu hatırlıyorsun değil mi?"

"Eve," diye tekrar etti Myrnin yavaşça gülümseyerek. "Ah. Benim peşimden gelen kız. Tabii, elbette."

Claire'in içinde yükselen heyecan ani bir korkuyla söndü. "Ona ne oldu?"

"Hiçbir şey. Uyuyor," dedi Myrnin. "Burası onun için çok tehlikeliydi. Onu şimdilik güvenli bir yere koydum."

Shane son engelleri de aşıp on beş metre kadar ileride hafif bir ışığın içine atladı. Myrnin'i görünce duraksasa da endişeli görünmüyordu.

"Bu da senin arkadaşın," dedi Myrnin, Shane'e bakarak. "Senin şu çok önemsediğin."

Myrnin'le Shane hakkında pek konuşmamıştı, yani ayrıntılı olarak. Claire'in yüzünde soru işaretleri oluşmuş olmalı ki Myrnin gülümsedi.

"Kıyafetlerinde Shane'in kokusu var," dedi. "Onunkilerde de senin kokun."

"Iyyy," diye iç çekti Monica.

Myrnin gözlerini lazer ışıkları gibi Monica'ya çevirdi. "Peki bu tatlı çocuk kim?"

Claire gözlerini devirdi. "Monica, Belediye Başkan'ının kızı."

"Monica Morrell." Monica elini uzattı. Myrnin, Monica'nın elini tutup eski moda bir şekilde eğilerek kızı selamladı.

Bileğindeki bilekliği inceliyor, diye düşündü Claire.

"Oliver'ın," dedi Myrnin doğrularak. "Anlıyorum. Etkilendim canım, doğrusu çok etkilendim." Monica'nın elini bırakmamıştı. "Zavallı, aç bir yabancıya bir parçacık bağışta bulunur muydun acaba?"

Monica'nın gülümsemesi donakaldı. "Ben, şey, ben..."

Myrnin tek bir hareketle onu kollarına aldı. Monica çırpınıp kaçmaya çalışıyordu ama Myrnin ufak tefek olmasına rağmen çok güçlüydü.

Claire derin bir nefes aldı. "Myrnin. Lütfen."

Myrnin sinirlenmiş gibiydi. "Lütfen *ne*?"

"Başıboş gezinen biri değil, onu öylece yiyemezsin. Bırak gitsin." Myrnin ikna olmuş görünmüyordu. "Ciddiyim. *Bırak gitsin.*"

"Tamam." Myrnin kollarını açınca Monica iki elini boğazına götürüp korkuyla ondan uzaklaştı. Güçlükle nefes alarak yakındaki bir kirişin üstüne oturdu. "Gençliğimde

kadınlar bana ikramlarını sunmak için sıraya girerdi. Biraz gücendim doğrusu."

"Herkes için tuhaf bir gün galiba," dedi Claire. "Shane, Hannah, bu Myrnin. Benim patronum sayılır."

Shane biraz daha yaklaştı. Yüzü hala soğuk ve büyük oranda mesafeliydi.

"Öyle mi? Seni baloya götüren bu muydu? Sonra da orada bırakıp ölüme terkeden?"

"Şey-ıı-evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Shane, Myrnin'in yüzünün ortasına bir yumruk attı. Myrnin şaşkınlıkla sendeledi ve üst üste duran kasalara çarpıp homurdandı. Shane arka cebinden bir kazık çıkarıp hazır pozisyonda bekletti.

"Hayır!"

Claire ellerini sallayarak aralarına girdi.

"Hayır, öyle olmaz. Herkes sakin olsun lütfen."

"Evet," dedi Myrnin. "Büyük kazığın tadına yeterince baktım, sağol. İntikamını alma ihtiyacına saygı duyuyorum çocuk ama Claire kendi onurunu savunmakta iyidir."

"Ben daha güzel anlatamazdım," dedi Claire. "Lütfen Shane. Yapma. Ona ihtiyacımız var."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü vampirlere ne olduğunu o bilebilir."

"Ha, şu mesele," dedi Myrnin. Ses tonu, neler olup bittiğini şimdiye kadar anlamadıkları için aptal olduklarını ima ediyordu.

"Çağrılıyorlar. Kan değiş tokuşu yoluyla bağlılık yemini eden bütün vampirleri çağıran bir sinyal. Bir zamanlar savaşlar öyle yapılırdı. Orduyu öyle toplardın yani."

"Ya," dedi Claire. "Peki sen neden gitmiyorsun? Ya da buradaki diğer vampirler?"

"Galiba senin serumun bana çağrıya karşı bağışıklık kazandırıyor. Çağrıyı ben de hissediyorum tabii ama daha bilinçli ve kontrollü bir şekilde. Çok tuhaf. Eskiden nasıl olduğunu hatırlıyorum, büyük bir panik hissedersin. Diğerlerine gelince... Onlar bizim kandan değil."

"Değil mi?"

"Hayır. Daha küçük yaratıklar. Başarısız denemeler de istersen." Myrnin başını çevirdi. Claire'in içinde korkunç bir şüphe vardı.

"Onlar *insan* mı? Yani ölümlülerden mi?"

"Başarısız bir deney," dedi yine Myrnin. "Sen bir bilim insanısın Claire. Bütün denemeler hedeflenen şekilde sonuçlanmaz."

Myrnin, vampir hastalığını tedavi etmeye çalışırken onlara bunu yapmıştı. Onları ne vampir ne insan -hiçbir şey olmayan- bir yaratığa dönüştürmüştü. Hiçbir toplumda yerleri yoktu.

Burada saklanmaları da doğaldı.

"Bana öyle bakma," dedi Myrnin. "Sürecin yanlış işlemesi benim hatam değildi. Ben bir canavar değilim."

Claire başını salladı.

"Bazen öylesin."

Eve iyiydi. Yorgundu, gözyaşları kurumuştu ve tir tir titriyordu ama iyiydi. "Şey yapmadı," dedi Eve, iki parmağını boynuna saplıyormuş gibi yaparak. "Delilikleri görmezsen aslında tatlı biri. Gerçi epeyce deli tarafları var."

Claire o deli taraflarının görmezden gelinemeyeceğini biliyordu. Yine de Myrnin tahmin ettiğinden daha efendi davranmıştı.

Asillerin soylu davranma takıntısı. Myrnin belki kendini buna mecbur hissediyordu.

Eve'i tuttuğu yer bir zamanlar depo olarak kullanılan kalın duvarlı bir odaydı. Myrnin odadaki tek kapıyı bükülmüş bir demirle kapatmıştı. Shane bundan hiç memnun olmamıştı. "Ya sana bir şey olsaydı?" diye sordu, Myrnin bükülmüş demiri alüminyum folyoymuşçasına kolayca açarken. "Eve çıkışı olmayan bu yerde kilitli kalmış olacaktı, açlıktan ölürdü."

"Aslında, bu mümkün değil," dedi Myrnin. "Dört gün sonra susuzluktan ölürdü sanırım. Açlıktan ölmeye fırsatı olmazdı." Claire ters ters ona bakınca Myrnin kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Claire başını yavaşça salladı. "Önemli olan kısmı atlıyorsun bence."

Monica, Claire'in dibinden ayrılmadan Shane'e öfkeli bakışlar fırlatıyordu. Myrnin'den iyice gözü korkmuştu. Öyle olması doğaldı da. En azından çenesini kapamıştı. Bu sefer daha büyük, üstelik albinoya benzeyen bir sıçan görmesine rağmen çığlık atmadı.

Eve, Monica'yı gördüğüne hiç sevinmemişti. "Dalga geçiyorsun," dedi önce Monica'ya, sonra Shane'e bakarak. "Buna bir itirazın yok mu?"

"Bu abartılı bir tanım olur. Umrumda değil diyelim," dedi Shane. Tüfeği kollarında tutan Hannah homurdanarak kahkaha attı. "Konuşmadığı sürece burada yokmuş gibi davranabilirim."

"Öyle mi? Ben davranamam ama," dedi Eve. Öfkeyle Monica'ya bakınca Monica da ters ters ona baktı. "Claire, asalaklara yardım etmeyi bırakmalısın. Nereden zarar vereceklerini bilemezsin."

"Bunu sen mi diyorsun?" dedi Monica, "Yürüyen bir asalak yani?"

"Bana asalak diyene bak! Cadı!"

"Fahişe!"

"Oradaki yeni arkadaşlarınla oynamak ister misin?" dedi Shane. "Kana bayılan o soluk arkadaşlarınla? İnan bana çeneni kapamazsan o sıska kıçını onların önüne atacağım Monica."

"Beni korkutamazsın Collins!"

Hannah gözlerini devirip tüfeğini uzattı. "Peki ya ben?"

Bütün tartışma böylece kesildi.

Myrnin kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak duvara yaslanmış gelişmeleri büyük bir ilgiyle izliyordu. "Arkadaşların çok renkli," dedi Claire'e. "Enerji dolular."

"Arkadaşlarıma dokunma." Bu tam olarak Monica'yı kapsamayan bir cümleydi ama neyse.

"Tabii ki. Hayatta yapmam zaten." Elini kalbine götürdü. *İçki alemindeki Lord Byron* kostümü sayesinde istediği zaman melek gibi görünebiliyordu. "Sadece insan toplumundan çok uzun süredir ayrıyım. Söylesene... genelde böyle neşeli midir?"

"Değil," diye iç çekti Claire. "Monica bir istisna." Aslında istisnalıktan ziyade o bütün belaların başıydı. Ama Claire'in, Monica-Shane-Eve arasındaki ilişkinin nedenlerini Myrnin'e açıklamak için ne vakti ne de hevesi vardı. "Birileri vampirleri bir tür savaşa çağırıyor derken kastettiğin, Bishop mıydı?"

"Bishop mı?" Myrnin şaşırmış görünüyordu. "Hayır, elbette hayır. Amelie. Çağrıyı Amelie gönderiyor. Güçlerini toplayıp savunmayı oluşturuyor. Çok yakında bir karşılaşma olacak sanırım."

Claire de bunu duymaktan korkuyordu. "Kimlerin bu çağrıya cevap verdiğini biliyor musun?"

"Morganville'de Amelie'ye kan bağıyla bağlı olan herkes," dedi Myrnin. "Ben hariç tabii. Oliver'a bağlı olanlar dışında, kasabada Amelie'ye yemin eden her vampir. Hatta Oliver buraya taşındığında Amelie'ye sadakat yemini ettiği için şimdi Oliver'a bağlı olanlar da bu çağrıyı hissediyor. Çok güçlü olmasa da yine de hissediyorlar."

"Peki Bishop ordusunu nasıl topluyor? Kasabadaki herkes Amelie'nin değil mi?"

"Bishop yanında kalmasını istediklerini ısırıyor," dedi omuzlarını silkerek. "Bir bakıma onları Amelie'den çalıyor.

tg: kaktusunx

Bazıları isteyerek bazıları istemeden gidiyor, sonuçta hepsi şu an ona bağlılık duyuyor. Dönüştürebildiklerinin hepsi yani, ki sayıları hiç de az değil bence."

Myrnin, Claire'e sert bir bakış fırlattı. "Çağrı gündüz de devam etti. Michael?"

"Michael iyi. Onu bir hücreye koydular."

"Peki ya Sam?"

Claire cevap olarak olumsuz anlamda başını salladı. Michael dışında, onun büyükbabası Sam kasabadaki en genç vampirdi.

Claire, Sam'i görmemişti. Bütün vampirlerden önce Cam Ev'den çıkmıştı. Amelie için bir göreve gitmişti galiba. Amelie, Sam'e yüzyıllardır tanıdığı vampirlerden bile çok güvenirdi çünkü Sam'in kendisine karşı neler hissettiğini biliyordu. Mantık ve tehlike gibi şeyleri göz ardı eden, asla değişmeyen ve bitmeyen bir aşk hikayesi yatıyordu bu ilişkinin altında.

Claire, Shane'e baktığını farketti. Shane başını çevirip güldü.

Bir aşk hikayesi.

Böyle bir şeye sahip olmak için çok gençti belki ama hissettikleri çok güçlü, çok gerçekti.

Shane ise kalkıp Claire'i sevdiğini söyleyecek bir adam değildi.

Claire derin bir nefes alıp aklından bunları uzaklaştırmak için kendini zorladı. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. "Myrnin?"

Myrnin uzunca bir süredir sessizdi, birinci katın boyalı pencerelerinden birini açtı. Güneş yine batıyordu. Yakında tamamen karanlık olacaktı.

"Eve gitmelisiniz," dedi. "En azından insanlar şimdilik yetkili ama gruplaşmalar var. Bu gece güç mücadeleleri olacak, üstelik sadece iki vampir tarafı arasında değil."

Shane önce Monica'ya -onun yüzündeki yaralar bu mücadelenin başladığının kanıtıydı- sonra da Myrnin'e baktı. "Sen ne yapacaksın?"

"Burada kalacağım," dedi Myrnin. "Arkadaşlarımla."

"Arkadaşların mı? Kim, ha, başarısız denemeler mi?"

"Aynen öyle." Myrnin omuzlarını silkti. "Bana babalarıymışım gibi davranıyorlar. Ayrıca gerekirse kanları herhangi birininki kadar iyi."

"Tamam, istediğimden fazlasını öğrendim," dedi Shane. Sonra da başıyla Hannah'ya işaret etti. "Gidelim."

"Arkanı kollarım Shane."

"Claire'le Eve'e dikkat et. Ben önden gideceğim."

"Ya ben?" diye sızlandı Monica.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Shane, Monica'ya öyle bir bakış fırlattı ki az kalsın genç kızın saçları alev alacaktı. "Seni Myrnin'e yemek sonrası tatlı diye bırakmadığıma şükret."

Myrnin, Claire'e yaklaşıp kulağına "Senin genç adamı sevdim galiba," diye fısıldadı. Claire ne olduğunu anlamayıp tepki verince Myrnin gülümseyerek ellerini kaldırdı. "O anlamda değil canım. Sadece güvenilir birine benziyor."

Claire yutkunup bunu bir kenara bıraktı. "Sen burada iyi olacak mısın? Ama gerçekten?"

"Gerçekten mi?" Myrnin, Claire'in gözlerinin içine baktı. "Şimdilik evet. Ama yapmamız gereken şeyler var Claire. Çok işimiz ve az vaktimiz var. Uzun süre saklanamam. Stresin hastalığı hızlandırdığını biliyorsun. Şu an hepimiz çok stresliyiz. Daha çok kişi hastalanacak. Serumun üzerinde çalışmaya ne kadar çabuk başlayabilirsek o kadar iyi."

"Seni yarın laboratuvara götürmeye çalışacağım."

Myrnin'i batmak üzere olan güneşin loş ışığında, üç katı taşıyan paslanmış dev bir kirişin altında, tepesinde uçuşan soluk kuşlarla bırakıp gittiler.

Gölgelerde saklanan yaralı, kızgın denekler belki de vampir yaratıcılarına saldırmak için fırsat kolluyordu.

Claire onlar için üzüldü.

Kalabalık gitmiş, gitmeden de Eve'in arabasını iyi bir hırpalamıştı.

Eve göçükleri ve çatlayan camları görünce dehşete düştü. Neyse ki araba hala dört tekerlek üstündeydi ve hasar görüntüyle ilgiliydi. Motor hemen çalıştı.

"Zavallı bebeğim," dedi Eve, sürücü koltuğuna yerleşirken direksiyonu okşayarak. "Her yerini yaptıracağız. Değil mi Hannah?"

"Ben de yarın ne yapacağımı merak ediyordum," dedi Hannah, tabii ki ateş pozisyonuna geçerek. "Galiba artık biliyorum. Kraliçe Mary'nin göçüklerini düzeltip ona yeni bir cam taktıracağız."

Arka koltukta, Claire, kendini iki pencerenin yanına oturmuş birbiriyle dalaşan Shane ve Monica milletleri arasında arabuluculuk görevi üstlenen İsviçre gibi görüyordu. Durum gergindi ve kimse konuşmuyordu.

Güneş batıda bir alev topu gibi batıyordu. Başka zaman olsa Morganville'de vampirlerin mutlulukla gezinme vakti gelmişti.

Ama bu gece durum farklıydı. Eve, harabe depodan çıkıp vampir şehrine yaklaştıkça bundan daha da emin oldular.

Gün batımında sokaklarda insanlar vardı.

Ve hepsi çok kızgındı.

Tahta bir sandığın üzerine çıkıp kalabalığa bağıran bir adamın etrafında büyük bir grup toplanmıştı. Grubun yanından geçerken, "Çığırtkan," dedi Eve. Adamın elinde bir deste tahta kazık vardı. İnsanlar gelip kazıklardan alıyordu. "Bu hiç de iyi bir haber değil."

"Hadi ya?" Monica koltuğundan aşağı kaymış farkedilmemeye çalışıyordu. "Beni öldürmeye çalıştılar! Ben vampir bile değilim!"

"Evet ama sen sensin. Bu da yeterli bir açıklama." Eve yavaşladı. "Trafik."

Trafik mi? Hem de Morganville'de. Claire öne doğru uzanınca önlerinde altı kadar araba olduğunu gördü. İlki yanlamasına durup ikincinin yolunu kapatıyordu. İkinci araba yani kocaman beyaz bir kamyonet de geri geri gitmeye çalışırken üçüncü araba tarafından engellendi.

Tuzağa düşürülen araç, vampir arabaları gibi karanlıktı. Onu durduran iki arabaysa insanların sürdüğü eski püskü sedandı.

"Şu yan duran, Lex Perry'nin arabası," dedi Hannah. "Üçüncü de Nunally kardeşlerin galiba. Sal Manetti'nin içki arkadaşları."

"Sal, şu gürültücü kalabalıktaki adam mıydı?"

"Tam üstüne bastın."

İnsanlar kamyonete yaklaşıp aracı sallamaya başlamıştı.

Arabada kimsenin sesi çıkmıyordu.

Kamyonet daha çok sallandı. Lastikler kaçmaya çalışarak boşuna dönüyordu. Kalabalık büyük bir gürültüyle arabanın üstüne çıkıp pencerelere vurmaya başladı.

"Bir şey yapmalıyız," dedi Claire sonunda.

"Öyle mi?" Hannah'nın sesi çok yumuşaktı. "Tam olarak ne?"

"Polisi arayalım?"

Ama polis zaten oradaydı. İki polis arabası olmasına rağmen olanları durduramamışlardı. Aslında bunun için uğraştıkları da söylenemezdi.

"Gidelim hadi," dedi Shane sessizce. "Burada yapabileceğimiz bir şey yok."

Eve sessizce vitesi değiştirip geri gitmeye başladı.

Claire dalgınlığından kurtulup kendine geldi. "Ne yapıyorsun? Öylece gidemeyiz."

"İyi bak," dedi Eve sertçe. "Prenses Morrell'in burada olduğunu görürlerse işimiz biter. Onu koruduğumuz için

işbirlikçi sayılırız. Sen de Kurucunun bilekliğini takıyorsun. Risk alamayız."

Eve vites değiştirip tekerlekleri çevirirken, Claire koltuğuna gömüldü. Kesilmemiş başka bir yola girdiler.

"Neler oluyor?" diye sordu Monica. "Söylesene, şehrimize ne oluyor?"

"Fransa," dedi Claire, Büyükanne Day'i düşünerek. "İhtilale hoşgeldiniz."

Eve labirenti andıran sokaklardan geçti. Evlerdeki ışıklar ve yoldaki tek tük sokak lambaları yanıyordu. Sayıları iyice çoğalan arabalar, yerel bir lise, büyük futbol maçını kazanmışçasına bir bayram havası içinde ışıklarını yakıyor, kornalara basıyordu.

Sanki büyük, çılgın bir parti vardı.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Monica boğuk bir sesle. "Lütfen."

Eve dikiz aynasından ona bakıp başını salladı.

Ama Morrell ailesinin evinin olduğu sokağa girer girmez Eve frene basıp arabayı ters yöne çevirdi.

Morrell'lerin evi Monica'nın yaptığı rezil ve kontrolsüz partilerden birine ev sahipliği yapmış gibi görünüyordu. Ama bu seferki gerçekten kontrolsüzdü ve bu davetsiz misafirler sadece bedava içki için gelmemişti.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Monica.

Birkaç adam evin kapısından kocaman bir plazma televizyon çıkarırken çığlık attı.

"Çalıyorlar! Eşyalarımızı çalıyorlar!"

Yataklar, mobilyalar, sanat eserleri, aşağı yukarı her şey yağmalanmıştı. Üst kattaki insanlar kumaşları ve giysileri aşağıda bekleyenlere atıyordu.

Sonra biri gelip elindeki şişeyi içeri attı. Şişenin ağzına yanan bir kumaş parçası tıkıştırılmıştı.

Alevler her yanı sarıp yükseldi.

"Hayır!" Monica hızlı hızlı soluyarak kapının koluna yapıştı ama Eve kapıları çoktan kilitlemişti. Claire, Monica'nın kollarını tutup indirdi.

"Götür bizi buradan!" diye bağırdı.

"Annemle babam orada olabilir!"

"Hayır, Richard bana belediyede olduklarını söyledi."

Eve arabayı yanan evden uzaklaştırırken bile Monica çırpınmaya devam ediyordu. Sonra birdenbire... durdu.

Ağlıyordu. Claire içinden *iyi, bunu hak ettin*, demek istese de bir türlü bu kadar taş kalpli olamıyordu.

Ama Shane olabilirdi. "İyi tarafından bak," dedi. "En azından kızkardeşin içeride değil."

Monica nefesini tuttu, biraz sonra ağlamaya devam etti.

Lot Caddesi'ne geldiklerinde Monica kendini toparlamıştı. Titreyen parmaklarıyla yüzünü silip kağıt mendil istedi. Eve ön taraftaki kutuyu ona uzattı.

"Ne dersin?" dedi Eve, Shane'e. Sokak sakin görünüyordu. Evlerin çoğunda, onlarınki de dahil, ışıklar yanıyordu. Dışarıda bazı insanlar olsa da öyle bir kalabalık kuruluyor gibi değildi. En azından orada.

"İyi görünüyor. İçeri girelim."

Monica'nın ortada, Hannah tarafından korunarak girmesine karar verdiler. Eve, önden gidip hızla kapıyı açtı.

Fazla dikkat çekmeden, insanlar Monica'yı parmaklarıyla işaret etmeden içeri girebildi. *Gerçi Monica pek kendi gibi görünmüyor*, diye düşündü Claire. Monica'nın kötü bir taklidi, hatta bir erkek gibi görünüyordu.

Claire bunu söyleseydi Shane gülmekten yerlere yatardı herhalde. Monica'nın gözlerinin etrafındaki kırmızı şişlikleri ve o bitkin ifadeyi gördükten sonra Claire bunu kendine sakladı.

Shane kapıyı hızla çarpıp arka arkaya kilitlerken, Claire evin canlandığını ve sıcak bir biçimde onları karşıladığını hissetti. Evdeki insanlar aynı anda bağırmaya başladı. Ev, sadece Claire'e değil, sakinlerinin dörtte üçünün gelişine büyük bir tepki göstermişti.

Claire kollarını duvara uzatıp duvarı öptü. "Ben de seni gördüğüme sevindim," diye fısıldayıp yanağını pürüzsüz yüzeye dayadı.

Duvar da kendisine sarılmış gibi bir his kapladı içini.

"Alt tarafı ev," dedi Shane onun arkasından. "Seni önemseyen birine sarıl."

Claire sevgilisinin kollarına atıldı. Shane onu bir saniye bile bırakmayacaktı sanki. Claire'in ayaklarını tamamen yerden kesip başını omzuna yasladıktan sonra onu nazikçe yere bıraktı.

"Kimlerin yanında olduğunu görmen daha iyi," diyerek Claire'i hafifçe öptü. "Peşinatı da şimdiden alalım."

Claire, Shane'i bıraktı. El ele koridordan geçip kalabalık salona geldiler.

İçeride vampir yoktu.

Sadece insanlar vardı.

Bazıları tanıdıktı, en azından kasabada bir iki kez görmüşlükleri vardı. Michael'ın çalıştığı müzik marketin sahibi ve Claire'in hastanede gördüğü, üzerlerinde hala renkli üniformaları ve rahat ayakkabıları olan birkaç hemşire bu tanıdıklardandı. Claire içeridekilerin geri kalanını tanımıyordu ama hepsinin ortak bir tarafı vardı, hepsi de korkuyordu.

Yaşlı, sert bakışlı bir kadın Claire'in omuzlarını tuttu. "Tanrıya şükür eve geldiniz," deyip ona sarıldı.

Şaşkınlıktan kaskatı kesilen Claire, Shane'e *ne oluyor be* bakışı fırlatınca Shane omuzlarını silkti. "Bu lanet ev bizim için bir şey yapmayacak. Işıklar sönüp duruyor, kapılar açılmıyor, yiyecekler buzdolabında bozuluyor, sanki bizi burada istemiyor!"

Büyük ihtimalle Cam Ev onları gerçekten istemiyordu. Aslında ev onları istediği an dışarı atabilirdi ama belli ki sakinlerinin bu durumla ilgili ne isteyeceği konusunda kararsızdı.

Bu nedenle misafirlerin hayatını zorlaştırmaya karar vermişti.

Claire klimanın aşırı ısınan havayı serinletmeye başladığını, üst katlardaki kapıların açıldığını, karanlık yerlerdeki ışıkların yandığını hissedebiliyordu.

Kadın sonunda Claire'i bırakınca, "Hey, Celia," dedi Shane. "Seni buraya getiren ne? Duyduğuma göre bar kuşları bu gece iyi iş çıkarıyormuş."

"Öyledir herhalde. Bazı aptallar gelip bilekliğime taktı. Onların tarafında olduğumu kanıtlamak için onlara bedava servis yapmam gerekiyormuş. Ben *ne tarafı* deyince bir tanesi bana vurmaya çalıştı."

Shane kaşlarını kaldırdı. Celia genç bir kadın değildi. "Sen ne yaptın?"

"Esas vuruşumu yaptım." Celia bir beyzbol sopasını duvara doğru savurdu. Eski, sert bir tahtadan yapılmış, cilalı bir sopaydı. "Birkaç tane de tur vuruşu yaptım. Belki sahada başka atış yapacak vaktim olmaz diye düşündüm, anlarsın işte. Beni oracıkta parçalayacaklardı. Düşündükçe bilekliğimi çıkarıp atasım geliyor. İhtiyacın olduğunda lanet vampirler nerede hani?"

"Bilekliğini çıkarmadın mı? Onların sana şans tanımalarına rağmen hem de?" Shane şaşırmış görünüyordu. Celia ona ters ters baktı.

"Hayır çıkarmadım. Mecbur kalmadıkça sözümden dönmem. Şu an mecbur değilim."

"Şu an çıkarırsan bir daha takmak zorunda kalmayabilirsin."

Celia buruşuk parmağını ona doğru kaldırdı. "Bak Collins, seni ve babanı tanıyorum. Benim öyle şeylerle alakam yok. Morganville düzgün bir yer, kurallara uyarsan beladan uzak durursun, herhangi bir yer gibi yani. Ama siz karma-

şa istiyorsunuz. İstediğiniz olmuş gibi görünüyor. İnsanlar dayak yiyor, dükkanlar yağmalanıyor, evler yakılıyor. Tabii ki yatışacaktır ama bu kasaba neye dönüşecek o zaman? Belki de yaşamak istemeyeceğim bir yere."

Kadın beyzbol sopasını omzuna atarak kendi yaşında bir grup yetişkinle konuşmaya gitti.

Claire'in kendisine baktığını farkeden Shane omuzlarını silkti. "Tamam, biliyorum," dedi. "Haklı tarafları var. Ama ya her şey daha iyi olursa? Yani vampirler..."

"Vampirler ne Shane? *Ölürse mi*? Michael'a ne olacak? Onu düşündün mü? Ya da Sam'e?" Claire hışımla arkasına döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir kola alacağım!"

"Acaba..."

"Hayır!"

Claire dolaptan getirdiği kolanın halkasını açtı. Onlar giderken boş olan dolap yeniden dolmuştu. *Evin bir kıyağı daha*, diye düşündü Claire, gerçi tek başına nasıl alışverişe gittiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Claire'e bir tuğla gibi çarpan soğuk içecek, enerji yerine güçsüzlük ve mide bulantısı verdi. Claire mutfak masasındaki bir sandalyeye oturup başını ellerinin arasına aldı.

Her şey paramparçaydı.

Amelie, Bishop'la ölümüne savaşmak için vampirleri çağırıyordu. Morganville parça parça oluyordu. Ve Claire'in yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Aslında bir şey vardı.

Buzdolabından dört kola daha alıp onları Hannah'ya, Eve'e, Shane'e ve -böyle bir zamanda onu dışlamak kötülük olacağından- Monica'ya verdi.

Monica içinde fare zehiri olduğunu düşünüyormuş gibi şüpheyle şişeyi süzdü. "Bu ne?"

"Neye benziyor? İster al ister alma, umrumda değil." Claire şişeyi Monica'nın yanına koyup kanepeye Shane'in yanına gitti. Cep telefonunu kontrol etti. Hat geri gelmişti, en azından bir süreliğine ve Claire'in bir sürü sesli mesajı vardı. Çoğu Shane'dendi. Claire bunları sonra dinlemek üzere sakladı. Eve'den gelen iki mesaj onu nerede bulacaklarına dair yön tarifleri olduğu için onları sildi.

Sonuncusu annesindendi. Annesinin sesini duyunca gözleri dolan Claire nefesini tuttu. Neyse ki annesinin sesi sakindi. En azından çoğu zaman böyleydi.

> *Claire, tatlım. Endişelenmemem lazım biliyorum ama merak ediyorum işte. Tatlım bizi ara. Orada olanlarla ilgili çok kötü şeyler geliyor kulağıma. Bazı insanlar kavgalardan, yağmalardan bahsediyor. Senden bir an önce haber almazsak –şey, ne yapacağımı bilmiyorum ama baban deliye dönecek. Lütfen bizi ara. Seni seviyoruz tatlım. Hoşçakal.*

Claire ailesini iyice endişelendirmemek için sesinin doğal çıkması gerektiğini biliyordu. Biraz sakinleşmeye ve kendine hakim olmaya çalıştı. Telefon çalınca annesi açtı. Neyse

ki gözyaşlarına boğulmak üzere olduğu anlaşılmadan, "Selam anne," diyebildi. "Mesajını aldım. Orada her şey yolunda mı?"

"Burada mı? Claire sen bizi merak etme! Biz iyiyiz! Ah tatlım, sen iyi misin? Gerçekten iyi misin?"

"Evet, gerçekten iyiyim. Her şey..." Yolunda diyemedi çünkü hiçbir şey yolunda değildi. Geçici olarak durağan denilebilirdi belki. "Burada bir şey yok. Shane'le Eve yanımda." Claire annesinin Monica Morrell'den hoşlandığını hatırlayıp gözlerini devirdi. Onun korkularını dindirecek her şeye ihtiyacı vardı. "Yurttan arkadaşımız Monica da burada."

"Ah, evet Monica. O kızı sevmiştim." Annesinin insanların karakterini anlama yeteneğini ortaya koysa da gerçekten işe yaramıştı. "Bir saat kadar önce ağabeyi bizi kontrol etmeye geldi. İyi bir çocuk."

Claire, Richard'la *çocuk* kelimesini hiç bağdaştıramasa da umursamadı. "Şu an şehrin başında o var gibi," dedi. "Telsiziniz var değil mi? Önceden bıraktıklarımız hani?"

"Evet. Söyledikleri her şeyi yapıyoruz tabii. Ama tatlım –buraya gelebilsen o kadar sevinirdim ki. Evde, bizimle olmanı istiyoruz."

"Biliyorum. Biliyorum anne. Ama burada kalsam daha iyi. Bu gerçekten önemli. Yarın uğramaya çalışacağım olur mu?"

Hayat çok güzel gidiyormuş gibi yapmak için biraz daha havadan sudan konuştular. Annesi kendine güçlükle hakim

oluyordu. Claire onun sesindeki titremeden gözlerindeki yaşları görebiliyordu neredeyse. Herkese -herkes?- yer açmak için kutuların çoğunu bodruma taşıdıklarını, Claire'in eşyalarının ıslanmasından çok korktuğunu, kutuların içindeki oyuncakları ve Claire'in küçükken onları ne kadar çok sevdiğini anlatıp durdu.

Sıradan anne muhabbetleri işte.

Claire annesi duraksadığında araya girip yatıştırıcı ya da onaylayıcı sözler söylediği anlar dışında sözünü kesmeden onu dinledi. Annesinin sesini duymak Claire'e iyi gelmişti. Telefonu kapatırken dikkatli olacağını, kendini kollayacağını, kalın giyineceğini söyleyip annesinin bütün ebeveyn isteklerini kabul etti.

Vedalaşıp telefonlar kapatıldıktan sonra Claire birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan cep telefonunun ekranına bakıp oturdu.

Bir anlık dürtüyle Amelie'yi aramayı denedi. Telefon çalıyordu. Sesli mesaj bırakılmıyordu.

Salonda Shane bir tür nöbet programı hazırlıyordu. Bir sürü kişi yastıkların, battaniyelerin, hatta bir kilimin üstünde uyuyakalmıştı.

Claire yüzükoyun yatan birkaç kişinin etrafından dolanıp Shane'e yukarı çıkacağını işaret etti. Shane başını sallayıp yanındaki iki adamla konuşmaya devam etti. Ama bakışları yukarı çıkan Claire'i izliyordu.

Eve odasındaydı. Kapıda da KAPIYI ÇALMAYIN YOKSA SİZİ ÖLDÜRÜRÜM, YANİ SENİ, SHANE yazıyor-

du. Claire kapıyı çalmayı düşündüyse de kaçamayacak kadar yorgundu.

Yatakodası karanlıktı. Claire sabah çıkarken odada Eve'in arkadaşı sayılan Miranda uyuyordu. Kız gitmiş, yatak düzgünce yapılmıştı. Claire yatağın kenarına oturup pencereden dışarı baktı. Sonra da dolabından temiz çamaşırla son kot pantolonunu ve Eve'in önceki hafta ona ödünç verdiği siyah, dar bir tişörtü çıkardı.

Duş cennet gibiydi. Hatta her zamanın aksine yeterince sıcak su bile vardı. Claire kurulanıp saçlarıyla biraz oyalandıktan sonra giyindi. Dışarı çıkınca ortalığa kulak kabarttı. Aşağıdan Shane'in sesi gelmiyordu artık. Ya susmuş ya da yatmaya çıkmıştı. Koridorda onun kapısının yanında durup kapıyı çalacak cesareti olmasını diledi. Sonra da kendi odasına gitti.

Shane içeride, yatakta oturuyordu. Claire kapıyı açınca başını kaldırdı. Dudaklarını araladı ama birkaç saniye boyunca bir şey demedi.

Sonunda, "Gitmeliyim," dedi ama hala ayağa kalkmamıştı.

Claire, Shane'nin yanına oturdu. İkisinin böyle tamamen giyinik halde oturması çok doğaldı. Claire nedense bir uçurumun kenarında, düşme tehlikesiyle karşı karşıyalarmış gibi hissetti.

Çok heyecan verici, ürkütücü ve yanlış bir histi bu.

"Eee, bugün neler oldu?" diye sordu Claire. "Kanarabasında yani?"

"Bir şey olmadı. Şehrin öbür ucuna kadar gidip arabayı sınırın dışına, birileri geliyor mu diye bakabileceğimiz bir yere park ettik. Birkaç vampir geldi ama onları paketledik. Bishop hiç görünmedi. Vampirlerle bağlantımız kopunca biraz dolaşıp neler olduğuna bakalım dedik. Bir kamyonetteki aptallarla neredeyse kavga ediyorduk. Sonra kan aracındaki vampirler delirdi, o çağrı şeyi yüzünden galiba. Onları tahıl ambarına bıraktım. Bulabildiğim en büyük ve karanlık yerdi, bir sürü gölgesi vardı. Sonra arabayı Cesar Mercado'ya devrettim, bu gece şehrin içlerine o girecek, tabii engeller kalkarsa. Elimizden gelenin en iyisi bu."

"Peki ya kitap? Onu orada mı bıraktın?"

Shane kemerinin içinden küçük, deri kaplı kitabı çıkardı. Amelie ona günlük anahtarı gibi bir kilit takmıştı. Claire küçük metal kilide basmaya çalıştı. Açılmadı tabii ki.

"Sence bununla dalga geçmek doğru mudur?" diye sordu Shane.

"Değildir herhalde." Claire aradan birkaç sayfa görebilmek için dikkatlice baktı. Sadece yazıların el yazısı olduğunu ve sayfaların eski durduğunu görebildi. Ayrıca sayfalarında kimyasal bir koku vardı.

"Ne yapıyorsun?" Shane kızsa mı beğense mi bilemeden ona bakıyordu.

"Bence biri kağıdı değiştirmiş," dedi Claire. "Çok pahalı eski kitaplara ve eşyalara yaptıkları gibi. Bazen çizgi romanlara yaparlar hani. Yaşlanma sürecini yavaşlatmak ve sayfaların yeniden beyaz görünmesi için yapıyorlar."

"Çok etkilendim," diye yalan söyledi Shane. "Ver bakayım." Kitabı Claire'in elinden alıp yatağın öbür ucuna koydu. Claire kitabı almak için uzanınca Shane onu engelledi ve sarmaş dolaş oldular.

Biraz sonra Shane yatakta yüzükoyun yatıyor, Claire'se onun üstünde uzanıyordu. Claire tam yana kayacakken Shane'in elleri onu durdurdu.

"Ah," diye mırıldandı Claire. "Yapmamalıyız..."

"Kesinlikle."

"O zaman sen şey yapsan..."

"Evet, iyi olur."

Ama ikisi de kıpırdamadı. Birbirlerine baktılar ve biraz sonra Claire çok yavaşça dudaklarını Shane'in dudaklarına yaklaştırdı.

Sıcak, tatlı, harika bir öpücüktü. Hem sonsuza kadar sürecekmiş hem de asla yetmeyecekmiş gibi duruyordu. Shane ellerini Claire'in sırtında gezdirip ıslak saçlarını tutarak onu daha da arzulu öptü. Bu öpücükte bir sürü vaat vardı.

"Tamam, kırmızı bayrak," dedi Shane. Onu tam olarak bırakmamıştı ama dudaklarının arasında birkaç milimetre boşluk vardı. Claire'in bütün bedeni canlıydı, karıncalanıyordu. Kalbi, bileklerinde ve şakaklarında zonklayarak atıyor, arzu bedeninin tam ortasında bir ışık gibi yanıyordu.

"Tamam," dedi Claire. "Yemin ederim. Güven bana."

"Hey, o benim repliğim değil miydi?"

"Artık değil."

Bu uzun, zor, ürkütücü günün ödülü Shane'i öpmekti. Onun sıcaklığına sarılmak ayışığında cennete gitmek gibi bir şeydi. Claire ayakkabılarını çıkarıp hala giyinik halde battaniyenin altına girdi. Shane tereddüt etti.

"Güven bana," dedi Claire. "Güvenmiyorsan giysilerin üstünde kalabilir."

Bunu daha önceden de yapmışlardı ama yeterince... samimi bir pozisyon değildi. Claire örtünün altından ona iyice sokuldu, Shane ona sarıldı. Anında sımsıcak oldular.

Claire yutkunup Shane'in nefesini ensesinde ve dudaklarını teninde hissettiğinde içinde doğan o duyguları hatırlamaya çalıştı. "Çok yanlış," diye mırıldandı Shane. "Beni öldürüyorsun."

"Hiç de değil."

"Bu konuda güvenilmesi gereken kişi benim." Shane iç çekince Claire iliklerine kadar ürperdi. "Monica'yı buraya getirdiğine inanamıyorum."

"Hadi ama. Sen de olsan onu orada tek başına bırakmazdın. Seni iyi tanıyorum Shane. O ne kadar kötü olursa olsun..."

"Şeytanın reenkarnasyona uğramış hali desek?"

"Belki öyle ama Monica'yı o kalabalığa verip zarar görmesine izin vermezdin." Claire dönüp Shane'in yüzüne baktı. Kıvrılarak döndüğünden bir süre örtü için mücadele ettiler. "Ne olacak? Biliyor musun?"

"Beni ne sandın? Küçük büyücü Miranda mı? Hayır, bilmiyorum. Tek bildiğim sabah kalktığımızda vampirler ya

dönmüş olacak ya da olmayacak. Sonra da nasıl devam edeceğimizle ilgili bir seçim yapmak zorunda kalacağız."

"Belki devam etmeyiz. Belki bekleriz."

"Tek bildiğim aynı yerde duramazsın Claire, bir gün bile. Harekete devam edersin. Belki doğru yöne belki de değil ama devam edersin. İstesen de istemesen de her saniye hayat değişir."

Claire dikkatlice Shane'in yüzünü inceledi. "Baban burada mı? Şu anda?"

Shane yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun? Hiçbir fikrim yok. Buradaysa şaşırmam ama. Şu an bir hamle yapıp kontrolü ele geçirme fırsatı olduğunu biliyor. Ayrıca Manetti eskiden içki arkadaşıydı. Babam onun arkasındaymış gibi hissediyorum."

"Ama kontrolü o devralırsa Michael'a ne olacak? Myrnin'e? Buradaki diğer vampirlere?"

"Gerçekten söylememe gerek var mı?"

Claire olumsuz anlamda başını salladı. "İnsanlara bütün vampirleri öldürmelerini söyleyecek. Sonra da Morrell'lerin ve ailene olanlar yüzünden sorumlu tuttuğu diğer herkesin peşine düşecek. Değil mi?"

"Herhalde,"diye iç çekti Shane.

"Sen de bunun olmasına izin vereceksin."

"Öyle bir şey demedim."

"İzin vermeyeceğini de söylemedin. Bana karışık bir şey olduğunu söyleme çünkü değil. Ya bir şeyi desteklersin ya da ona direnirsin. Bunu bir zamanlar sen söylemiştin ve

haklıydın." Claire ona sokuldu. "Shane o zaman haklıydın. Şimdi de öyle ol."

Shane onun yüzüne dokundu. Parmakları Claire'in yanaklarında ve dudaklarında gezindi. Claire onu hiç böyle bakarken görmemişti. Aslında bu bakışları kimsede görmemişti.

"Bu manyak kasabada bana doğru gelen tek şey sensin," diye fısıldadı. "Seni seviyorum Claire." Shane'in yüzünden hafif korkuya benzer bir ifade geçti, Claire'i incelemeye devam ediyordu. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama öyle. Seni seviyorum."

Shane başka bir şey daha söyledi ama Claire'in etrafındaki dünya o kadar daralmıştı ki. Shane'in dudakları kıpırdıyordu. Claire'in kafasının içindeyse kocaman bir çan sesi gibi aynı sözcükler yankılanıyordu. *Seni seviyorum.*

Shane tamamen tesadüf eseri böyle bir şeye kapıldığını, kötü anlamda değil de o ana kadar hissettiklerinin ne olduğunu anlamadığını anlatıyordu.

Claire gözlerini kırpıştırdı. Sanki karşısındakini daha önce hiç görmemişti ama çok güzeldi. Bütün hayatı boyunca gördüğü bütün erkeklerden daha *güzel*di.

Shane'in sözünü onu öperek kesti. Hem de çok ve uzun uzun öperek. Shane sonunda birazcık geriye çekildi. Bakışlarındaki bu yoğun bir ihtiyaç duygusu ise yeniydi.

Ve Claire'in hoşuna gitmişti.

Shane, "Seni seviyorum," deyip onu öyle sertçe öptü ki Claire'in nefesi kesildi. Bu öpücükte öncekilerden çok daha

fazla şey, daha fazla tutku, ısrar, daha fazla... her şey vardı. Claire sanki bir gelgite kapılmış sürükleniyordu ve bu sahile tekrar dokunamayacaksa bu sularda boğulmak, bu zenginlikte sonsuza kadar yüzmek istiyordu.

Kırmızı bayrak, diye haykırdı içinde bir şeyler, *hadi ama kırmızı bayrak, ne yapıyorsun?*

Claire içindeki sesin susması için yalvardı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ona. Sesi ve Shane'in göğsüne koyduğu elleri titriyordu. yumuşak tişörtün altında Shane'in bütün kasları gergindi, Claire onun aldığı derin nefeslerin her birini duyabiliyordu.

"Senin için her şeyi yaparım."

Claire bunun bir davet olmasına çalışırken Shane'in aklı birden başına gelmişti. Gözlerini kırpıştırdı.

"Her şeyi," deyip gözlerini kapadı. "Tamam. Anladım. Kötü fikir Claire. Çok çok kötü."

"Bugün mü?" Claire güldü. "Bugün her şey çığırından çıktı. Biz neden çıkmayalım? Sadece bir kez?"

"Çünkü söz verdim," dedi Shane. Ona sarılıp Claire'i kendine çekti.

Rüzgarda sallanan bir ağaç gibi bütün bedenini bir inleme aldı.

"Ailene, kendime, Michael'a. Sana, Claire. Sözümden dönemem. Bugünlerde sahip olduğum tek şey bu."

"Ama, olur da..."

"Yapma," diye fısıldadı Shane onun kulağına. "Lütfen yapma. Yeterince zor zaten."

Shane onu yine uzun uzun ve tatlılıkla öptü ama bu sefer veda öpücüğü veriyordu sanki.

"Seni gerçekten seviyorum," deyip Claire'in yanaklarındaki damlaları sildi. "Ama bunu yapamam. Şimdi değil."

Claire onu durduramadan Shane yataktan çıktı, ayakkabılarını giyip çabucak kapıya yürüdü. Claire doğrulup sanki giyinik değil de çırılçıplakmış gibi bütün örtüyü boynuna çekti. Shane bir eli kapının kolunda tereddüt etti.

"Lütfen kal," dedi Claire. "Shane..."

Shane başını salladı. "Kalırsam bir şeyler olacak. Sen de biliyorsun ben de biliyorum. Bunu yapamayız. Her şeyin darmadağın olduğunu biliyorum ama..." Derin, acı dolu bir nefes aldı. "Olmaz."

Shane'in arkasından yavaşça kapanan kapının sesi Claire'e bir bıçak gibi saplandı.

Claire yuvarlanıp yastığa sarılarak onun kokusunu içine çekti ve yatakta kalan sıcaklığına sokuldu. Ağlayarak tek başına uyuyacaktı herhalde.

Sonra Shane'in *seni seviyorum* derken gözlerinde beliren o mucizeyi hatırladı.

Hayır. Ağlamanın sırası değildi şimdi.

Sonunda, uykuya daldığında kendini güvende hissetti.

10

Ertesi gün, vampirlerden tek bir iz bile yoktu. Claire kapılararası ağı kontrol etti. Anlayabildiği kadarıyla kapılar çalışmıyordu. Yapacak bir şey bulamayınca kendisini ev işlerine yardıma verdi. Richard Morrell onlara bakmaya geldi. Uyuyabildiği için biraz daha iyi görünüyordu ama o kadar da değil.

Aşağı inen Eve de en az onun kadar kötü haldeydi. Gotik makyajıyla ilgilenme zahmetine katlanmamıştı ve saçları karman çormandı. Hiç kapanmayan kahve makinesinden Richard'a kahve koydu.

"Michael nasıl?"

Richard ona bakmadan kahvesine üfledi. "Belediye binasında. Elimizdeki bütün vampirleri güvenlik gerekçesiyle hapse yerleştirdik."

Eve öfkeyle yüzünü buruşturunca Shane elini onun omzuna attı. Eve derin bir nefes alıp kendini tuttu.

"Doğru," dedi Eve. "Herhalde en iyisi budur." Kendi kahvesinden bir yudum aldı. "Orada durum nedir?" *Orada* derken, tuhaf bir sessizlik içindeki Lot Caddesi'nin ötesini kastediyordu.

"O kadar da iyi değil," dedi Richard. Sesi, çok bağırmış gibi kısık geliyordu.

"Dükkanların yarısı kapalı, bir kısmı yakılıp yağmalanmış. Her yere yetişecek kadar polisimiz veya gönüllümüz yok. Bazı dükkan sahipleri ellerine silah almış, kendi güvenliklerini kendileri sağlamaya çalışıyor. Bu durum hoşuma gitmiyor ama herkes kendine gelene kadar başka yolu yok galiba. Herkes değil ama şehrin uzun süredir öfkeyle yaşayan önemli bir kısmı sorun yaratıyor. Barfly'a saldırdıklarını duydunuz mu?"

"Duyduk," dedi Shane.

"O sadece başlangıçtı. Dolores Thompson'ın yerine de girdiler, oradan da depolara gidip içki stoğunu bulmuşlar. İçip etrafa saldırarak yaşananlarla baş etmeye çalışanlar cennete gelmiş gibi oldu."

"Saldırganları gördük," dedi Eve, Claire'e bakarak. "Şey... Kızkardeşin..."

"Biliyorum, onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Ortalık birbirine girmişken kırmızı spor arabasıyla etrafta dolanmaya kalkıyor. Onu öldürmedikleri için çok şanslı sayılır."

Öldürürlerdi de, Claire emindi bundan. "Onu götüreceksin, değil mi?"

Richard hafifçe gülümsedi. "Çok sevilen bir misafir değil galiba."

Aslına bakılırsa Monica'nın sesi pek çıkmamıştı. Claire onu kanepede bir battaniyeye sarınmış, gürültüyle uyurken buldu. Solgun ve yorgun görünüyordu, Claire onu hiç bu kadar genç görmemişti. "Bir şey yapmadı," dedi Claire omuz silkerek. "Ama ailesinin yanında olmayı tercih eder herhalde."

"*Ailesi* kasaba merkezinde koruma amaçlı gözaltında. Bir grup serseri vergilerle ilgili bir şeyler haykırarak babamı az daha sürükleyip götürüyordu. Annem..."

Richard gözünün önüne gelen görüntüleri yok etmek ister gibi başını iki yana salladı.

"Her neyse. Dört duvar ve kilitli bir kapıdan hoşlanmıyorsa, onun da iyi vakit geçirmeyeceği kesin. Monica'yı bilirsiniz, mutlu değilse..."

"Kimse mutlu değil," diye araya girdi Shane. "Onu evimizde istemiyorum. Kusura bakma dostum ama hepimiz üstümüze düşeni yaptık. Şu dakikadan sonra bu eve sığınıp durmaya devam etmek istiyorsa bize arkadaş gibi davranmak zorunda. Ama o bunu asla yapmıyor. Asla."

"O zaman onu alayım."

Richard fincanı bırakıp ayağa kalktı.

"Kahve için teşekkürler. Galiba hala ayakta olmamı bir tek kahveye borçluyum."

"Richard..." Eve de doğruldu. "Cidden, dışarıda durum nasıl? Ne olacak şimdi?"

"Şanslıysak sarhoşlar ayılacak ya da sızacak ve etrafta dolaşıp cezalandıracak insan arayanlar yorulup uyumak için evlerine gidecek."

"Şimdiye kadar şanslı olduğumuz pek söylenemez," dedi Shane.

"Doğru," dedi Richard. "Olmadık. Ama şunu da söylemek zorundayım, her yeri kilitli tutamayız. İnsanlar çalışmak zorunda, okullar açılmak zorunda, bunların olabilmesi için de buralarda hayatın yeniden rayına oturması gerekiyor. Biz de bunun için çalışıyoruz. Elektrik ve su verilebiliyor, telefon hatları artık eskisi gibi çalışıyor. Televizyon ve radyo da yayına başladı. İnsanların yatışacağını umuyorum. Polisler tüm kasabada devriye geziyor, her noktaya iki dakikadan kısa sürede ulaşabiliriz. Havanın kötüleşeceğine dair kötü bir haber aldık. Bu gece ciddi bir soğuk hava dalgası gelecek. Buna sevinmiyorum tabii ama bu sayede sokaklar bir süreliğine manyaklardan arınabilir. Ayaklanmalar bile yağmuru sevmez."

"Ya üniversite?" diye sordu Claire. "Üniversite açık mı?"

"İster inan ister inanma, üniversite açık ve dersler devam ediyor. Olanların bir tatbikat olduğunu söyledik ve buna inananlar oldu."

"Peki, vampirlerden haber yok mu?"

Richard bir an suskunluğunu bozmadı. "Yok."

"Ne oldu?"

"Şafak sökmeden birkaç ceset bulduk," dedi. "Hepsi vampir. Gümüşle ya da başları kesilerek öldürülmüşler.

Bazılarını tanıyordum. Asıl mesele şu ki onları Bishop'ın öldürdüğünü sanmıyorum. Görünüşe bakılırsa, taşkınlık yapanlara yakalanmışlar."

Claire'in nefesi kesildi. Eve elleriyle ağzını kapattı. "Kim?"

"Bernard Temple, Sally Christien, Tien Ma ve Charles Effords."

Eve konuşmak için ellerini indirdi. "Charles Effords mu? Miranda'nın Charles'ı mı? Onun Koruyucusu?"

"Evet. Cesetlerin konumuna bakılırsa, asıl hedef oymuş. Hiç kimse pedofilleri sevmez."

"Miranda hariç hiç kimse," dedi Eve. "Yıkılacak."

"O konuya gelince..."

Richard duraksadı.

"Miranda yok."

"Nasıl yok?"

"Kayboldu. Onu arıyoruz. Ailesi dün gece erken saatte kaybolduğunu bildirdi. Olay esnasında Charles'ın yanında olmadığını umut ediyorum. Onu görürseniz beni arayın, olur mu?"

Eve dudaklarını hareket ettirdi ama ses çıkmadı.

Richard saatine baktı. "Gitmem gerek. Unutmayın, kapılar kilitlenecek, gelen olursa kimlik sorulacak. Vampirlerle ilgili en ufak bir şey duyarsanız hemen arayın. Şifreli telsizleri kullanın, telefonu değil. Ve dikkatli olun."

Eve güçlükle yutkunup başını salladı. "Michael'ı görebilir miyim?"

Richard bu hiç aklına gelmemiş gibi bir an durdu, sonra omuz silkti. "Hadi."

"Hepimiz geliyoruz," dedi Shane.

Koğuşların olduğu belediye binasına rahatsız bir yolculuk yaptılar çünkü beş kişi arabaya sığmaları zor oldu. Monica öne oturup kardeşine yapıştı ve Claire arkada arkadaşlarının arasına sıkışıp kaldı.

Yanmış ve yıkılmış binaların yanından geçerken hiç konuşmadılar. Claire'in görebildiği kadarıyla etrafta saldırgan ya da devam eden bir yangın yoktu. Ortalık sakinleşmişti.

Richard belediye binasının etrafındaki polis barikatını geçip yeraltı garajına aracını park etti. "Monica'yı annemlerin yanına götürüyorum," dedi. "Siz aşağı, hücrelere gidin. Ben de bir dakika sonra oradayım."

Michael'a ulaşmaları bir dakikadan çok daha uzun sürdü. Vampirler -insanların gözaltında tuttuğu beş vampirin hepsi- günışığından uzak, güçlendirilmiş parmaklıklı, farklı bir bölümde tutuluyordu. Claire'in aklına kendi güvenliği için Myrnin'in de kapatıldığı hücrelerdeki vampirler geldi. Onları besleyen var mıydı? Bunu düşünen var mıydı ki?

Claire vampirlerden üçünü tanımıyordu ama diğer ikisini gayet iyi biliyordu. "Sam!" diye haykırarak parmaklıklara koştu. Michael'ın büyükbabası, bir eliyle gözlerini kapatarak ranzaya uzanmıştı ama Claire seslenince doğrulup oturdu. Claire, Michael'la büyükbabasının arasındaki ben-

zerliği açıkça görebiliyordu. Kemik yapıları aynıydı, bir tek, Michael'ın saçları altın sarısıyken Sam'inkiler kızıldı.

"Beni buradan çıkar," dedi Sam, kapıya tutunarak. Beklenmedik bir şiddetle demirleri sarstı. Ağzı açık kalan Claire geriye çekildi. "Kapıyı aç ve çıkar beni, Claire! *Hemen!*"

"Onu dinleme," dedi Michael. Kendi hücresinin parmaklıklarına yaslanmıştı, yorgun görünüyordu. "Selam, millet. Bana bir pastanın falan içinde maymuncuk getirdiniz mi?"

"Pastayı getiriyorduk ama ben yedim. Zor günlerden geçiyoruz, dostum." Shane elini uzattı. Michael parmaklıkların arasından elini uzattı ve Shane'le tokalaştılar. Eve demirlere yapışıp ona sarılmaya çalıştı. Aralarında demir parmaklıkla tuhaf görünüyorlardı ama ne kadar rahatladığı Michael'ın yüzünden okunuyordu. Michael, Eve'i öperken Claire başka tarafa baktı çünkü özel bir an sayılırdı.

Sam demir parmaklıkları bir kez daha sarstı. "Claire, aç şu kapıyı! Amelie'yi bulmalıyım!"

Onlara koğuşa kadar eşlik eden polis araya girdi. "Sakin olun, Bay Glass. Hiçbir yere gidemeyeceğinizi siz de biliyorsunuz." Shane'le Claire'e döndü. "En başından beri böyle. Ona iki kere sakinleştirici vermek zorunda kaldık. Dışarı çıkmaya çalışırken kendine zarar veriyordu. Diğerleri sakinleşti ama o bir türlü sakinleşemedi."

Evet, Sam'in sakinleşmediğine şüphe yoktu. Claire bakarken, Sam kaslarını sıkarak kilidi zorladı, sonra öfkeyle ranzaya döndü.

"Gitmek zorundayım," diye söylendi. "Lütfen, gitmem gerekiyor. Bana ihtiyacı var. Amelie..."

Claire hiç de onun kadar huzursuz görünmeyen Michael'a baktı. "Şey... Sorduğum için özür dilerim ama... Sen de Sam gibi mi hissediyorsun?"

"Hayır," dedi Michael. Gözleri hala kapalıydı. "Bir süre o çağrıyı ben de duydum ama üç saat kadar önce kesildi."

"O zaman neden Sam?"

"Çağrı yüzünden değil," dedi Michael. "Tamamen Sam'le ilgili bu. Amelie'nin başı dertteyken ona yardım edememesine katlanamıyor."

Sam başını ellerinin arasına aldı. Claire, Shane'le göz göze geldi. "Sam," dedi. "Ne oluyor? Ne biliyorsun?"

"Birileri ölüyor, başka ne olacak," dedi. "Amelie'nin başı dertte. Bir an önce onun yanına gitmeliyim. Burada oturup bekleyemem!"

Yine koşup parmaklıklara bütün gücüyle vurdu.

"Ama orada kalmalısınız," dedi polis, anlayışlı bir sesle. "Böyle gidip güneşe çıkarsanız, bunun ne ona ne de size bir faydası dokunur, öyle değil mi?"

"Güneş doğmadan saatler önce gidebilirdim," diye çıkıştı Sam. "*Saatler önce.*"

"Artık akşamı beklemek zorundasınız."

Polis buna yanıt olarak dehşet verici bir hırlama duydu. Sam'in gözleri kıpkırmızı olmuştu. Herkes geri çekildi ama Sam ranzaya gidip onlara sırtını döndü.

"Vay be," dedi Shane usulca. "Biraz kızmış galiba."

Polisin ve yanlarına gelen Richard'ın anlattığına göre, yakalanan bütün vampirlerin başta aynı tepkileri vermişti. Artık böyle davranan bir tek Sam kalmıştı ve Michael'ın da dediği gibi bunun sebebi Amelie'nin çağrısı değilmiş gibi görünüyordu. Sebep, doğrudan Amelie için duyduğu endişeydi.

Aşktı.

"Geri çekilin, lütfen," dedi polis, Eve'e. Eve ona baktı, sonra yeniden Michael'a döndü.

Michael, Eve'i öpüp bıraktı.

Eve hafifçe geriye çekildi ama küçük bir adımdı attığı. "Gerçekten iyi misin yani?"

"Evet. Burası Ritz sayılmaz ama fena da değil. Bize zarar vermek için bizi burada tutmadıklarını biliyorum." Michael elini uzatıp Eve'in dudaklarına dokundu.

"Yakında gelirim."

"Gelsen iyi olur," dedi Eve. Şakayla Michael'ın parmağını ısırdı. "Yoksa başka biriyle görüşmeye başlayabilirim."

"Ben de senin odanı başkasına kiralarım."

"Ben de playstation'ını eBay'de satarım."

"Hey," diye itiraz etti Shane. "Acımasız olmaya başladın ama."

"Ne demek istediğimi anladın mı şimdi? Eve gelmen lazım, sen yokken ortalık karışıyor, herkes birbirine giriyor." Eve'in sesi alçaldı ama bir fısıltı da sayılmazdı. "Bir de, seni özlüyorum. Seni görmeyi özlüyorum. Seni sürekli özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum," dedi Michael, sonra Claire'le Shane'e bakıp göz kırptı. "Yani, hepinizi özlüyorum."

"Özlersin tabii," dedi Shane. "Ama umarım o anlamda değildir."

"Kes sesini, dostum. Beni oraya getirtme."

Shane polise baktı. "Gördün mü? Onun bir şeyi yok."

"Ben daha çok sizin için endişeleniyorum, çocuklar," dedi Michael. "Evde her şey yolunda mı?"

"Monica'nın ödünç aldığı bir bluzumu yakmak zorunda kaldım," dedi Claire.

"Onun dışında bir şey yok."

Bir süre daha konuşmaya çalıştılar ama Sam'in onlara dönük sırtı, sohbetlerini kasvetli bir hale getiriyordu. Sam gerçekten acı çekiyordu ve Claire, Sam'i sokağa salıvermek dışında, onun için ne yapabileceğini bilmiyordu. Amelie'nin nerede olduğunu bilmiyordu ve geçitler kapalı olduğu için nereden başlaması gerektiğini bile bilemezdi.

Amelie, Bishop'tan kalanlarla bir ordu kurmuştu. Kimse onun bu orduyu nasıl kullanacağını tahmin edemiyordu. Claire'in de bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Sonunda Claire, Michael'a sarıldı. Sam'e de her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve oradan ayrıldılar.

"Bugün sakin dururlarsa, bu gece onları bırakırım," dedi Richard. "Ama kendi başlarına ortalıkta dolaşmaları sakıncalı olabilir. Charles'ların başına gelenler yine yaşanabilir. Eskiden en büyük tehlike Bay Malum'du ama artık karşımıza kimin çıkacağını ya da bize karşı planlananları kestiremi-

yoruz. Şu an vampirlerin kendilerini koruyabileceklerine bel bağlayamayız."

"Babam olsa, *ak koyun kara koyun belli olacak*, derdi," dedi Shane.

Richard ona dik dik baktı. "Sen de mi öyle diyorsun peki?"

Shane, Michael'la Sam'e baktı. "Hayır," dedi. "Artık demiyorum."

Günün kalanı sakin geçti. Claire ders kitaplarını çıkardı ama kafasını veremedi. Amelie'den haber alma umuduyla dakika başı e-maillerini ve telefonunu kontrol ediyordu. *Bizi böylece bırakamazsın. Ne yapacağımızı bilmiyoruz.*

Yollarına devam etmek dışında. Shane'in de dediği gibi, hiçbir şey yapmadan duramazlardı. Dünya dönmeye devam ediyordu.

Öğleden sonra Eve, Claire'i arabayla ailesinin evine bıraktı. Claire orada kek yiyip buzlu çay içerek annesinin nasihatlerini dinledi.

Babası iyi görünmüyordu. Claire babasının kalbini düşünüp endişelendi ama adam Claire'e onu sevdiğini söylerken daha iyi görünüyordu. Clair adına endişelendiğini ve eve dönmesini istediğini de ekledi.

Tam da Claire bu konunun kapandığını düşünürken...

Claire, Eve'le göz göze geldi. "Bunu her şey normale döndüğünde konuşsak daha iyi olur." Sanki Morganville'de herhangi bir şey normal olabilirmiş gibi. "Mesela haftaya?"

Baba başını salladı.

"Peki ama fikrim değişmeyecek, Claire. Burada, evinde daha iyi olacaksın." Bay Bishop'ın ona yaptığı büyü hala işe yarıyordu. Adam, Claire'i Cam Ev'den çıkarmaya kafayı takmıştı. Gerçi bunun sebebi büyü değil, sıradan babalık içgüdüleri de olabilirdi.

Claire ağzını kekle doldurup onu duymuyormuş gibi yaptı ve annesine yeni perdeleri sordu. Bu sayede yirmi dakika daha geçirdiler.

Sonra Eve özür dileyip eve dönmesi gerektiğini söyleyebildi ve kendilerini yine arabada buldular.

"Vay canına," dedi Eve, arabayı çalıştırırken. "Taşınacak mısın peki?"

Claire çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha bugünü atlatıp atlatamayacağımızı bile bilmiyorum! Bu halde plan yapmak zor." Claire bir şey demeyecekti, gerçekten ama o sözler bütün gün aklından çıkmamıştı. Eve arabayı yola çıkarırken, Claire kendini daha fazla tutamadı. "Shane bana beni sevdiğini söyledi."

Eve frenlere öyle bir asıldı ki emniyet kemerleri kilitlendi. "*Ne? Shane ne dedi?*"

"Beni sevdiğini söyledi."

"İlk olarak, harika, çok iyi, ben de öyle dediğini ummuştum." Eve derin bir nefes alıp ayağını frenden çekti ve arabayı ıssız caddeye doğru sürdü.

"İkinci olarak... Şey, umarım siz ikiniz... Nasıl söylesem... Kendinize dikkat edin."

"Seks yapmayın mı demek istiyorsun? Yapmayacağız." Claire bunu biraz fazla kesin bir tavırla söylemişti. "İstesek bile yapmayacağız. Shane bu konuda söz verdi ve ben olur desem bile sözünden dönmez."

"Ya. *Ya.*" Eve ardına kadar açılmış gözlerle baktı ona. "Şaka yapıyorsun! Dur bir dakika, yapmıyorsun galiba. Önce seni sevdiğini söyledi, sonra da..."

"Hayır," dedi Claire. "Hayır, dedi."

"Ya." Bu sözün bu kadar çok anlama gelebilmesi gülünçtü. Bu sefer sempati doluydu. "Shane ne kadar da..."

"Neymiş? Özverili mi? İnsanüstü mü? Biliyorum ama..." Claire sabırsızca ellerini hareket ettirdi. "Onu *istiyorum*, tamam mı?"

"Birkaç ay sonra da o aynı şeyleri düşünecek, Claire. Sen on yedi yaşındasın artık çocuk sayılmazsın. En azından Teksas'ta."

"Bu konuya bayağı kafa yormuşsun."

"Ben değil," dedi Eve, özür diler gibi bakarak.

"*Shane mi?* Yani, Shane'le bu konuyu mu konuştunuz?"

"Bir kızın rehberliğine ihtiyacı vardı. Durumu beklediğimden daha fazla ciddiye alıyor. Yanlış yapmak istemiyor. Bu güzel bir şey, değil mi? Bence güzel. Çoğu erkek... Her neyse."

Claire dişlerini sıktı. "Bunu seninle konuştuğuna inanmıyorum!"

"Ama sen de benimle konuşuyorsun."

"O erkek!"

"İster inan ister inanma, erkekler arada bir konuşuyor. *Birayı uzat* ve *pornolar neredeydi*'den başka şeyler de söylüyorlar." Eve bir köşeden döndü ve bazı insanların yürüdüğü bir caddeye çıktılar. Bir ilkokulun kapısında GEÇİCİ OLARAK KAPALIDIR yazıyordu. "Tavsiye istemedin ama ben yine de vereceğim. Acele etme. Sen hazır olduğunu düşünebilirsin ama zamana bırak. Senin son kullanma tarihin falan yok sonuçta."

Bütün sinirine rağmen Claire gülmeden edemedi. "Şu an varmış gibi geliyor."

"Hormonlar!"

"Peki sen kaç yaşında..."

"Fazla gençtim. Burada tecrübe konuşuyor çekirge." Eve bir an uzaklara daldı. "Keşke Michael'ı bekleseymişim."

Claire bu konuya dair bildiği şeyleri hatırlayıp dehşete kapıldı. "Yoksa Brandon..." Brandon, Eve'in ailesinin Koruyucu vampiriydi ve korkunç biriydi. Claire, Eve'in birlikte olduğu ilk kişinin Brandon olmasından daha kötü bir şey düşünemiyordu.

"Hayır. Brandon istemediğinden değil ama hayır. Brandon değildi."

"Kimdi?"

"Kusura bakma. Bu konunun sınırları var."

Claire gözlerini kırpıştırdı. Eve'in sınır koyduğu çok şey yoktu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Eve kaldırıma yanaştı. "Sonuç olarak diyorum ki, Shane seni sevdiğini söylemişse, seviyordur. Sonu-

na kadar ciddi olmasa söylemezdi. İnsana duymak istediklerini söyleyecek biri değil o. Bunu unutma. Bence çok şanslısın."

Claire hep hatırlamaya çalışıyordu zaten. Bazen o baş döndürücü, nefes kesici ana dönüyor, o sözleri duyduğu ve Shane'in gözlerindeki eşsiz ışığı gördüğü o dakikayı yeniden yaşıyordu. Işığı bir daha, bir daha görmek istiyordu ama bunun yerine, Shane'nin yürüyüp gidişini görüyordu.

Bu hem romantikti hem de Claire'in daha önce hiç görmediği derecede sinir bozucuydu. Şimdi yeni bir şey daha vardı. Şüphe. *Belki de benim hatamdı. Belki de yapmam gereken bir şey vardı ve ben onu yapmadım. Ona bir işaret vermem gerekiyordu.*

Eve Claire'in düşüncelerini okudu. "Her şey yoluna girecek," dedi biraz gülerek. "Ona biraz zaman tanı. Benim hayatımda gördüğüm ikinci gerçek centilmen o. Bunlardan, seni yatağa atmak istemediği anlamını çıkarma. Sadece şimdi yapmayacak. İtiraf etmelisin ki bu heyecan verici."

Bu şekilde düşününce, Eve haklıydı.

Geceyarısına doğru Richard arayıp Michael'ı bırakacaklarını söyledi. O gün ikinci kez üçü birlikte arabaya doluşup belediye binasının yolunu tuttu. Barikatların çoğu kalkmıştı. Televizyon ve radyo haberlerine göre hayli sakin bir gün olmuştu, hiç şiddet olayı yaşanmamıştı. Dükkan sahipleri, en azından insan olanları, sabah işyerlerini yeniden açmayı planlıyordu. Okullar da açılacaktı.

Hayat devam ediyordu ve Belediye Başkanı Morrell'in bir konuşma yapması bekleniyordu. Kimse o konuşmayı hevesle beklemiyordu ya neyse.

"Sam'i de bırakacaklar mı?" diye sordu Claire, Eve yeraltı otoparkına park ederken.

"Anlaşılan Richard kimseyi daha fazla tutabileceğini düşünmüyor. Kasaba yönetmeliği gibi bir şey. Düzenin geri geldiği anlamına geliyor. Ayrıca böyle giderse Sam'in kendisine bir şey yapacağından korkuyor. Richard bir de, Amelie'yi bulmak için Sam'i takip edebileceğini düşünüyor olmalı." Eve çabucak etrafı kolaçan etti. Koyu camlı birkaç araba vardı ama onlar hep oradaydı zaten. Diğerlerinin tümü insanlara ait gibi görünüyordu. "Bir şey görüyor musunuz?"

"Ne gibi? *Bu bir tuzaktır* yazan koca bir tabela falan mı?" Shane kapısını açıp çıktı. Yardım etmek için Claire'in elini tuttu ve Claire arabadan inip Shane'in yanında dikilene kadar da bırakmadı. "Gerçi bazı çok sevgili vatandaşlarımızın böyle bir sona layık olmadıklarını düşünmüyorum diyemem... Ama hayır, bir şey görmüyorum."

Geldiklerinde Michael hücresinden çıkıyordu. Bol bol kucaklaşma ve tokalaşma yaşandı. Diğer vampirlerin yardımına gelen yoktu ve ne yapacakları konusunda kafaları biraz karışık görünüyordu.

Sam hariç.

"Sam, dur!" Michael büyükbabasını omzundan tutup durdurdu. Yan yana geldiklerini görünce Claire birbirlerine

bu kadar benzemelerine bir kez daha şaşırdı. İkisinin de artık hiç yaşlanmayacağı düşünülürse, Claire bu şaşkınlığı daha çok yaşayacaktı. "Kendi başına yollara düşemezsin. Amelie'nin nerede olduğunu bilmiyorsun bile. Ortalıkta at sürmeye kalkarsan bu sefer sahiden öleceksin."

"Hiçbir şey yapmazsak da *o* ölecek. Buna izin veremem, Michael. O ölürse bunların hiçbirinin gözümde bir anlamı kalmayacak." Sam, Michael'ın elini itti. "Benimle gel demiyorum. Yoluma çıkma diyorum sadece."

"Büyükbaba..."

"Sana söylediğimi yap." Sam istediğinde vampir hızını kullanabiliyordu. Daha sözleri neredeyse Claire'in kulağına ulaşmadan Sam gitmişti bile. Çıkışa doğru süzülen bulanık bir iz olup yok olmuştu.

"Amelie'nin yerini onu takip ederek bulma planı buraya kadarmış," dedi Shane. "Araban ışık hızı yapıyorsa, o başka tabii, Eve."

Michael, yüzünde öfke, pişmanlık ve hüzün karışımı tuhaf bir ifadeyle Sam'in arkasından baktı. Sonra Eve'e sarılıp kızı alnından öptü.

"Neyse, ailem herkesinkinden kötü sayılmaz herhalde," dedi Michael.

Eve başını salladı. "Bir hatırlayalım. Babam aşağılık herifin tekiydi."

"Benimki de," diye elini kaldırdı Shane.

"Sağol. Kardeşim insanları sırtından bıçaklayan bir psikopat."

"Benim babamdan bahsetmek bile istemezsin," dedi Shane.

"Anlaşıldı herhalde. Kısacası, senin ailen diğerlerine kıyasla muhteşem. Kan emicilerden oluşuyor belki ama yine de muhteşem sayılır."

Michael iç çekti. "Şu an hiç de öyle gelmiyor."

"Gelecektir." Eve birden ciddileşti. "Ama Shane'in ve benim böyle bir beklentiye girme şansımız yok. Artık bizim ailemiz sensin."

"Biliyorum," dedi Michael. "Hadi evimize gidelim."

11

Sonunda evleri yine onlara aitti. Sığınanlar, arkalarında iğrenç halde temizlenmesi gereken bir ev bırakarak gitmişti. Kimse orayı çöplük gibi kullanmamıştı aslında ama giren çıkan sürekli değişince, olan olmuştu tabii. Claire eline bir çöp poşeti geçirip kağıt tabakları toplamaya başladı. Yine zombi öldürme havasına girmiş olacak ki Shane oyun konsolunu açtı. Michael gitarını kutusundan çıkarıp akort etti ama sürekli yerinden kalkıp endişeyle pencereden bakmaya gidiyordu.

"Ne var?" diye sordu Eve. Kalan makarnayı buzdolabından çıkarıp ısıtmış, ilk tabağı Michael'a vermek için uğraşıyordu.

"Bir şey görüyor musun?"

"Hayır," dedi Michael.

Tabağı geri çevirirken hafifçe gülümsedi. "Aç değilim, sağol."

"Hepsi bana kaldı," dedi Shane, tabağı kaparak. Hemen çatalı daldırıp yemeğe koyuldu. "Cidden, sen iyi misin? Yemeğe hayır demezdin."

Gözlerini karanlığa diken Michael cevap vermedi.

"Endişelisin," dedi Eve. "Sam yüzünden mi?"

"Hem Sam hem herkes." Michael farkına bile varmadan, otomatikleşmiş bir hareketle pencerelerin kilitlerini kontrol etti. "Bishop neden yönetimi devralmadı? Neyle meşgul? Neden sokaklarda hiç çatışma görmüyoruz?"

"Belki de Amelie bir köşede onun canına okuyordur." Shane makarnadan biraz daha yedi.

"Hayır. Öyle bir şey olmuyor, bunu hissedebiliyorum. Bence... Bence o saklanıyor. Takipçilerinden kalanlarla birlikte."

Shane çiğnemeyi kesti. "Yerlerini biliyor musun?"

"Tam sayılmaz. Tek hissettiğim..." Michael başını iki yana salladı. "Gitti. Özür dilerim. Ama durumun değiştiğini hissediyorum. Kötü şeyler olacak."

Tam Claire kendine bir tabak sıcak makarna almıştı ki hepsi birden, üst kattan gelen ayak seslerini duydu. Sessizce önce yukarı, sonra birbirlerine baktılar. Michael kendisini ve merdivenleri gösterince hepsi başlarını salladı. Eve, küçük masanın çekmecesinden üç sivri kazık çıkarıp birini Shane'e, birini Claire'e verdi. Sonuncuyu da kendisi alıp beyaz elleriyle sıkıca tuttu.

Michael çıt çıkarmadan merdivenlere yöneldi ve gözden kayboldu.

Sonrasında geri dönen, Michael olmadı. Onun yerine siyah bir ceket, siyah botların içine tıkılmış, benekli, beyaz, bol bir pantolon gördüler ve Myrnin tırabzanın üstünden eğildi.

"Hepiniz yukarı. Size ihtiyacım var."

"Şey..." Eve, Shane'e, Shane de Claire'e baktı.

Claire, Myrnin'in peşinden gitti.

"Bana inanın," dedi Claire. "Hayır demenin hiçbir faydası olmaz."

Michael koridorda, gizli kapının yanında bekliyordu. Yukarı ilk çıkan o oldu.

Claire yukarıda bir *kalabalıkla* karşılaşmayı hiç beklemiyordu ama üçüncü kattaki gizli odada bulduğu tam da buydu. Odayı dolduran kalabalığa şaşkınlıkla baktıktan sonra Shane'le Eve'in geçmesi için yoldan çekildi.

Myrnin en arkadan geldi. "Claire, Theo Goldman ve ailesini tanıyorsun sanırım."

Yüzler netleşti. Myrnin'i kurtarmaya giderlerken, o müze benzeri yerde Claire onlarla tanışmıştı. Theo Goldman, Amelie'yle konuşmuş, kavgaya karışmayacaklarını söylemişti.

Görünüşe bakılırsa karışmışlardı. Vampirlerin bir yerleri morarmazdı ama Claire giysilerindeki yırtıkları ve kan izlerini görebiliyordu. Hepsi bitkin haldeydi ama en kötüleri Theo'ydu.

Kibar yüzü artık çizgilerden ve kırışıklıklardan ibaret görünüyordu. Birkaç günde yüz yıl yaşlanmıştı sanki.

"Kusura bakmayın," dedi, "ama gidecek başka yerimiz yoktu. Amelie'nin burada olacağını umuyorduk. Bize yardım edebilirdi. Gitmediğimiz yer kalmadı."

Claire onları daha kalabalık hatırlıyordu. Evet, en az ikisi eksikti. Bir insan, bir vampir. "Ne oldu? Orada güvendesiniz sanıyordum!"

"Güvendeydik," dedi Theo. "Savaşlar böyledir. Güvenli yerler sonsuza dek öyle kalmaz. Biri yerimizi biliyormuş ya da orada olduğumuzdan şüphelenmiş. Dün güneş doğarken bizi arayan bir grup içeri daldı. Jochen..." Adam karısına döndü ve karısı başını eğdi. "Oğlumuz Jochen onları yavaşlatmak için canını feda etti. İnsan dostumuz William da öyle yaptı. Bir yerden bir yere geçerek saklanıp güneşe çıkmamaya çalıştık."

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu Michael. Claire tedbiri elden bırakmadığı için onu suçlayamazdı.

"Onları ben getirdim," dedi Myrnin. "Geride kalanları bulmaya çalışıyordum." Küçük vampir kızlardan birinin yanına çömelip kızın başını okşadı. Kız ona gülümsedi ama kırılgan, ürkek bir gülümsemeydi bu. "Şimdilik burada kalabilirler. Bu oda bilinmiyor. Kaçmaları gerekebilir diye çatı katındaki geçidi açık bıraktım ama geçit tek yönlü, sadece dışarı açılıyor. Son çare olarak orası kullanılabilir."

"Dışarılarda başkaları da var mı?" diye sordu Claire.

"Kendi başlarına kalan çok az kişi var. Çoğu ya Bishop'la ya Amelie'yle ya da..." Myrnin ellerini açtı. "Yok oldu."

"Amelie'yle Bishop ne yapıyor?"

"Güçlerini hareket ettiriyorlar. Bir avantaj yakalamak amacıyla uygun bir yer arıyorlar. Uzun sürmez." Myrnin omuz silkti. "Er ya da geç, bu gece birbirlerine girecekler. Biri kazanacak, biri kaybedecek. Sabahleyin Morganville kaderini öğrenmiş olacak."

Bu çok korkunçtu. Claire ürpererek diğerlerine baktı ama kimsenin söyleyecek bir sözü yoktu.

"Claire, benimle gel," diyerek odanın bir köşesine gitti Myrnin. "Doktorla konuştun mu?"

"Denedim ama ulaşamadım. Myrnin, sen... İyi misin?"

"Daha fazla dayanamam," dedi, ilaçlar etkisini yitirmeden hemen önce büründüğü o soğukkanlı tavırla. "Bir doz daha almazsam, benim civarımda durmak güvenli olmayacak. Bulabilir misin?"

"Laboratuvarında yoktu..."

"Ben de gittim. Bishop daha önce ulaşmış. Cam teçhizat ve yepyeni bir kütüphane lazım artık bana." Bunu sakince söylemişti ama Claire onun gerginliğini yüzünden ve gözlerinin etrafındaki gölgelerden okuyordu. "Amelie'nin hareket etmesini engellemek için geçitleri yok etmeye çalışmış. Düzeltmeyi başardım ama nasıl yapıldığını sana öğretmem gerekiyor. Yoksa..."

Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. Claire yavaşça başını salladı. "Gitmelisin," dedi. "Hapishane güvenli mi? Çok hasta olanların tutulduğu hapishane yani?"

"Bishop orada ilgisini çekecek bir şey bulamadığı için, evet. Bir süre daha orayı görmezden gelecek. Sen ilaçla

dönene kadar kendimi oraya kilitlerim." Birden Myrnin çok ciddi bir ifadeyle yüzünü Claire'in burnunun dibine soktu.

"Serumu geliştirmek zorundayız, Claire. Geliştirip dağıtmalıyız. Bu baskı, bu savaş hastalığı hızlandırıyor. Theo'da ve Sam'de belirtilerini gördüm. Hemen harekete geçmezsek, çok kişi kaybedebiliriz. Kendilerini savunacak durumda bile olamazlar."

Claire yutkundu. "Elimden geleni yapacağım."

Myrnin, Claire'in elini tutup hafifçe öptü. Dudakları kupkuruydu ama yine de Claire'in elini karıncalandırdı. "Yapacağını biliyorum, yavrum. Artık dostlarımızın yanına dönelim."

"Daha ne kadar burada olmaları gerekiyor?" diye sordu Eve, onlar yaklaşırken. Kaba bir tavırla sormamıştı bunu ama o da gergindi. Onca vampir konuk ağırlamak zorunda kalacaklardı ve onları Claire dışında hiçbiri tanımıyordu. Claire de sadece bir kez görmüştü zaten.

"Yani, aslında evimizde o kadar çok kan yok demek istiyorum..."

Theo gülümsedi. Claire onun müzede söylediklerini hatırlayarak irkildi. Adamın, "Bize çok gerekmez. Kendimize bakabiliriz," demesine rağmen, Claire o gülümsemeden hiç hoşlanmamıştı.

"İnsan dostlarını hatır hutur yiyebileceklerini kastediyor," dedi Claire. "Hayır. Bizim evimizde öyle bir şey asla olamaz."

Myrnin kaşlarını çattı. "Şu an bunları tartışacak..."

"Tam da zamanı ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Abur cubur olmayı isteyip istemediklerini *onlara* soran oldu mu acaba?"

Yanlarındaki iki insan -ikisi de kadındı- dehşete kapıldı.

"Hiç sanmıyorum."

Theo'nun yüz ifadesi değişmedi. "Ne yaptığımız bizi ilgilendirir. Onları incitmeyeceğimizi biliyorsun."

"Kanı ozmos yöntemiyle almayı öğrenmediyseniz, böyle bir sözü nasıl verdiğinizi aklım almıyor."

Theo'nun gözleri birden alev aldı adeta. "Ne yapalım istiyorsun? Açlıktan ölelim mi? En küçüğümüz bile mi?"

Eve gırtlağını temizledi. "Aslında ben kan bulunabilecek bir yer biliyorum. Biri de benimle gelebilirse."

"Yo, hayır," dedi Shane. "Dışarısı karanlıkken olmaz. Ayrıca orası zaten kilitli."

Eve elini cebine sokup anahtarlığını çıkardı ve aradığını bulana kadar şıngırdattı. "Kendi anahtarımı geri vermedim," dedi. "Orayı ben açıp kapıyordum, biliyorsunuz."

Myrnin ona düşünceli bir ifadeyle baktı. "Common Grounds'a geçit yok. Orası ağın dışında. Yani oraya giren tüm vampirler günışığı tarafından köşeye kıstırılmış olur."

"Hayır. Tünellere yeraltından erişiliyor. Gözlerimle gördüm. Ben oradayken Oliver birilerini o şekilde gönderdi." Eve neşeyle gülümsedi.

"Ben derim ki dostlarını oraya götürelim. Hem kahve de var. Kahve seversiniz, değil mi? Kahveyi herkes sever."

Theo onu duymazlıktan gelip Myrnin'in cevabını bekledi. "Öylesi daha mı iyi?"

"Daha korunaklı," dedi Myrnin. "Çelik kepenkler var. Yeraltından ulaşım da sağlanabiliyorsa, oradan iyi operasyon merkezi olur." Eve'e döndü. "Bizi oraya götürmen gerekiyor."

Böyle bir cümleyi sanki Eve buna mecburmuş gibi söylediği için Claire kızdı. "Pardon? Madem bir iyilik istiyorsun, neden araya bir *lütfen* sıkıştırmıyorsun?"

Myrnin'in gözleri birden koyulaştı.

"Anlaşılan senin işverenin olduğumu unutuyorsun, Claire. Bu ayrıca bana *ait olduğun* anlamına da gelir. Sana, arkadaşlarına ya da sokaklarda gezen *hiçbir* insana lütfen demek zorunda değilim."

Myrnin gözlerini kırpıştırdı ve yeniden Claire'in tanıdığı Myrnin'e dönüştü.

"Yine de ne demek istediğinin farkındayım. Evet. *Lütfen* bizi arabayla Common Grounds'a götürür müsünüz, sevgili bayan? Lütfederseniz o kadar bahtiyar olurum ki..."

Eve'in elini öpmek dışında her şeyi yaptı. Eve'in evet demekten başka çaresi yoktu.

"Eve'in arabasına hepiniz sığamazsınız," dedi Claire.

"Ayrıca seni tek başına da götüremez," dedi Michael. "Arabam garajda. Kalanları ben götürürüm. Sorun yok. Shane'le Claire..."

"...burada kalsın çünkü arabada yer yok," dedi Shane. "Bence güzel plan. Madem peşlerinde birileri var, bence

hemen gidin. Ben Richard'ı ararım. Common Grounds'u korumak için birkaç devriye yollar."

"Hayır," dedi Myrnin. "Polis olmaz. Onlara hiçbir şekilde güvenemeyiz."

"Güvenemez miyiz?"

"İçlerinden bazıları Bishop'a ve ayaklanan insanlara çalışıyor. Bu yolda kanıtlar var. Riski göze alamayız."

"Ama Richard..." dedi Claire ama Myrnin'in bakışlarıyla karşılaşınca sustu. "Peki, tamam. Anlaşıldı, kendi başınıza olacaksınız."

Eve bu işe bulaşmak istemese de itiraz etmeden hazırlandı. Evdeki diş sayısının, bu kararında bir etkisi olmuş olabilirdi. Goldman'larla birlikte Myrnin, Eve ve Michael aşağı inerken, Shane, Claire'i durdurdu. "Ne olur ne olmaz diye burayı nasıl kilitleyeceğimizi öğrenmeliyiz."

"Şeylere karşı mı diyorsun..."

Claire vampirleri işaret edince Shane başını salladı.

"Ama Michael da biz de burada yaşarken, ev hiçbir grubu dışarıda bırakamaz. Anladığım kadarıyla bu iş tek tek yapılabiliyor. Sen sormadan söyleyeyim, hayır, nasıl çalıştığını ben bilmiyorum. Galiba bu sadece Amelie'nin elinde."

Shane hayalkırıklığına uğramıştı. "Myrnin'le Amelie'nin geçip durduğu şu kapıları kapatmaya ne dersin?"

"Ben onları çalıştırabiliyorum. Bu, kapıları kapatıp açabildiğim anlamına gelmez."

"Harika." Shane etrafına baktı, sonra antika kanepeye oturdu. "Yani Yaşayan Ölüler Merkez İstasyonu olduk, öyle

mi? Çok sevindiğim söylenemez. Bishop da buraya gelebilir mi?"

Bu, Claire'in de kafasını kurcalayan bir soruydu. "Bilmiyorum. Olabilir. Ama Myrnin, kapıları sadece çıkışa ayarladığını söyledi. O yüzden belki de her şeyi boşverip... Gelsene."

Kahramanlık yapma, hatta herhangi bir şey yapma zorunluluğundan kurtulmuşlardı. Claire makarnayı bir kez daha ısıttı ve birlikte makarna yiyip anlamsız bir televizyon programı izlediler. Her çıtırtıda ellerinde silahlarla ayağa fırlıyorlardı.

Bir saat kadar sonra mutfak kapısı güm diye açılınca Claire'e az daha bir kalp nakli gerekecekti. "Biz geldik!" diye bağırdı Eve. "Aaa, makarna. Açlıktan ölüyorum." Eve elinde bir tabakla tıkınarak içeri girdi. Michael onun tam arkasındaydı.

"Bir sorun yok ya?" dedi Shane. Eve ağzındakileri çiğneyerek başını iki yana salladı.

"Orada rahat edeceklerdir. Onları içeri soktuğumuzu kimse görmedi. Oliver ortaya çıkana kadar kimse onlardan haberdar olmayacak."

"Ya Myrnin?"

Lokması Eve'in boğazında kalıyordu. Michael onun sırtına hafifçe vurdu. "Myrnin mi? Ah, evet. Birden Batman kesilerek geceye karışıp gitti. O herifin nesi var, Claire? Süper kahraman olsaydı, adı kesin Manik Depresif Adam olurdu."

tg: kaktusunx

Sorun ilaçlardı. Claire bir yerlerden ilaç bulmalı ve Myrnin'in bulduğu tedavinin üstünde çalışmalıydı. En az diğer her şey kadar önemliydi bu da.

Tabii ortada vampir falan kaldıysa.

Hiç değilse yine dört kişiydiler. Masaya oturup, aksinin doğru olduğunu bilmelerine rağmen, sanki her şey yolundaymış gibi sohbet ederek akşam yemeği yediler. Nedense Shane ondan beklenmeyecek kadar gergindi.

Claire ise artık korku duyamayacak kadar yorulmuştu. Odasına gidip örtünün altına girdiği an uyuyakaldı.

Ama bunun huzurlu bir uyku olduğu söylenemezdi.

Rüyasında Amelie'nin satranç oynadığını, taşlarını ışık hızında hareket ettirdiğini gördü.

Karşısında Bishop oturmuş, tüm dişlerini göstererek sırıtıyordu. Bishop, Amelie'nin kalesini alınca, kale Claire'e dönüştü. İki vampir de dev gibi, Claire ise küçücük, minicikti.

Bishop Claire'i beyaz ellerine alıp sıkınca satranç tahtasının beyaz karelerine kan damladı.

Bunları kaşlarını çatarak izleyen Amelie, parmağını zarafetle uzatarak kan damlasına dokundu. Claire debelenip çığlık attı.

Amelie onun kanının tadına bakıp gülümsedi.

Claire tir tir titreyerek uyandı. Hava aydınlanmaya başlamıştı ama dışarısı hala karanlıktı ve evde çıt çıkmıyordu.

Başucundaki sehpada duran telefonu titriyordu. Claire mesajın üniversitenin uyarı sisteminden geldiğini gördü.

BUGÜN SABAH 7'DEN İTİBAREN DERSLER HER ZAMANKİ DÜZENİNE DÖNECEKTİR.

Okul milyonlarca kilometre ötede, artık Claire için anlam taşımayan bir dünyada kalmış gibi geliyordu ona ama kampüse girmesini de sağlayacaktı. Ve orada yapılması gerekenler vardı. Claire telefonunun rehberinde gezinip Doktor Robert Mills'i buldu fakat cevap alamadı. Saate bakınca daha erken olduğunu görüp yüzünü buruşturdu. Her şeye rağmen yataktan kalkıp çekmeceleri kurcalamaya başladı. Bu işlem çok vakit almadı. Giyecek neredeyse hiçbir şeyi kalmamıştı. Çamaşır yıkamak, dünyanın en önemli işi haline gelmek üzereydi.

Giyindikten sonra doktoru bir daha aradı.

"Alo?" Doktor Mills'in sesi, Claire onu tatlı bir uykudan uyandırmış gibi geliyordu. Adam muhtemelen rüyasında Bishop tarafından ezildiğini görmüyordu.

"Ben Claire, bu kadar erken aradığım için kusura bakmayın."

"Erken mi? Ah. Bütün gece ayaktaydım, yeni uyumuştum." Esnedi. "İyi olduğuna çok sevindim, Claire."

"Hastanede misiniz?"

"Hayır. Benim yapmam gereken çalışmalara biraz olsun hazırlanması için hastaneyle fazlasıyla uğraşılması gerekecek." Çene çatırdatacak bir esneme sesi daha geldi. "Pardon. Kampüsteyim, Yaşam Bilimleri binasında. Lab 17. Bizim burada uyku tulumlarımız var."

"Biz derken?"

"Karım ve çocuklarım da benimle. Onları yalnız başlarına bırakmak istemedim."

Claire onu suçlayamazdı. "Benim için yapmanız gereken bir şey var. Ayrıca bana biraz da ilaç lazım," dedi Claire. "Çok önemli olabilir. Yirmi dakika içinde okulda olurum, olur mu?"

"Peki. Ama buraya gelme, çocuklar hala uyuyor. Başka bir yerde buluşalım."

"Kampüsteki kafede o zaman. Üniversite Merkezinde."

"Yeri konusunda bana güvenebilirsin. Yirmi dakika sonra görüşürüz."

Claire çoktan kapıya yönelmişti.

Diğer odalarda hiç ses yoktu. Claire ev arkadaşlarının yorgunluktan gözlerini açacak halleri olmadığını tahmin etti. Kendisinin neden o halde olmadığını bilmiyordu, tek hissettiği, biraz daha uyursa kötü bir şey olacağına dair duyduğu korkuydu.

Duş aldı, kötünün iyisi bir kıyafet giydi ve sırt çantasını hazırladı. Dart silahının dartı kalmadığı için onu bıraktı. Myrnin'in, Bishop'ın kanından hazırladığı örnekleri sağlam bir kutuya koydu. İçgüdüsel olarak birkaç kazık ve Amelie'nin gümüş bıçağını da aldı.

Bir de kitaplar.

Ayaklanma başladığından beri Claire ilk kez Morganville'de yaya dolaşıyordu ve ürpertici bir histi bu. Kasaba yine sessizliğe gömülmüştü. İşyerlerinin vitrinleri

kırık duruyor, bazı binalar gemi enkazına benziyordu. Kaldırımlar cam kırıklarıyla kaplıydı.

Beton zeminler kana benzeyen koyu lekelerle doluydu.

Claire hepsinin arasından aceleyle yürüdü ve çelik kepenkleri kapalı duran Common Grounds'un yanından geçti. İçeride biri olduğuna dair hiç işaret yoktu. Theo Goldman'ın orada dikilmiş, gizlice kendisine baktığını gözünde canlandırıp hafifçe el salladı.

Bir cevap beklemiyordu.

Üniversitenin kapıları açıktı, korumalar yerlerinde değildi. Claire yokuşu çıktıkça, erken saate rağmen okula gelmiş öğrenciler görünmeye başladı. Merkeze yaklaştıkça yaya trafiği yoğunlaştı. Orada burada çiftler halinde yürüyen birkaç kampüs polisine de rastladı.

Öğrenciler hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Claire, Amelie'nin Morganville'i dünyadan ayıran yarı-psişik ağın kampüstekileri de her şeyden habersiz tutup tutmadığını bir kez daha merak etti.

Hepsinin sadece aptal olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu ama ne yazık ki birkaç partiye de katılmıştı.

Üniversite Merkezi kapılarını birkaç dakika önce açmıştı, kafe çalışanı sandalyeleri masalardan henüz indiriyordu. Genelde bu saatte çalışan hep Eve olurdu. Bugünse iş, üniversitenin bir görevlisine düşmüştü. Adam orada olduğu için hiç de mutlu görünmüyordu. Claire adama kibar davranmaya çalışınca, para öderken mokasıyla birlikte bir de gülümseme almayı başardı.

"Bu hafta ücretimizin üç katı ödenmese burada olmazdım," diye itirafta bulundu görevli.

"Gerçekten mi? Vay canına. Bunu Eve'e söylemeliyim. Bu para işine yarayabilir."

"Evet, onu da getir. Bu cins cins kahvelerle uğraşmayı beceremiyorum. Bana düz iş lazım. Su, sade kahve... Espressolarla uğraşması zor."

Mochanın tadına bakınca, Claire ona bu konuda hak vermeden edemedi ama yine de kahveyi yudumlamaya devam etti ve girişi gören bir masaya geçip Doktor Mills'i beklemeye başladı.

Onu az daha tanıyamıyordu. Beyaz doktor önlüğünü çıkarması doğaldı ama Claire adamı kapüşonlu eşofmanlar ve spor ayakkabılarla görmeyi beklememişti. Mills daha çok takım elbise giyecek biriydi. Sade kahve isteyip -iyi seçim- masaya oturdu.

Doktor Mills her yönüyle uyumlu bir insandı ve hastaneye olduğu gibi, üniversiteye de hemen alışmıştı . *Bu adamdan çok iyi casus olur*, diye düşündü Claire. Bu işe çok uygun bir yüzü vardı. Bir açıdan bakınca genç, başka bir açıdan yaşlı görünüyordu. Bir süre sonra ona dair hiçbir şey hatırlayamazdınız.

Hoş, rahatlatıcı bir gülümsemesi vardı. Bunun, bir doktorun çok işine yarayan bir özellik olduğunu tahmin etti Claire.

"Günaydın," dedi, kahveden bir yudum alarak. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Bugün ilerleyen saatlerde hasta-

neye döneceğim. Hasar değerlendirmesi yapılacak. Travma ve yoğun bakım ünitelerini açtık bile. Acil bir vaka gelebilir diye, işimiz biter bitmez biraz uyuyacağım. Yorgun bir travma cerrahından daha kötü bir şey olamaz."

Claire onu kaldırdığı için şimdi daha da suçlu hissediyordu kendini. "Uzun sürmeyecek," diye söz verdikten sonra sırt çantasını açtı ve kutuyu çıkarıp adama uzattı. "Kan örnekleri, Myrnin'den."

Mills kaşlarını çattı. "Myrnin'in yüzlerce kan örneği var zaten. Neden..."

"Bunlar farklı," dedi Claire. "Bana güvenin. B diye etiketlenen bir tanesi çok önemli."

"Neden?"

"Söylemek istemiyorum. Önce baksanız iyi olur." Claire bilim açısından, aşırı beklentilerden bağımsız değerlendirmelerin daha sağlıklı olacağını biliyordu. Doktor Mills de bunu bildiği için başını salladı ve örnekleri aldı. "Şey... Uyumak istiyorsanız onu içmeseniz daha iyi."

Doktor Mills gülümseyerek kahvenin kalanını kafasına dikti. "Doktor olmak için kafein de dahil her şeye bağışıklık geliştirmen gerekiyor. İnan bana, damardan kahve serumu bile alsam, başımı yastığa koyar koymaz uyurum."

"Kahve serumuna iyi para verecek insanlar tanıyorum."

Doktor başını iki yana sallayarak güldü, sonra hemen ciddileşti. "İyi görünüyorsun. Senin için endişelenmiştim. Bütün bu karmaşaya bulaşmak için çok küçüksün."

"Ben iyiyim. Ayrıca kesinlikle..."

"...o kadar da küçük değilsin, biliyorum. Ama yaşlı bir adamın biraz söylenmesini hoş gör. İki kızım var." Kahve bardağını çöp sepetine attı -tam isabet- ve ayağa kalktı. "Bu kadar ilaç bulabildim. Kusura bakma, çok sayılmaz ama yenilerinin üstünde çalışıyorum. Tamamlamak birkaç gün sürecek."

Claire'e tıkırdayan küçük şişelerle dolu bir torba verdi. "Bu kadarı yeter herhalde." Morganville'in tamamına dağıtmak gerekmezse tabii. Ama öyle olursa işleri zaten bitmiş demekti.

"Ayaküstü uğrayıp kaçmak istemezdim ama..."

"Gitmelisiniz," diye ona katıldı Claire. "Teşekkür ederim, Doktor Mills." Claire ona elini uzattı. Doktor uzatılan eli ciddiyetle sıktı.

Doktorun bileğinde, Amelie'nin sembolünü taşıyan gümüş bir bileklik vardı. Adam önce ona, sonra Claire'in altın bilekliğine baktı ve omuz silkti.

"Bunu çıkarma zamanı henüz gelmedi fikrimi sorarsanız," dedi doktor.

Seninki hiç değilse çıkıyor, dedi Claire içinden ama bunu sesli söylemedi.

Doktor Mills Morganville'de geçerli bazı anlaşmalar imzalamış olabilirdi ama Claire'in imzaladığı sözleşme, onu bedeni ve ruhuyla Amelie'nin malı yapıyordu. Bilekliğinin de açılıp kapanma yeri yoktu. Daha çok köle tasmasına benziyordu.

Zaman zaman Claire bileklikten hala korkuyordu.

İlk dersinin saati yaklaşırken Claire kaç kişinin geleceğini merak etti.

Herhalde kalabalık olurdu. Profesörleri tanıdığı kadarıyla, bugün güzel bir sınav günü olacaktı.

Yanılmamıştı ama birinci ve üçüncü dersteki bazı arkadaşlarının aksine paniklemedi de. İyi bir not almak için aynı anda tahta ayakkabılarla dans etmek ve havada sopa çevirmek zorunda olduğu bir rüyada değilse, Claire sınavlardan korkmazdı. Zaten fizik de dahil, o günkü sınavlar da çok zor değildi.

Kampüste vakit geçirdikçe bir şey farketti. Bileklikli insan sayısı azalmıştı. Morganville'liler bileklikleri yedi gün yirmi dört saat takmaya alışık oldukları için, Claire bileklikliklerden geriye kalan beyaz izleri rahatlıkla görebiliyordu. Ters dövme gibi bir şeydi bu.

Öğleye doğru Monica Morrell, Gina ve Jennifer'ı gördü.

Üç kız kollarında kitaplarla, başları yerde, hızlı hızlı yürüyordu. Onlarda büyük bir farklılık vardı. Claire o üçünü kampüste kaplanlar gibi gezip acımasızca etrafa sataşırken görmeye alışmıştı. Beğenseniz de beğenmeseniz de onlar kampüsün moda kraliçeleriydi ve gösteriş yapmaya bayılırlardı.

Bugün durum hiç de öyle değildi.

Çoğu zaman her şeyin merkezi olan Monica berbat görünüyordu. Saçları yataktan yeni kalkmış gibiydi ve Claire'in görebildiği kadarıyla makyajı yoktu. Kötü desenli, biçimsiz bir süveter ve ancak toz bezi olarak kullanabile-

ceği türde -öyle şeyler yapıyorsa tabii- uyduruk bir kot pantolon giymişti.

Gina ve Jennifer da ondan daha iyi durumda değildi. Yenilgiye uğramışlardı sanki.

Claire küçücük de olsa bir tatmin kırıntısı hissetti. Ama sonra onlara yönelen bakışları gördü. Bileklikleri çıkaran Morganville'liler Monica ve çetesine dik dik bakıyordu. Bazıları bakmakla da yetinmedi. TPÜ ceketli iri bir çocuk Jennifer'a omuz atınca kızın kitapları yerlere saçıldı. Jennifer dönüp çocuğa bakmadan eğilip kitapları toplamaya başladı.

"Hey, beceriksiz fahişe, ne yapıyorsun?" Jennifer doğrulmaya çalışırken çocuk onu poposundan itti ama asıl hedef o değildi. Sadece Monica'yla çocuğun arasında kalmıştı. "Selam, Morrell. Baban nasıl?"

"İyi," dedi Monica, onun gözlerinin içine bakarak. "Seninkini de sorardım ama kim olduğunu bilmediğin için..."

İri yarı çocuk ona doğru yürüdü. Monica kaçmadı ama Claire onun kaçmak istediğini anlayabiliyordu. Gözlerinin ve dudaklarının çevresinde gergin çizgiler vardı ve kitapları tutan elleri bembeyaz olmuştu.

"Bütün hayatın boyunca Kötü Prensesi oynadın," dedi çocuk. "Annie'yi hatırlıyor musun? Annie McFarlane'i? Ona şişko inek derdin. Her gördüğünde gülerdin. Banyodayken fotoğraflarını çekip internette yayınlamıştın. Hatırlıyor musun?"

Monica cevap vermedi.

Çocuk gülümsedi. "Evet, onu hatırlıyorsun. O iyi biriydi, onu severdim."

"Demek ki ona destek olacak kadar sevmiyormuşsun," dedi Monica. "Yalan mı, Clark? Pantolonumu indirmeyi, küçük şişko arkadaşına iyi davranmamdan daha çok istiyordun. O aptal arabayı kasaba sınırında enkaza çevirmesi benim suçum değil. Senin suçundur belki, kim bilir. Sen onu terkettikten sonra seninle aynı kasabada olmaya dayanamamış olabilir."

Clark, Monica'nın eline vurup kitapları yere düşürdü ve onu bir ağaca dayadı.

"Sana bir hediyem var, kahpe."

Cebinden üstünde cesaretle gülümsemeye çalışan bir kız fotoğrafı bulunan bir etiket çıkarıp Monica'nın süveterine yapıştırdı.

"Bunu taşıyacaksın," dedi Clark. "Annie'nin resmiyle dolaşacaksın. Bunu bugün çıkardığını görürsem, yemin ederim ki Annie'ye yaptıkların iyilik gibi kalır."

Annie'nin fotoğrafının altında MONICA MORRELL TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ yazıyordu.

Monica başını eğip fotoğrafa bakarak yutkundu. Yüzü önce kıpkırmızı kesildi, sonra bembeyaz oldu. Başını hırsla kaldırıp Clark'a baktı. "Bitti mi?"

"Şimdilik. Unutma, çıkarırsan..."

"Tamam, Clark. Karışık bir şey söylemedin, anladık herhalde. Sence umrumda mı?"

Clark'ın gülümsemesi büyüdü. "Değil ama sadece şimdilik. İyi günler, kraliçe."

Clark arkasını dönüp yanındaki iki çocukla ellerini birbirine çaktı.

Monica göğsündeki etikete tiksinerek bakarken, bilekliğini çıkarmış bir başka Morganville'li kız geldi. Kız burnunun dibine girene kadar Monica onu farketmedi.

Bu seferki konuşmadı. Kız bir başka etiketi Monica'nın göğsüne, Annie McFarlane'in fotoğrafının hemen yanına yapıştırdı.

Bu fotoğrafın altında kırmızı harflerle KATİL yazıyordu sadece.

Kız yoluna devam etti.

Monica etiketleri çıkarmaya yeltendi ama Clark ona bakıyordu.

"Yakıştı," dedi Clark. Sonra da gözlerini işaret etti. "Bütün gün peşindeyiz. Yeni fotoğraflar gelecek."

Clark haklıydı.

Monica Morrell olmak için uzun ve berbat bir gündü bu. Gina'yla Jennifer bile onu tek başına bırakıp ayrı yönlere gitti.

Monica'nın bakışları Claire'i buldu. Gözlerinde korku, utanç ve sahici bir acı vardı.

Sonra birden gardını alıp çıkıştı. "Sen neye bakıyorsun, manyak?"

Claire omuz silkti. "Galiba adalete." Kaşlarını çattı. "Nasıl oldu da ailenin yanında kalmadın?"

"Seni ilgilendirmez." Monica'nın öfkeli bakışları biraz yumuşadı. "Babam hepimizin normale dönmesini istedi. İnsanlar korkmadığımızı görmeliymiş."

"Nasıl gidiyor o iş?"

Monica ona doğru bir adım attı, sonra etiketleri kapatacak şekilde kitaplarını kucaklayıp acele acele yürümeye başladı.

Daha birkaç adım atmıştı ki bir yabancı gelip onun sırtına bir etiket daha yapıştırdı. Narin bir kız ve ondan biraz daha büyük, belki on beş yaşlarında bir erkek çocuğu. Fotoğrafın altında ALYSSA'NIN KATİLİ yazıyordu.

Claire fotoğraftaki erkek çocuğunun *Shane* olduğunu farkedip şok oldu. Kız da Alyssa'ydı, Shane'in, Monica'nın çıkardığı yangında ölen kardeşi.

"Adalet," dedi bir daha Claire usulca. Ama kendisini biraz da kötü hissediyordu. Adalet, merhametle aynı şey değildi.

Ne yapacağına karar vermeye çalışırken telefonu çaldı. "Eve gelsen iyi olur," dedi Michael Glass. "Richard, belediye binasından bir acil durum çağrısı yolladı."

12

Çağrı, Claire'in, Oliver tarafından idare edildiği düşünülürse çalışmadığını sandığı şifreli strateji ağından gelmişti. Ama Richard bir şekilde bunu başarmıştı. Claire ön kapıdan içeri dalarken, Michael'la Eve'in oturma odasında konuştuğunu duydu. Claire kapıyı kapatıp kilitledi, sırt çantasını yere bıraktı ve koştura koştura onlara katıldı.

"Ne kaçırdım?"

"Şşşt," dedi ikisi de. Michael, Eve ve Shane masada oturmuş, ortada duran küçük telsize dikkatle bakıyordu. Michael ona bir sandalye çekince Claire elinden geldiği kadar ses çıkarmamaya çalışarak oturdu.

Richard konuşuyordu.

Bu fırtınanın bizi tam olarak vurup vurmayacağını bilmemiz mümkün değil ama şu an Meteoroloji İşleri, fırtınanın tam üstümüzden geçeceğini söylüyor. Birkaç saat sonra

burada olacak, muhtemelen de hava kararırken. Bu mevsimde hortum olasılığı düşük ama ciddi sorunlarla karşılaşabileceğimiz söylendi. Uğraştığımız diğer şeyler de göz önüne alınırsa, bu hiç iyi bir haber değil. Hortum olursa, belirlenen sığınağınıza gidin.

Belirlenen sığınak mı? dedi Claire Michael'a, ağzını oynatarak.

> Belediye binasına yakınsanız, buranın bodrumunda bir sığınak var. Sivil Savunmada görevli olanlarınız kapı kapı gezip fırtınayı ve ne yapılması gerektiğini anlatsın. Bunları televizyon ve radyoda da duyuracağız. Bir yandan üniversite de hazırlanacak.

"Richard, bu Hector," dedi yeni bir ses. "Miller'ların evinden. Herkesin dilindeki şu devir teslimle ilgili bir bilgin var mı?"

"Söylentiler var ama somut bir şey yok," dedi Richard. "Kasabada belediye binasının ele geçirileceğine dair bir şeyler konuşulduğunu duyduk. Bu insanların ne zaman ve nerede toplanacağını, hatta kim olduklarını bile bilmiyoruz. Tek söyleyebileceğim, binayı ve Kurucu Meydanı'ndaki barikatları güçlendirdiğimiz. Bugün ve bu gece herkesin güvenli yerlerde hazır beklemesini istiyorum. Bir saldırıya dair en ufak bir işaret görürseniz rapor edin. Destek yollamaya çalışırız."

Michael diğerlerine baktıktan sonra telsizi aldı ve tuşa bastı.

"Michael Glass. Sence bu işin arkasında Bishop mı var?"

"Bence Bishop pis işleri onun yerine insanların yapmasını tercih ediyor. Sonra kendisini geriye kalan enkazın efendisi ilan edecek," dedi Richard. "Anlaşılan onun tarzı bu. Shane'i ver."

Michael telsizi uzattı. Shane telsiz kendisini ısıracakmış gibi baktı, sonra KONUŞ yazan yere bastı.

"Evet, ben Shane."

"Elimde babanın kasabada görüldüğüne dair onaylanmamış iki bildiri var. Senin için kolay olmadığını biliyorum ama bunu bilmem gerekiyor. Frank Collins Morganville'e döndü mü?"

Shane, Claire'in gözlerinin içine baktı. "Döndüyse bile bana öyle bir şey söylemedi."

Yalan söylüyordu. Claire'in dudakları aralandı. Bir şey söylemek üzereydi ama ne diyeceğini bilmiyordu. "Shane," diye fısıldadı. Shane başını iki yana salladı.

"Bak ne diyeceğim, Richard. Babamı yakalarsan, onu bulduğun en derin çukurun dibine atma konusunda tamamen arkandayım," dedi Shane. "Morganville'deyse bir planı vardır ve ne vampirlerin iyiliğine çalışır ne de onlarla iş birliği yapar."

"Anlıyorum. Eğer ondan haber..."

"Tek tuşla arama listemdesin. Tamamdır." Shane telsizi tekrar masanın ortasına koydu. Claire gözünü ondan ayır-

mıyor, onun bir şey söylemesini bekliyordu ama beklentisi boşa çıktı.

"Yapma," dedi. "Beni ortada bırakma."

"Bırakmıyorum," dedi Shane. "Söylediklerimin hiçbiri yanlış değildi. Babam geleceğini söyledi, buradayım demedi. Onu görmedim, görmek de istemiyorum. Söylediklerimde ciddiydim. Buradaysa, Dick ve adamları ona dilediklerini yapabilir. Artık benim onunla hiçbir işim yok."

Claire buna inandığından emin değildi ama Shane'in bile bile yalan söylediğini sanmıyordu. Muhtemelen söylediklerine inanıyordu. Claire'e göre, Shane babasıyla bağını kopardığını düşünse de, Frank Collins'in parmağını şıklatması her şeyi değiştirmeye yeterdi.

Richard telsizden gelen soruları yanıtlamaya devam ediyordu ama Michael artık onu dinlemiyordu. O, Shane'e kilitlenmişti. "Biliyordun, ha? Buraya döneceğini biliyordun ve beni uyarmadın, öyle mi?"

Shane huzursuzca kıpırdandı. "Bak..."

"Hayır, *sen* bak. Bıçaklanıp organları kesilen ve arka bahçeye gömülen benim! Neyse ki o sırada hayalettim!"

Shane başını eğdi. "Kime söyleyecektim? Vampirlere mi? Yapma lütfen."

"Bana söyleyebilirdin!"

"Sen vampirsin," dedi Shane. "Son zamanlarda aynaya bakmadın mı?"

Michael ayağa kalkınca sandalyesi geri fırladı ve sallanıp durdu. Michael elini masaya koyup Shane'e doğru eğildi.

"Baktım," dedi. "Her gün bakıyorum. Ya sen? Sen iyice bir baktın mı, Shane? Çünkü artık seni tanıdığımdan emin değilim."

Shane başını kaldırıp acıyla baktı. "Ben öyle demek..."

"Kalan son vampir olabilirim," diye araya girdi Michael. "Diğerleri ölmüş olabilir. Öyle değilse bile yakında ölebilirler. Dışarıda kafamızı uçurmak isteyen çeteler ve şehri ele geçirmeyi bekleyen Bishop var. Babanın peşime takılması çok lazımdı."

"Ama o..."

"Beni bir kere öldürdü. En azından denedi. Gözünü bile kırpmadan bir daha yapar ve bunu sen de biliyorsun, Shane. Biliyorsun! Benim insan türüne ihanet ettiğimi falan düşünüyor. Peşimi asla bırakmaz."

Shane bu sefer cevap vermedi. Michael telsizi masadan alıp pantolonunun cebine koydu. Shane, Michael'ın ışıl ışıl parlayan bakışlarına karşılık veremedi.

"Vampir öldürmekte babana yardım etmeye karar verirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Michael üst kata çıktı. Sanki içerideki bütün hava yok olmuş gibi, Claire güçlükle nefes alıyordu.

Kocaman açtığı siyah gözlerini Shane'e diken Eve yavaşça masadan kalktı.

"Eve..." dedi Shane, ona doğru uzanarak.

Eve geri çekildi.

"Sana inanamıyorum," dedi Eve. "Benim anneme yaltaklandığımı gördün mü hiç? Üstelik o katil falan da değil."

"Morganville'in değişmesi gerekiyor."

"Uyan, Shane. Zaten değişti! Değişim aylar önce başladı ve gözünün önünde devam ediyor! Vampirlerle insanlar işbirliği yapıyor, birbirine güveniyor. Ellerinden geleni yapıyorlar. Elbette kolay değil ama bizden korkmaları için sağlam gerekçeler var. Sen bunların hepsini görmezden gelip babanla birlikte Kurucu Meydanı'na giyotin mi kurmak istiyorsun?" Eve'in gözleri alev alevdi. "Defol git."

"Ama ben..."

Eve merdivenlere koşup Shane'le Claire'i orada başbaşa bıraktı.

Shane yutkundu, sonra işi şakaya vurmayı denedi. "Biraz daha iyi gidebilirdi." Claire sandalyesinden kalktı. "Claire? Hadi ama! Sen de mi? Gitme, lütfen."

"Ona söylemeliydin. Söylemediğine inanamıyorum. O senin arkadaşın, en azından ben öyle sanıyordum."

"Nereye gidiyorsun?"

Claire derin bir nefes aldı. "Toplanıyorum. Annemlerin yanına taşınmaya karar verdim."

Ama toplanmadı. Yukarı çıktı, odasının kapısını kapattı ve içler acısı haldeki üç beş parça eşyasını ortaya döktü. Çoğu kirli çamaşırdı bunların. Yatağa oturup eşyalara baktı. Çok yalnızdı, kaybolmuş gibiydi. Yaptığı şeyin bir anlamı var mıydı, yoksa küçük bir kız çocuğu gibi sadece kaçıyor muydu acaba? Sahip olduğu her şey yerlerdeyken kendisini aptal gibi hissediyordu.

Claire, acınacak haldeydi.

Kapısı çalınınca hemen cevap vermedi. Konuşmasa da gelenin Shane olduğunu biliyordu. *Git buradan*, dedi içinden ama Shane'in zihin okuyabildiği söylenemezdi. Kapı bir daha çalındı.

"Kilitli değil," dedi Claire.

"Açık da değil," dedi Shane alçak sesle. "O kadar da terbiyesiz değilim."

"Öylesin."

"Tamam, ara sıra öyleyim." Shane tereddütle yerinde kıpırdanınca zemin gıcırdadı. "Claire."

"İçeri gel."

Shane, Claire'in önünde duran, çantalara ve bavula konmayı bekleyen yığını görünce donakaldı. "Sen ciddisin."

"Evet."

"Öylece toparlanıp gideceksin."

"Annemlerin beni eve çağırdıklarını biliyorsun."

Shane uzunca bir süre konuşmadı, sonra arka cebinden el büyüklüğünde, siyah bir kutu çıkardı. "Tamam, o zaman. Bunu daha sonra vermeyi düşünüyordum ama galiba şimdi sen çekip gitmeden önce versem daha iyi olacak."

Shane'in sesi sakindi ama Claire kutuyu almak için uzandığında, parmaklarının buz gibi olduğunu hissetti. Yüzünde de Claire'in tanımlayamadığı bir ifade vardı. Belki korku. Kendisini acı verici bir şeye hazırlıyordu sanki.

Yaylı kapaklı, deri kaplı bir kutuydu. Claire duraksayıp bir nefes aldı, sonra kapağı açtı.

Ah.

Etrafı süslemelerle kaplı, gümüş haç çok güzeldi. Adeta insan nefesiyle bile eriyebilecek incelikte bir zincirin ucunda duruyordu. Claire'in elinde hava kadar hafif duruyordu.

"Ben..." Ne diyeceğini hiç bilmiyordu ne hissedeceğini de. Donup kalmıştı sanki. "Çok güzel."

"Vampirlere karşı işe yaramadığını biliyorum," dedi Shane. "Aslına bakarsan sana bunu alırken o gerçekten haberim yoktu. Ama sonuçta gümüş ve gümüş her zaman işe yarıyor. O yüzden umarım buna aldırmazsın."

Küçük bir hediye değildi bu.

Shane'in çok parası yoktu, orada burada geçici işlerde çalışıyor ve çok az harcıyordu. Ucuz, göstermelik bir mücevher değildi söz konusu olan.

"Ama bu çok pahalı." Kalbi güm güm atan Claire, bir an önce yeniden *düşünebilmeyi* umdu. Keşke ne hissetmesi, ne yapması gerektiğini bilseydi. Ani bir dürtüyle kolyeyi kutuya koyup kapağı kapattı ve kutuyu Shane'e uzattı. "Olmaz, Shane."

Shane hüzünle gülümsedi. "Yüzük falan değil ya. Al lütfen. Zaten benim göz rengime uymaz."

Shane ellerini cebine sokup omuz silkti ve odadan çıktı.

Claire kutuyu terli elinde sıktı, sonra tekrar açtı. Haç, siyah kadifenin üstünde ışıldıyordu. Gözleri dolunca görüntü bulanıklaştı.

İşte *şimdi* bir şey hissediyordu. Küçük, narin bedenine sığmayan, yoğun, ağır bir şey.

"Ah," dedi fısıltıyla. "Tanrım." Bu sıradan bir hediye değildi. Almak için çok çabalamıştı Shane. İçinde sevgi vardı, gerçek sevgi.

Kolyeyi alıp titreyen parmaklarla boynuna geçirdi ve iki denemeden sonra takabildi. Sonra koridora çıktı ve gidip çalmadan Shane'in kapısını açtı. Shane camda durmuş, dışarı bakıyordu. Farklı görünüyordu, daha büyük, daha üzgün.

Shane ona döndü ve kolyeyi gördü.

"Sersemin tekisin," dedi Claire.

Shane başını salladı. "Çoğunlukla öyleyim, evet."

"Sonra gidip böyle inanılmaz şeyler yapıyorsun."

"Biliyorum. *Çoğunlukla* sersemim demiştim."

"Senin de iyi anların var."

"Hoşuna gitti mi yani?"

Claire kolyenin gümüş zincirine dokundu. "Takıyorum, değil mi?"

"Tabii bu şey demek değil..."

"Beni sevdiğini söyledin," dedi Claire. "Söyledin."

Shane ağzını kapatıp Claire'i inceledi, sonra başını salladı. Yanakları hafif hafif kızarmaya başlamıştı.

"Ben de seni seviyorum ama yine de sersemin tekisin. Çoğunlukla."

"İtiraz yok." Shane kollarını göğsünde birleştirdi. Claire onun gergin kaslarını ve gözlerindeki savunmasız parıltıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Taşınıyor musun peki?"

"Taşınmalıyım," dedi Claire alçak sesle. "Geçen gece..."

"Claire. Lütfen benimle açık konuş." Taşınıyor musun?"

Claire haça dokununca, elinde, güneş vurmuş gibi, bir sıcaklık hissetti. "Yapamam," dedi. "Önce çamaşırlarımı yıkamalıyım, o da bir ay sürebilir. Halimi gördün."

Eli ayağı tutmuyormuş gibi gülüp dağınık yatağına oturdu Shane. Claire de gelip onun yanına oturunca, Shane, Claire'e sarıldı.

"Hayat sürekli devam eden bir iştir," dedi Shane. "Annem hep öyle derdi. Ben yatırıma açık, eski, kelepir bir bina gibiyim. Farkındayım."

Claire iç çekip kendisini onun sıcaklığına bıraktı. "İyi ki bakımlı erkeklerden hoşlanıyormuşum."

Yukarıdan bir ses geldiğinde, Shane onu tam öpmek üzereydi.

Ama yukarıda bir şey yoktu. Tavanarasından başka.

"Sen de duydun mu?" diye sordu Shane.

"Evet. Ayak sesine benziyordu."

"Harika. Orada sadece çıkış olduğunu sanıyordum." Shane yatağın altına uzanıp bir kazık çıkardı. "Michael'la Eve'i çağır. Bunu da al." Shane ona ucu gümüş başka bir kazık verdi. "Bu, vampir öldürücülerin Cadillac'ı. Dikkat et, yamulmasın."

"Çok tuhafsın." Claire kazığı alıp odasına koştu ve Amelie'nin verdiği gümüş bıçağı buldu. Bıçağı koyacak yeri olmadığı için Claire pantolonunun cebini biraz deldi. Kotu tam bıçağı sabit tutacak ve dışarıdan belli etmeyecek sıkılıktaydı.

Claire etrafa kulak kabartarak koridorda koştu. Eve'in odası boştu, Michael'ın kapısını çalınca ise Eve'in sesine benzeyen şaşkın bir haykırış duydu.

"Ne var?" dedi Michael.

"Bir sorun var," dedi Claire. "Tavanarasında. Çabuk ol."

Michael bunu duyduğuna Shane'den daha fazla sevinmiş olamazdı. "Harika. Hemen geliyorum."

Fısıltılar ve kumaş hışırtıları duyuluyordu. Claire onun giyindiğini hayal etti, sonra bunu hemen aklından silmeye çalıştı Şey, sonuçta o *Michael*'dı ayrıca düşünmesi gereken başka şeyler vardı.

Tavanarasında ne olduğu gibi mesela.

Ya da kim.

Kapı hızla açıldı ve Eve gömleğinin düğmelerini ilikleyerek dışarı fırladı. "Düşündüğün gibi değil," dedi. "Biz sadece... Aman, neyse. Tam da düşündüğün gibi. Ne oldu?"

Tam üstlerinde bir şey yere düşüp süründü. Claire sessizce yukarıyı işaret etti. Eve duvarın arkasını görebiliyormuş gibi dikkatle baktı oraya. Düğmeleri açık bir gömlekle gelen Michael elini omzuna atınca Eve irkildi. Michael parmağını dudağına götürdü.

Shane ellerinde birer kazıkla odasından çıktı ve birini Michael'a verdi.

Benimki nerede? diye sordu Eve, ağzını oynatarak.

Kendininkini al, dedi Shane aynı şekilde. Eve gözlerini devirerek odasına koştu ve siyah bir çantayla döndü. Claire çantanın silahla dolu olduğunu tahmin etti. Eve çantayı

karıştırdı ve tamamen kendisine ait bir kazık çıkardı. Üstünde isminin baş harfleri bile vardı.

"İş teknik dersinden," diye fısıldadı. "Gördünüz mü? Okulda sahiden de bir şeyler öğrenmişim işte."

Michael düğmeye basıp gizli kapıyı açtı. Yukarıdan ışık gelmiyordu, haliyle basamaklar kapkaranlıktı.

Ortak bir kararla Michael önden gitti. Ne de olsa vampir gözleri falan vardı. Sonra Shane, onun peşinden de Eve girdi. En arkada kalan Claire ses çıkarmamaya çalışıyordu. O kadar da sessiz olamıyorlardı tabii. Dört kişinin ağırlığı, basamakları gıcırdatıyordu. Claire tepede Eve'in sırtına tosladı. "Ne oluyor?"

Yanıt olarak Eve uzanıp onun elini tuttu. "Michael kan kokusu aldı," dedi fısıltıyla. "Ses çıkarma."

Michael küçük, sessiz odanın diğer ucundaki lambayı yaktı. İçeride her zamanki mobilyalar dışında bir şey yoktu. Goldman'larla Myrnin gittiğinden beri odaya girildiğine dair bir iz yoktu.

"Tavanarasına nasıl çıkılıyor?" diye sordu Shane. Michael gizli düğmelere dokununca, odanın diğer ucunda belli belirsiz duran kapı açıldı. Claire o kapıyı iyi hatırlıyordu. Bishop'ın hoşgeldin şölenine hazırlanırken ona Myrnin göstermişti.

"Burada kal," dedi Michael, loş açıklığa adımını atarken.

"Oldu canım," dedi Shane ve peşinden gitti. Sonra kafasını içeri uzatıp onlara baktı.

"Hayır, siz ikiniz kalıyorsunuz."

"Bundan daha haksız ve ayrımcı davranılabilir mi?" dedi Eve. "Erkekler işte."

"Gerçekten önden gitmek mi isterdin?"

"Elbette hayır. Ama en azından bunu reddetmeye fırsatım olsun isterdim."

Kulak kesilip gerginlik içinde beklediler. Claire, Shane'in tavanarasında yürüdüğünü duyuyordu ama uzun süre başka ses gelmedi.

Sonra konuştuklarını duydular. "Michael. Ah, dostum... Bu taraftan."

Sesi endişeliydi ama yumruk yumruğa kavgaya girmek üzere olmadığı da belliydi.

Eve'le Claire bir an göz göze geldiler. "Aman, boşver," dedi Eve ve peşlerinden tavanarasına çıktı. Claire elinde kazıkların Cadillac'ıyla, kazığı kullanmak zorunda kalmamayı umarak diğerlerini takip etti.

Shane üst üste yığılmış tozlu bavulların yanına çökmüştü. Michael da yanındaydı. Eve onların neye baktığını görünce ani bir nefes aldı ve Claire'i durdurmak için elini kaldırdı.

Gerçi Claire ahşap zeminde kimin yattığını görene kadar durmadı. Onu güçlükle tanıyabildi. Kır, atkuyruğu saçı ve deri ceketi olmasa...

"Oliver," dedi fısıltıyla.

Eve, dudaklarını bembeyaz oluncaya kadar ısırdı, bu arada yerde yatan eski patronuna bakıyordu.

"Ne olmuş?"

"Gümüş," dedi Michael. "Vampir derisini asit gibi yakar. Ama bu kadar kötü durumda olmamalıydı. Yine de..." Solgun, yanmış göz kapakları hareket edince sustu. "Yaşıyor."

"Vampirler kolay kolay ölmez," diye fısıldadı Oliver. Sesi zar zor çıkıyordu. "Canım yanıyor."

Michael bir an Shane'e baktı. "Onu aşağı indirelim. Claire, buzdolabında kan olacaktı. Biraz getirir misin?"

"Hayır," dedi Oliver, doğrulup oturarak. Beyaz gömleğinden kan sızıyordu, sanki cildi tamamen yok olmuştu. "Vakit yok. Belediye binasına saldıracaklar. Bu gece. Bishop... Şaşırtmak için..." Gözleri birden açıldı, sonra bembeyaz oldu.

Oliver yere yığılırken Michael onu koltukaltlarından yakaladı.

Michael ve Shane, Oliver'ı kanepeye taşıdı.

Claire peşlerinden gidecekken, arkasındaki gölgelerden bir ses geldiğini duydu.

Oliver yalnız gelmemişti.

Koyu bir gölge belirip Claire'i yakaladı ve başına sert bir şeyle vuruldu.

Ses çıkarmış ya da bir şeyler devirmiş olmalıydı çünkü Shane'in kendisine seslendiğini duydu. Karanlık Claire'i yutmadan önce, Shane'in gölgesini gördü.

Sonra düşmeye başladı.

Ve yok oldu.

13

Claire kendine geldiğinde üşüyor ve midesi bulanıyordu. Biri kafasına kriket sopasıyla vurup duruyordu. Hiç değilse Claire öyle hissediyordu. Kıpırdamaya kalkınca bütün dünya etrafında dönmeye başladı.

"Çeneni kapa ve inlemeyi kes," dedi yanındaki. "Sakın kusmaya da kalkma, yoksa çıkardıklarını sana yediririm."

Eve'in manyak kardeşi Jason Rosser'ın sesine benziyordu bu. Claire güçlükle yutkunarak yanındaki gölgenin kime ait olduğunu çıkarmaya çalıştı. Evet, sahiden Jason'a benziyordu.

Claire ondan uzağa gitmeye çalıştı ama duvara tosladı. Duvar tahta gibiydi ama Claire burasının Cam Ev'in tavanarası olduğunu sanmıyordu.

Jason muhtemelen geçidi kullanarak onu başka bir yere götürmüştü. Claire'in arkadaşları Jason'ı takip edemezdi çünkü bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı.

Claire'in elleri ve ayakları bağlıydı. Gözlerini kırpıp düzgün düşünmeye çalıştı. Hoş olmadı tabii bu çünkü düşününce durumun ne kadar kötü olduğunu farketti. Jason Rosser gerçekten manyaktı. Eve'in peşine düşmüştü. En azından iddialara göre –kim bilir kaç kızı öldürmüştü. Shane'i bıçakladığı ise kesindi. Şölende ona yardım etmeye çalışan Amelie'ye de kazık saplamıştı.

Ve Cam Ev'deki arkadaşlarının hiçbiri onu nasıl bulacaklarını bilmiyordu. Onların gözünde Claire birden yok olmuştu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Claire. Sesi ürkek çıkmıştı. Jason elini uzatıp Claire'in yüzüne düşen saçlarını geri itti. Jason'ın ona dokunması Claire'in hiç hoşuna gitmedi.

"Sakin ol, tatlım, tipim değilsin," dedi Jason. "Ben bana söyleneni yapıyorum, o kadar. Aranıyordun, ben de seni buldum."

"Aranıyor muydum?"

Alçak perdeden, ipeksi bir kahkaha karanlıkta çınladı ve Jason dönüp o tarafa bakarken gizli izleyicileri loş ışığa çıkmıştı.

Bishop'ın küçük kız arkadaşı Ysandre'ydi. Güzelliği şüphe götürmezdi. İri, berrak gözleri ve oval yüzüyle yasemin çiçeği kadar zarifti.

Güzel bir şişedeki zehirdi o.

"Şu işe bak," dedi, Claire'in yanına çökerken. "Bakın kedi bize ne getirmiş. Miyaaav." Keskin tırnakları Claire'in yanağında gezinip kan akıttı. "Tatlı erkek arkadaşın nerede?

Biliyorsun ki onunla işim henüz bitmedi. Hatta doğru dürüst başlamadım bile."

Claire'i kıvrandıran korkuya bir de öfke eklendi. "Onun da seninle işi daha bitmedi," dedi, gülümsemeyi başararak. Bunun Amelie'ninki gibi soğukkanlı bir gülümseme olduğunu umdu. Ya da Oliver'ınki gibi. "Gidip onu arasan iyi olabilir. Seni gördüğüne o kadar sevinir ki."

"Yeniden görüştüğümüzde o çocuğa çok güzel vakit geçirteceğim," diye mırladı Ysandre ve Claire'in burnunun dibine girdi. "Biz şimdi kız kıza konuşalım. Eğlenceli olmaz mı?"

Olmaz. Claire ipleri zorluyordu ama Jason işini iyi yapmıştı. Claire sadece kendi canını yakmakla kaldı. Ysandre, Claire'i omzundan yakalayıp ahşap duvara yapıştırdı. Yaralı başı duvara çarpınca Claire bir an sersemledi ve Ysandre'nin gülümseyen yüzünü havada süzülürken gördü.

"Evet," dedi Ysandre. "Ne güzel, değil mi? Bay Shane'in bize katılamaması çok yazık ama küçük yardımcım ondan biraz çekiniyor. Kanları uyuşmuyormuş." Usulca güldü. "Neyse. Duyduğuma göre Amelie seni seviyormuş. Kolunda da o altın bileklik var. Sen de iş görürsün yani."

"Ne için?"

"Sana söyleyemem, tatlım." Ysandre'nin gülümsemesi tüyler ürperticiydi. "Bu kasaba çılgın bir akşam geçirecek. Sen de her şeyi en önden izleme fırsatı bulacaksın."

Eve olsa ona ağzının payını verirdi. Claire sadece bakmakla ve baş ağrısının kesilmesi için dua etmekle yetindi.

Jason ona neyle vurmuştu? Otobüsle mi? Jason'ın o kadar sert vurabileceğini hiç sanmazdı.

Beni aramaya kalkma, Shane. Sakın. Shane'in Claire'i kurtarmak için içeri dalıp onu bıçaklayan herifle ve tasmayla dolaştıran vampirle kapışmasına hiç gerek yoktu.

Hayır, Claire bu durumdan kendi başına kurtulmak zorundaydı.

Birinci adım olarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Claire, Ysandre'yi konuşmaya, insanın zihninde canlandırmaktan bile korkacağı şeyler söylemeye bıraktı -ne de olsa onları Claire'e yapmayı tasarlıyordu- ve etrafını incelemeye başladı. Hiç tanıdık gelmiyordu ama bu bilgiden bir yere varamazdı, Morganville'e hala yabancıydı ve hiç gitmediği çok yer vardı.

Bir dakika.

Claire, Jason'ın oturduğu sandığa dikkatini verdi. Sandıkta bir damga vardı. Loş ışıkta okumak kolay değildi ama galiba *Tuğla Toptan Kahve* yazıyordu üstünde. Şimdi düşününce, Claire'in burnuna kahve kokusu da geldi. Tozlu ve nemli depoya yayılmış ılık, sabahı çağrıştıran bir koku.

Eve'in, Oliver'ın kahveleri *Tuğla* diye bir yerden aldığını söyleyip güldüğünü hatırladı. *Tadı da tuğla gibi zaten*, demişti Eve. *Aromalı istersen, harçla sıvıyorlar.*

Kasabada kahve satan sadece iki yer vardı. Oliver'ın yeri ve Üniversite Merkezi'nin kafesi. Burası Üniversite Merkezi'ne hiç benzemiyordu, orası bu kadar eski olmadığı gibi ahşap da değildi, betonarmeydi.

Common Grounds'ta mıydı yani, bunu mu demek istiyorsun? Ama Common Grounds hiç mantıklı değildi, oraya açılan bir geçit yoktu.

Belki de Oliver'ın bir deposu vardır. Bu daha mantıklıydı işte çünkü Kurucu Meydanı'nı çevreleyen depoların çoğu vampirlerindi. Oliver'ın sağ kolu Brandon'ın cesedi, böyle bir depoda bulunmuştu.

Claire, Kurucu Meydanı yakınlarında olabilirdi.

Ysandre soğuk elleriyle Claire'in çenesinden tutup başını kaldırdı. "Dinliyor musun, hayatım?"

"Açıkçası, hayır," dedi Claire. "Biraz sıkıcısın."

Jason kendisini tutamayıp güldü, sonra öksürüyor numarası yaptı. "Ben dışarıdayım," dedi. "Ne de olsa durum birazdan kişiselleşecek." Claire, Jason'a gitmemesi için seslenmek istiyordu ama dilini tutup onun gidişini izledi. Karanlık onun ayak seslerini yutarken uzaklarda kare şeklinde küçük bir ışık belirdi.

Claire'in erişemeyeceği uzaklıkta bir kapı.

"Hiç gitmeyecek sandım," dedi Ysandre ve buz gibi dudaklarını Claire'in boynuna değdirdi. Ama sonra birden haykırıp eliyle ağzını tutarak geri çekildi. "Seni fahişe!"

Ysandre, Claire'in boynundaki incecik gümüş zinciri karanlıkta görmemişti. Vampirin dudaklarında yara izleri belirmeye başladı. Dudakları yarılıp kanıyordu.

Ysandre'nin gözlerini ateş bürüdü. Oyun bitmişti.

Claire, kaçmaya çalışırken vampir tembel adımlarla ona yaklaştı. Ysandre eliyle dudaklarını sildi ve kana tiksinerek

baktı. "Tadı gümüş gibi. İğrenç. Bütün keyfimi kaçırdın, ufaklık."

Jason yaklaşırken, Claire bacağında bir sertlik hissetti. *Bıçak.* Kazığı bulmuşlardı ama anlaşılan onu tepeden tırnağa aramamışlardı. Jason fazla kaçıktı, Ysandre ise bir o kadar küstah.

Ama orada kalırsa bıçağın ona hiçbir yararı olmazdı.

Ysandre karanlıkta hareket eden beyaz bir lekeye dönüşüp hamle yapınca Claire tuhaf bir açıyla dönüp kalçasını çıkardı.

Bıçak kumaşı yırtıp dışarı çıktı. Çok değil, birkaç santimdi ama üstüne çullanan Ysandre'nin eliyle kolunu ta kemiğe kadar kesmeye yetmişti.

Ysandre acıyla bağırıp arkasını döndü. Dişlerini tamamen gösterip tıslayarak tekrar Claire'e döndüğünde artık o kadar da güzel görünmüyordu. Vahşi gözleri kan kırmızısı olmuş, yakut gibi parlıyordu.

Claire dönerken az daha dirseğini yerinden çıkarıyordu ama bileğindeki ipleri bıçağa dayamayı başardı. Claire'in çok vakti yoktu, bu şok, Ysandre'yi birkaç saniyeden fazla uzakta tutamazdı.

Ya gümüş bir bıçakla naylon ipleri kesmek? Biraz vakit alacağı kesindi. Hem de Claire'in sahip olmadığı bir vakit.

Claire deliler gibi çabalayarak ipleri biraz gevşetti, neredeyse elini cebine götürmesine yetecek kadar.

Ama olmadı.

Ysandre onun saçına yapıştı. "Seni mahvedeceğim."

Claire dayanılmaz bir acı duydu. Kafa derisi yüzülüyordu sanki. Başı patlayacak gibi zonklamaya başladı.

Claire ipi, sızlayan elini cebine sokmaya ve bıçağın sapını tutmaya yetecek kadar gevşetmeyi başardı. Bıçağı çıkarıp bağlı elleriyle biçimsiz bir şekilde gardını aldı. Ne olursa olsun mücadeleyi bırakmayacaktı.

Ysandre çığlık atarak Claire'i bıraktı ve onun karmakarışık olmuş aklını iyice karıştırdı. *Daha onu bıçaklamadım. Bıçakladım mı ki?* Ysandre de dahil, kimseyi bıçaklamak istediğinden değildi. O sadece...

Neler oluyordu?

Ysandre sertçe yüzüstü yere düşünce Claire nefesini tutup geri çekildi.

Gri kıyafetler içinde, dağınık saçları omuzlarına düşmüş ufak tefek bir kadın sessizce ortaya çıktı ve şirin babetiyle Ysandre'nin sırtına bastı.

"Claire?" Kadın yüzünü ona dönünce Claire kadının kim olduğunu kavramak için gözlerini iki kere kırptı.

Amelie. Ama Amelie gibi değil. O soğuk, mesafeli Kurucu gitmişti. Bu kadında Claire'in daha önce hiç görmediği vahşi, alev alev bir enerji vardı. Ayrıca *genç* görünüyordu.

"İyiyim," dedi zayıf bir sesle. Claire, bu arada Amelie'nin gerçek mi yoksa darbe almış beyninin bir ürünü mü olduğunu anlamaya çalışıyordu. Her şeyden önce elleriyle ayaklarını çözmenin en iyisi olduğuna karar verdi.

Dakikalar süren bu işlem sırasında Amelie -o muydu gerçekten?- Ysandre'yi bir köşeye sürükleyip bileklerinden

dev bir kirişe zincirledi. Claire o zincirlerin en başından beri orada olduğunu farketti. Harika. Burası vampirler için çocuk parkına benzer bir yerdi. Muhtemelen Oliver'a aitti. Düşününce yine midesi bulandı.

Son bir çabayla iplerden kurtulunca cildindeki beyaz izleri gördü. Elleri kızarıp şişmişti ama onları hala hissedebiliyordu. Kan dolaşımı yeniden başlayınca, elini kızgın tavaya sokmuş gibi oldu.

Giderek körleşen bıçakla ayaklarındaki ipi kesmeye çalıştı ama olmadı.

"Dur bakalım," dedi Amelie ve eğilip ipleri bir parmak hareketiyle çözüverdi. O kadar uğraştıktan sonra onun ipleri böyle kolay çözdüğünü görmek sinir bozucuydu. Claire iplerden kurtulduktan sonra nefes almak için bir an oturunca, vücudundaki bütün yaraları bir bir hissetmeye başladı.

Amelie soğuk eliyle Claire'in çenesinden tutup başını kaldırdı. Vampirin gri gözleri Claire'in içini tarıyordu. "Başından yaralanmışsın," dedi Amelie. "Çok ciddi olduğunu sanmıyorum. Başın biraz ağrıyıp dönebilir." Claire'i bıraktı. "Seni bulmayı umuyordum ama itiraf etmeliyim ki burada değil."

Amelie *iyi* görünüyordu. Tutsak falan değildi. Burnu bile kanamamıştı. Claire ondan çok daha fazla zarar görmüştü. Oysa Bishop'ın tutsağı Claire değildi.

Bir dakika. "Sen... Biz Bishop'ın seni yakaladığını sanmıştık. Yakalamadı, değil mi?"

Amelie bir kaşını kaldırıp ona baktı. "Görünüşe bakılırsa yakalamamış."

"Nereye gittin öyleyse?" Claire birden ona saldırıp onun o soğukkanlı havasını bozma isteğine kapıldı. "Neden yaptın bunu? Bizi yalnız bıraktın! Bir de vampirleri saklandıkları yerden çıkarıyorsun..."

Memur O'Malley ve haberlerini aldığı diğer kişiler aklına gelince bir an duraksadı.

"Bazılarının ölümüne sebep oldun."

Amelie karşılık vermeden buzdan bir heykel gibi baktı ona.

"Sebebini söyle," dedi Claire. "Bunları neden yaptığını anlat bana."

"Çünkü planlar değişir," dedi Amelie.

"Bishop adımlarını değiştirince, ben de benimkileri değiştirmek zorundayım. Durum çok ciddi, Claire. Morganville vampirlerinin yarısını ona kaptırdım. Avantajımı eline geçiriyor ve ben kendi güvenlikleri için onları kendime çekmek zorundaydım."

"*Vampirlerin* ölümüne sebep oldun. Yalnız insanlar da değil. İnsanların senin gözünde değersiz olduğunu biliyorum ama bütün bunların amacı zaten kendi halkını kurtarmak değil miydi?"

"Hala öyle," dedi Amelie."Ne kadarını kurtarabilirsem. Çağrıya gelince, satrançta yıldırım atağı denen bir şey vardır. Asıl önemli taşların hareketlerini gizlemek için dikkat dağıtma işlevi görür. Sen Myrnin'i bulup tekrar oyuna sok-

tun. En önemlisi buydu. En güçlü taşlarıma tahtada ihtiyacım var."

"Oliver gibi mi?" Claire uyuşukluklarını geçirmek için ellerini birbirine sürttü. "O yaralı, belki de ölüyor."

"O belli bir amaca hizmet etti." Amelie dikkatini kımıldamaya başlayan Ysandre'ye verdi. "Galiba Bishop'ın kalesini alma zamanı geldi."

Claire gümüş bıçağın sapını sıkı sıkı tuttu. "Ben de mi öyleyim? Ben de feda edilecek bir piyon falan mıyım?"

Amelie yine ona döndü.

"Hayır," dedi şaşkınlıkla. "Tamamen değil. Ben de umursuyorum, Claire. Ama savaşta fazla düşünceli olamazsın. Harekete geçme yeteneğini elinden alır."

Parlak gözleri yine Ysandre'yi buldu.

"Senin gitme vaktin geldi çünkü burada göreceklerinden hoşlanacağını sanmam. Buraya dönemeyeceksin. Ağdaki bütün geçitleri kapatıyorum. İşim bittiğinde, gidecek sadece iki yön olacak. Ben ya da Bishop."

"O nerede?"

"Bilmiyor musun?" Amelie yeniden kaşlarını kaldırdı. "En güvenli yerde, elbette. Belediye binasında duruyor. Hava kararınca onun karşısına çıkacağım. Seni bu yüzden arıyordum, Claire. Richard'la konuşman gerekiyor. Ona, binada benim için savaşamayacak kim varsa hepsini oradan çıkarmasını söyle."

"Ama... Bunu yapamaz. Orası fırtına sığınağı. Hortumlar gelecek..."

"Claire," dedi Amelie. "Beni dinle. Masum birileri o binaya sığınırsa, ölür. Onları daha fazla koruyamam. Oyunun sonuna geldik, merhamete yer yok." Gözünü bile kırpmadan dinleyen Ysandre'ye baktı.

"Buradan çıkabilecek olsaydım, bunları benim önümde konuşmazdınız, değil mi?" dedi Ysandre. Sesi gayet sakindi.

"Doğru," dedi Amelie. "İsabetli bir tespit." Claire'i kolundan tutup ayağa kaldırdı. "Sana güveniyorum, Claire. Git artık. Richard'a buyruklarımı ilet."

Claire tek kelime edemeden, deponun ortasında havanın şekil değiştirdiğini hissetti. Düşmeye başladı...

...ve kendini Cam Ev'in tozlu tavanarasında, daha önce Oliver'ın durduğu yerde buldu.

Açık bir geçidin tuhaf sıcaklığını hissetmeyi bekleyerek elini havaya kaldırdı ama hiçbir şey hissetmedi.

Geçitleri kapatıyorum, demişti Amelie.

Buradakini kapattığı kesindi.

"Claire?" Shane'in sesi tavan arasının diğer ucundan geliyordu. Shane kutuları devirip mobilyaların üstünden atlayarak Claire'in yanına geldi. "Ne oldu sana? Nereye gittin?"

"Sonra anlatırım," dedi Claire, gümüş bıçağı hala elinde tuttuğunu farkederek. Onu tekrar cebindeki geçici kınına koydu. Bıçak, o kadar körleşmişti ki, artık herhangi bir şeyi kesmesi mümkün değildi ama Claire kendisini daha iyi hissetti.

"Oliver?"

"İyi değil." Shane iki eliyle onun yüzünü tuttu. "Her şey yolunda mı?"

"*Her şeyi* tanımla. Hayır hayır, *yolunda olmayı* tanımla." Başını iki yana salladı. "Telsiz nerede? Richard'la konuşmalıyım."

Richard telsizin başında değildi. "Başkanla toplantıda," dedi cevap veren adam.

Claire'in aklında kaldığı kadarıyla adı Sullivan'dı ama Claire buna dikkat etmemişti.

"Orada bir sorun mu var?"

"Hayır, memur bey, *orada* sorun var," dedi Claire. "Richard'la konuşmalıyım. Çok önemli!"

"Herkes Richard'la konuşmak istiyor," dedi Sullivan. "Size dönecektir, şu an meşgul. Acil bir durumsa..."

"Evet, tamam! Acil durum!"

"Öyleyse size bir birim yolluyorum. Cam Ev, değil mi?"

"Hayır, bir dakika..." Claire sinirden telsizi kırmak istiyordu. "Acil durum burada değil. Bakın, Richard'a herkesi belediye binasından en kısa sürede çıkarması gerektiğini söyleyin sadece."

"Mümkün değil," dedi Sullivan. "Burası operasyon merkezi ve ana fırtına sığınağı. Bu gece fırtına kopacak. Bana ciddi sebepler sunmalısınız, hanımefendi."

"Tamam, sebep..."

Michael telsizi Claire'den alıp kapattı. Claire afallayıp ona baktı. "Neden?"

"Çünkü Amelie, Bishop belediye binasına yerleşti dediyse, bunu bilen birileri vardır. Kimin onun takımında olduğunu bilemeyiz," dedi Michael. "Sullivan'ı o kadar iyi tanımıyorum ama onun şehrin işleyişinden memnun olmadığını biliyorum. Bishop'ın şehri halka geri vereceği yolundaki saçmalıklarına inanıp inanmadığını bilemeyiz. Belki Joe Hess ve Travis Lowe hariç herkes için geçerli bu. Artık bir şey söylerken, kiminle konuştuğumuzdan emin olmalıyız."

Shane başını salladı.

"Bence Sullivan, Richard'ı bilerek işin dışında tutuyor."

Dördü de aşağıdaydı. Eve, Shane ve Claire mutfak masasındaydı, Michael ise kanepedeki Oliver'a bakarak volta atıyordu.

Claire Oliver'ın uyuduğunu ya da baygın olduğunu tahmin ediyordu. Ellerinden geleni yapmışlar, onu temizleyip battaniyelere sarmışlardı. Michael'a göre iyileşiyordu ama çok hızlı da değil.

Kendine geldiğinde kafası çok karışıktı.

Korkmuştu.

Claire, Doktor Mills'ten aldığı dozlardan birini ona vermişti ve ilacın yardımı dokunuyor gibiydi ama Oliver hastaysa, Myrnin'in korkuları gerçek oluyor demekti.

Yakında Amelie de hastalanacaktı. O zaman kime gideceklerdi?

"Ne yapıyoruz peki?" diye sordu Claire. "Amelie, Richard'la konuşmamızı söyledi. Savaşamayacakları, belediye binasından hemen çıkarmalıyız."

"Sorun şu ki, Richard'ın Sivil Savunma'dakilerle konuştuğunu hepimiz duyduk. Herkese, yakınlarda başka sığınak yoksa belediye binasına gitmelerini söyledi. Radyo ve televizyon da aynı şeyi söyledi. Şehrin yarısı oradadır şimdi."

"Belki Amelie bunu yapmaz," dedi Eve. "Oradaki herkesi öldürecek hali yok ya. Bishop'a çalıştıklarını düşünse bile..."

"Bence o nokta aşıldı," dedi Claire. "Başka seçeneği olmayabilir."

"Her zaman başka seçenek vardır."

"Satrançta yoktur," dedi Claire. "Ölümü beklemek bir seçenek değilse tabii."

Doğru insanla konuştuklarından emin olmanın tek yolu arabaya atlayıp oraya gitmekti. Claire gökyüzünün rengini görünce küçük bir şok yaşadı. Koyu gri gökte bulutlar öyle hızlıydı ki, görüntü Hava Durumu kanalındaki hızlandırılmış çekim yayınları hatırlatıyordu. Ufukta yeşil tonlar vardı ve ülkenin bu taraflarında hiç de hayra alamet görünmüyorlardı.

Tek iyi tarafı, Michael'ın güneşi dert etmek zorunda kalmamasıydı. Yanına kapüşonlu bir sweatshirtle battaniye almıştı ama dışarısı zaten karanlıktı. Güneş, vaktinden önce batmıştı adeta.

İri yağmur damlaları kaldırımı tarıyordu. Claire'in canı, paintball kurşunu yemiş gibi yandı. Kafasını kaldırınca, çakan şimşeğin ışığının göğü ikiye bölüşüne tanık oldu.

Sonra gök öyle bir gürledi ki şiddetini ayakkabılarının tabanında hissetti.

"Hadi!" diye bağırdı Eve, arabayı çalıştırıp. Claire arka kapıyı açıp Shane'in yanına sokuldu. O daha emniyet kemerini bağlayamadan Eve arabayı hareket ettirdi. "Michael, radyoyu aç."

Parazitten başka bir şey yoktu. Michael istasyonları gezerken diğer kasabalardan zayıf sinyaller aldılar ama Morganville'den bir şey yoktu. Vampirler yayınları durdurmuş olmalıydı.

Ama döngüsel bir sinyal gayet net duyuluyordu.

> Morganville'lilerin dikkatine! Bu acil bir duyurudur. Ulusal Havacılık Dairesi, Morganville'e doğru gelen tehlikeli bir fırtına tespit etti. Fırtına, hızını değiştirmezse bu akşam altı yirmi yedide sınırlarımızda olacak. Yolunun üstündeki çok sayıda bölgede şimdiden hasara yol açtı. Hortum aktivitelerine bağlı ölümler de söz konusu. Morganville ve çevresi bu akşam ona kadar hortum nöbetinde olacak. Siren duyacak olursanız hemen bölgenizdeki sığınaklara ya da evinizin en güvenli noktasına gidin. Morganville'lilerin dikkatine!

Michael radyoyu kapattı. Aynı şeyi bir daha dinlemenin alemi yoktu.

"Kaç sığınak var?" diye sordu Shane. "Üniversite yurtlarında olduğunu biliyorum, Üniversite Merkezi..."

"Kurucu Meydanı'nda iki tane var," dedi Michael. "Ama şu an kimse onları kullanamaz. Kilitliler."

"Kütüphane de var."

"Kilisede de olması lazım. Peder Joe bodrum katını açacaktı. Oraya birkaç yüz kişi sığmıştır."

Geri kalan herkes, evlerinde kalmadılarsa belediye binasındaydı.

Sağanak ön camı yıkamaya başladı. Külüstür silecekler çaresiz kalıyordu.

Claire araba kullanmak zorunda kalmadığına sevindi. Aslında iyi bir şoför sayılmazdı zaten. Eve'in önünü nasıl gördüğüne akıl erdiremiyordu.

Görüyorsa tabii. Tamamen kaderleri doğrultusunda gidiyor da olabilirlerdi.

Yolda başka arabalar da vardı ve çoğu onlarla aynı yöne gidiyordu. Claire telefonunun saatine baktı.

Beş buçuk.

Fırtınaya bir saatten az kalmıştı.

Son köşeden dönerken Eve inleyip frene bastı. Önlerinde kırmızı fren lambalarından oluşan bir deniz uzanıyordu. Gök gürültüsü ve yağmurun sesine kornalar karışıyordu. Trafik adım adım ilerliyordu.

"Barikatta arabaları kontrol ediyorlar. İnanamıyorum..."

Bir şey oldu ve arabalar hareket etti. Işıkları yanıp sönen iki polis arabasının yanından geçtiler. Kırmızı-mavi ışıkta Claire barikatın kaldırıldığını gördü.

"Delilik bu," dedi.

"Kimseyi oradan çıkaramayız. Zaman yetmez! Önce gelenleri durdurmamız ve onlara gidecek yer göstermemiz gerekir."

"Ben burada iniyorum," dedi Michael. "Koşarak daha hızlı giderim. Richard'ı bulacağım. Beni durdurmaya cesaret edemezler."

Bu muhtemelen doğruydu ama Eve yine de itiraz itti. "Michael, dur."

Ama Michael çıkmıştı bile. Bir şimşek çakınca onun arabaların arasından ilerlediğini gördüler.

Haklıydı, çok daha hızlıydı.

Eve *aptal, inatçı, kan emici erkekler* hakkında bir şeyler mırıldanarak trafiği belediye binasına doğru takip etti.

Birdenbire, yan yoldan bir kamyon çıkıp önlerinde durdu. Eve çığlık atarak frenlere asıldı ama Claire arabanın ıslak zeminde kayarak hız kazandığını hissetti.

İyi ki emniyet kemerimi takmışım, dedi içinden, kamyona doğru giderlerken.

Shane kolunu uzatıp onu tuttu. *İçgüdüsel* diye tahmin yürüttü Claire. Rüya gibiydi ama birden gerçekler devreye girdi ve hep birlikte ileri fırladılar.

Gerçekler can yakıyordu.

Claire ağrıyan başını soğuk cama dayadı. Cam çatlaktı ama dayanıyordu yine de. Claire, kendine gelmeye çalıştı. Shane kemerini çözerken ona nasıl olduğunu sordu. Claire yeterli bir cevap olduğunu umduğu bir şeyler geveledi.

Eve'in kapısı açıldı ve biri onu dışarı çekti.

"Hey!" diye bağırdı Shane, dışarı fırlayarak. Claire kendi kapısını zorladı ama kol sıkışmıştı. Kemerini çözüp Shane'in kapısına yöneldi.

Beklenmeyecek kadar sıcak yağmura çıkarken başlarının gerçekten belada olduğunu anladı çünkü Eve'in boğazına bıçak dayayan kişi Frank Collins'ti. Shane'in babası ve tekinsiz bir vampir düşmanı.

Tam da Claire'in hatırladığı gibi görünüyordu, vücudu deriler ve dövmelerle kaplıydı.

Claire'in gök gürültüsünden duyamadığı bir şeyler söylüyordu. Shane atılıp babasının bıçak tutan elini yakaladı.

Babası bir dirsek darbesiyle oğlunu uzaklaştırdı. Claire elini cebindeki gümüş bıçağa attı ama bıçak yoktu. Bir yerlerde düşmüş olmalıydı. O daha bıçağı aramaya başlayamadan, Shane yine atıldı ve babasıyla boğuştu. Bıçağı, Eve'in kurtulup Claire'in yanına koşmasına yetecek kadar uzaklaştırmayı başardı.

Frank, oğlunu arabanın kaputuna dayayıp bıçağını kaldırdı. Sakalından ve bıçağın ucundan sular damlarken öylece durdu.

"Hayır!" diye bağırdı Claire. "Ona zarar verme!"

"Vampir nerede?" dedi Frank. "Michael Glass nerede?"

"Gitti," dedi Shane. "Baba, o gitti. Burada değil. *Baba.*"

Frank ilk kez oğluna dikkatini verdi. "Shane?"

"Evet, benim. Bırak beni, tamam mı?" Shane ellerini teslim olmuş gibi havada tutacak kadar tedbirliydi. "Barış istiyorum."

İşe yaradı. Frank geri çekilip bıçağı indirdi. "Güzel," dedi. "Ben de seni arıyordum, oğlum." Shane'e sarıldı. Shane'in elleri hala havadaydı. Claire onun yüzündeki ifadeyi görünce ürperdi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Shane. "Geri çekil. Unutma, biz artık o kadar da yakın değiliz."

"Sen hala benim oğlumsun. Kan kandır." Frank, onu Eve'in arabasının fazla hasar vermediği kamyona doğru itti. "İçeri gir."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum!" diye bağırdı Frank. Shane babasına bakakaldı. "Lanet olsun, çocuk. Hayatında bir kez olsun sana söylediğimi yap!"

"Hayatımın çoğu senin dediklerini yapmakla geçti," dedi Shane. "Arkadaşlarımı satmak da dahil. Bu bir daha olmayacak."

Dudaklarını şaşkınlıkla aralayan Frank gülümsedi.

"Süt çocuğu dönemin bitti, değil mi?"

Başını iki yana sallayınca etrafa sular saçıldı.

"Bin hadi. Hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Gitmeye çalıştığın yerde olmak istemezsin."

Tuhaftı ama Frank Collins doğru söylüyordu.

"Yola devam etmek zorundayız," diye bağırdı Claire, yağmurun sesini bastırmaya çalışarak. Sırılsıklam olmuş, titriyordu. "Çok önemli. Gitmezsek insanlar ölebilir!"

"İnsanlar zaten ölecek," dedi Collins. "Ne derler bilirsin. Su testisi su yolunda kırılır."

Satranç gibi, diye düşündü Claire. Gerçi Frank Collins'in hangi tarafta oynadığını ya da kullanıldığının farkında olup olmadığını bilmiyordu.

"Bir planımız var," dedi Frank, oğluna. "Bu cehennemde kimse kimseye bakmıyor. Metal detektörleri kapalı. Binayı ele geçirip bu piçleri sonsuza kadar yeryüzünden sileceğiz. Bunu yapabiliriz!"

"Baba," dedi Shane.

"Bu gece o binada olan herkes ölecek. İnsanları oraya sokmaya değil, oradan çıkarmaya çalışıyoruz. Senin bu saçmalıklarına inanıp peşinden gelenleri azıcık umursuyorsan, planı iptal edersin."

"İptal mi?" diye tekrarladı Frank, Shane başka bir dil konuşuyormuş gibi. "Bu kadar yakınken mi? Kazanabilecekken mi? Lanet olsun, Shane, eskiden senin de inancın vardı. Eskiden..."

"Evet. Eskiden. Bunun anlamına sözlükten bak!"

Shane babasını itip Eve'le Claire'in yanına geldi.

"Seni uyardım, baba. Bunu yapma. Bugün olmaz. Seni ele vermeyeceğim ama geri çekilmezsen öleceğini de bil."

"Tehditlere aldırmam," dedi Frank. "Hele senden gelenlere, hiç."

"Aptalın tekisin sen," dedi Shane. "Ben elimden geleni yaptım."

Shane arabaya binip az önce oturduğu yere, öne oturdu. Eve direksiyonun başına geçerken Claire arkaya yerleşti.

Geri geri gittiler.

Frank yolun ortasına geçip durdu. Saçı yüzüne düşmüş, siyah deriler içinde korkunç bir adam. Büyük av bıçağının yanında bir de gerilimli müzik ekleyin.

Eve ayağını gazdan çekti. "Hayır," dedi Shane ve sol ayağını Eve'inkinin üstüne koydu. "Yürü. Durmanı istiyor."

"Yapma! Yanından geçemeyiz."

Ama çok geçti. Araba, gözlerini farlara diken Frank'e giderek yaklaşıyordu.

Frank Collins son anda kendisini kenara atarken Eve direksiyonu diğer yöne kırdı ve nasıl olduysa ona çarpmadılar.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı Eve, Shane'e. Tepeden tırnağa titriyordu. Shane de öyle. "Onu ezmek istiyorsan, bunu kendi başına yap! *Tanrım!*"

"Arkana bak," dedi Shane fısıltıyla.

Birileri peşlerinden geliyordu. Kalabalıktılar. Yan yolda saklandıklarını tahmin etti Claire. Silahları vardı ve ateş etmeye de başlamışlardı. Arka cam çatladı, sonra patlayarak Claire'in kafasına dağıldı.

"Buraya gel!" dedi Shane ve onu ellerinden tutup öne çekti.

"Başını eğ!"

Eve de eğilmiş, arabaya mermi yağarken hızlı hızlı soluyordu. Ön cama da bir şey çarptı ve çatlaklar çoğaldı.

"Daha hızlı!" diye haykırdı Shane. Eve, gaza basarak ağır ağır giden bir minibüsü solladı. Mermiler şimdilik kesilmişti.

"Neden durmanı istemediğimi anlıyor musun şimdi?"

"Tamam, baban resmi olarak yılbaşı listemden çıktı!" diye bağırdı Eve. "Tanrım, arabama bak!"

Shane güldü. "Tabii," dedi. "Önemli olan tek şey bu zaten."

"Olabilecekleri düşünmekten iyidir," dedi Eve. "Michael yanımızda olsaydı..."

Aklına Richard'ın bahsettiği çeteler ve ölen vampirler gelince Claire'in midesi bulandı. "Onu öldürürlerdi," dedi.

Michael, Shane'in babası konusunda haklıydı ama Claire bundan zaten emindi. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, Shane de öyleydi. Kollarıyla gözlerini sildi ama baştan aşağı ıslak oldukları için bunun yararı olmadı.

"Hadi binaya girelim," dedi Shane. "Richard'ı bulmadan bir şey yapamayız."

Ama içeri girmek bile o kadar kolay değildi. Yeraltı otoparkı tuhaf açılarla park edilmiş araç kaynıyordu. Eve gidecek yer arayıp başını iki yana salladı. "İnsanları gitmeye ikna etsek bile arabalarını alamazlar," dedi. "Mahvolduk." Claire durumun sadece panikten değil, kasten böyle ayarlandığını düşünüyordu. "Tamam, arabayı duvar dibine bırakacağım. Umarım gerektiğinde dışarı çıkabiliriz."

Asansör çalışmıyordu. Kapılar açılıyordu ama ışık yoktu ve düğmeler işe yaramıyordu. Merdivenlere koştular.

İlk katın kapısı da kilitli gibi görünüyordu ama Shane zorlayınca gıcırdayarak açıldı.

Giriş bölümü insan kaynıyordu.

Morganville belediye binası o kadar da büyük değildi, en azından girişi fazla büyük sayılmazdı. Mermer ve cilalı ahşaptan yapılmış geniş bir merdiven üst kata çıkıyordu ve duvarlar cam panolarla çevriliydi. Ruhsat dairesi sağdaydı. Altı adet eski usul veznenin hepsi kapalıydı. Her birinin yanında pirinç plakalar vardı. *Ikametgah Senedi, Araç Kayıtları, İkametgah değişikliği Talepleri, Özel İzinler, Trafik Cezaları, Ceza Ödemeleri, Vergiler, Şehir Hizmetleri.*

Ama bugün mesai yoktu.

İçeridekilerin çoğu aileydi, çocuklu, bebekli anne babalar. Claire, Michael da dahil bir tek vampir bile göremedi. Diğer uçtaki sarı Sivil Savunma tabelası, sığınağa giden yolu gösteriyordu. Düzeni sağlamak için megafonla konuşan polisi kimse dinlemiyordu. İnsanlar birbirlerini itip bağrışıyordu.

"Sığınakta yer kalmadı! Lütfen sakin olun!"

"Hiç hoşuma gitmedi," dedi Shane. Orada en az on polis vardı ama Richard'dan iz yoktu. "Yukarı mı?"

"Yukarı," dedi Eve ve yangın merdiveninden üst kata çıktılar. Basamakların başındaki tabelaya göre bu katta Belediye Başkan'ının ve şerifin odaları, belediye meclisi ve arşiv vardı.

Kapı kilitliydi. Shane tüm çabalarına rağmen bu sefer başarılı olamadı.

"Galiba yukarı çıkacağız," dedi Shane.

Üçüncü katta tabela yoktu ama bir sembol vardı. Claire'in bilekliğindeki gibi bir Kurucu sembolüydü. Shane

kapı kolunu çevirdi, yine sonuç alamadı. "Yangın merdivenlerine bunu yapabileceklerini bilmiyordum," dedi Eve.

"Evet, polis çağır." Shane merdivene baktı. "Bir kat sonra sadece çatı var. Çatının iyi bir fikir olacağını hiç sanmıyorum."

"Dur." Claire, Kurucu sembolünü birkaç saniye inceledi ve omuz silkip kolu çevirdi.

Bir şey tık edip döndü ve kapı açıldı.

"Sen nasıl..."

Claire kolunu uzatıp altın bilekliği gösterdi. "Denemeye değerdi. Altın bileklikle belki açılır diye düşündüm..."

"Dahiyane. Hadi içeri," dedi Shane, onları içeri yönlendirerek.

Kapı arkalarından kapanıp metalik bir sesle kilitlendi. Floresanla aydınlanan merdivenden sonra bu koridor karanlık gelmişti. Halı da ahşap kaplamalar da koyu renkti.

Burası Claire'e Myrnin'i kurtardıkları koridoru anımsattı ama burada o kadar kapı yoktu.

Önden elbette Shane gitti. Ama açabildikleri tüm kapılar sıradan ofislere aitti, dikkat çekici hiçbir şeye rastlamadılar.

Koridorun sonunda, kapı koluna Kurucu Sembolü kazınmış bir oda buldular. Shane kapıyı açmayı denedi, sonra başını iki yana sallayıp Claire'e döndü.

Kapı, Claire dokunur dokunmaz açıldı.

Kapının ardında, bir merkezle birbirine bağlanan, iç içe geçmiş bir odalar kompleksi vardı.

tg: kaktusunx

Bambaşka bir dünyaya adım atmışlardı sanki. Claire burasının bir zamanlar çok güzel olduğunu tahmin edebiliyordu. Saten duvarlı, İran halılı, beyaz ve altın rengi mobilyalı odalar peri masallarına ait gibi duruyordu.

"Michael? Başkan Morrell? Richard?"

Burası Kraliçenin odasıydı ve birileri tarafından mahvedilmişti. Mobilyaların çoğu devrilmiş, bazıları paramparça edilmişti. Aynalar kırılmış, kumaşlar yırtılmıştı.

Claire donakaldı.

Şık, zarif kanepeden geriye kalan yığında Bishop'ın diğer adamı François uzanıyordu. Vampir çok rahat görünüyordu. Bacak bacak üstüne atmış, başını kabarık, saten bir yastığa koymuştu. Göğsündeki kadehte koyu kırmızı bir sıvı vardı.

Kıkırdadı ve onlara kanlı kadehiyle selam verdi.

"Merhaba, küçük dostlar," dedi. "Sizi beklemiyorduk ama siz de iş görürsünüz. Atıştıracak neredeyse hiçbir şey kalmamıştı."

"Dışarı," dedi Shane, Eve'i kapıya doğru iterek.

Eve ulaşamadan kapı kapandı ve karşılarında Bay Bishop belirdi. Üstünde hala şölende giydiği papaz cübbesi vardı. Myrnin'in bıçağı soktuğu yerdeki yırtık hala duruyordu.

Görüntüsü, Claire'in ağzını kurutuyordu. "Nerede o?" diye sordu Bishop. "Kızımı gördüğünü biliyorum. Senden onun kokusu geliyor."

"Iyyy," dedi Eve. "O kadarını bilmesem de olurdu."

Bishop bakışlarını Claire'den ayırmadan eliyle Eve'i işaret etti. "Sus yoksa susturulursun. Senin fikrini istersem iç organlarına danışırım."

Eve sustu. François bacaklarını tek bir hareketle kanepenin üstünden geçirip oturdu, kadehi başına dikti ve yere atıp halıyı lekeledi. Parmaklarına bulaşanları yaladı, kalanını da duvara sildi.

"Lütfen," dedi uzun kirpikli gözlerini Eve'e dikerek. "Lütfen, bir şey söyle. İç organları çok severim."

Eve geri geri gidip duvara dayandı. Claire, Shane'in kendisini zor tuttuğunu görebiliyordu ama Shane bile ses çıkarmıyordu. *Beni koruyamazsın*, dedi içinden sertçe. *Sakın deneme.*

"Amelie'nin nerede olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Claire, Bishop'a. "Ana planın ne durumda peki?"

"Gayet iyi," dedi Bishop. "Oliver şimdiye ölmüştür. Myrnin, şey, ikimiz de onun deli olduğunu biliyoruz. Umarım sizi kurtarmak için buraya koşar ve geldiğinde sizin kim olduğunuzu çoktan unutmuş olur. Çok da eğlendirir. Tam da ondan beklenecek şey." Bishop'ın gözleri Claire'i delip geçiyordu. Claire kapana kısıldığını hissetti. "Amelie nerede?"

"Onu asla bulamayacağın yerde."

"Peki. Bırakalım yaratıklarıyla bir köşede saklansın. Sonunda ya açlığa ya insanlara yem olacaktır. İlla bir çatışmanın yaşanması gerekmiyor, bir yıpratma savaşı da yetebilir. Avantaj bende."

Bir el hareketiyle harap haldeki daireyi gösterdi. "Ayrıca bilsinler ya da bilmesinler, herkes burada, yanımda."

Claire, François'nın hareket ettiğini farketmedi bile ama vampir birden ensesinde bitip Claire'i sıkı sıkı tuttu.

"İşte böyle," dedi Bishop. "İşte tam da böyle." François'ya başıyla işaret verdi. "Kız senin olsun. Artık Amelie'nin oyuncaklarıyla ilgilenmiyorum. Sonraya saklamak istemiyorsan, diğerlerini de alabilirsin."

Claire, Shane'in fısıldadığını duydu. "Hayır." François onun başını yana eğip çıplak boynunu ortaya çıkarırken, Shane'in sesinde mutlak bir çaresizlik vardı.

Claire dudakların tenini yaktığını hissetti. Buz gibi yakıyorlardı.

"Ah!" François başını geri çekti. "Seni küçük sinsi şey." Claire'in üstündeki elbisenin kumaşıyla tutarak gümüş zinciri çekip kopardı.

Claire düşmek üzere olan haçı havada yakaladı.

"Dilerim o seni teselli eder," dedi Bishop gülümseyerek.

Sonra François, Claire'i ısırdı.

"Claire?" Uzaklarda bir yerde Eve ağlıyordu. "Tanrım, Claire? Beni duyabiliyor musun? Hadi, lütfen geri dön. Nabzının attığından emin misin?"

"Evet, atıyor." Claire bu sesi tanıyordu. Richard Morrell. Ama neden buradaydı? Kim polis çağırmıştı? Kamyon kazasını hatırlıyordu –hayır, daha önceydi o.

Bishop.

Claire yavaşça gözlerini açtı. Dünya çok uzaktaydı sanki. Eve'in nefes nefese bir şeyler söylediğini duydu ama söylenenlerin anlamını düşünemeyecekti.

Nabzım atıyor.

Bu önemli görünüyordu.

Boynum acıyor.

Çünkü onu bir vampir ısırmıştı.

Claire sol elini yavaşça kaldırıp boynuna dokundu, tişörte benzeyen, kalın bir bez duruyordu orada.

"Hayır," dedi Richard, onu elini indirmeye zorlayarak. "Dokunma. Hala kapanıyor. Daha bir saat hareket etmemelisin. Önce yara kapansın."

"Isırdı," diye mırıldandı Claire. "Isırdı beni." Kırmızı bir bıçağın sisi yırtışı gibi aniden hatırladı bunu. "Sakın dönüşmeme izin vermeyin."

"Dönüşmeyeceksin," dedi Eve. Baş aşağı duruyordu – hayır, Claire'in başı onun kucağındaydı ve Eve, Claire'e doğru eğilmişti. Claire, Eve'in gözyaşlarının sıcaklığını yüzünde hissetti. "Ah, tatlım. İyi olacaksın. Değil mi?" Tersten bakınca bile, sağında oturan Richard'a danışan Eve'in yüzündeki panik rahatça okunabiliyordu.

"İyileşeceksin," dedi Richard. Onun durumu da Claire'den daha parlak görünmüyordu. "Babama bakmak zorundayım." O kalkınca onun yerine başka biri oturdu.

Shane. Sıcak parmakları, onunkileri kaplayınca Claire ne kadar üşüdüğünü farkedip ürperdi. Eve kadife, değerli bir battaniye alıp üstünü örttü.

Shane ağzını bile açmadı. Çok sessizdi.

"Haçım," dedi Claire. Elindeydi. Şimdi nerede olduğunu ise bilmiyordu. "Zinciri kopardı, özür dilerim..."

Shane elini açıp zincirle haçı Claire'in avcuna koydu. "Ben aldım," dedi. "İsteyebileceğini düşündüm." Söylemediği bir şeyler vardı. Claire o şeyin ne olduğunu öğrenmek amacıyla Eve'e döndü ama o da bir kez olsun konuşmuyordu. "Her neyse. İyi olacaksın. Bu seferlik şanslıydık. François çok aç değilmiş." Claire'in zincirle haçı tutan elini kapattı.

Shane'in elleri titriyordu. "Shane?"

"Özür dilerim," dedi Shane fısıltıyla. "Kıpırdayamadım. Öylece durdum."

"Hayır, öyle olmadı," dedi Eve. "Franny'yi odanın bir köşesine itti, sandalyenin ayağını saplayarak onu öldürecekti ama Bishop araya girdi."

Tam Shane'den beklenecek şeydi. "Yaralanmadın mı?"

"Pek sayılmaz."

Eve kaşlarını çattı. "Şey..."

"Pek sayılmaz," dedi Shane yine. "Ben iyiyim, Claire."

Claire şimdilik bununla yetinmek zorundaydı.

"Saat kaç?"

"Altıyı çeyrek geçiyor," dedi Richard, küçük odanın uzak köşesinden. Burasının Amelie'nin soyunma odası olduğunu tahmin etti Claire. Kenarda büyük bir gardırop duruyordu. Kıyafetlerin çoğu yırtılıp yığınlar halinde yere saçılmıştı. Makyaj masası berbat haldeydi ve bütün aynalar kırılmıştı.

François belli ki burada da eğlenmeyi ihmal etmemişti.

"Fırtına bize doğru geliyor," dedi Eve. "Michael, Richard'a ulaşamamış ama anlaşılan Joe Hess'i bulmuş. Sığınakları tahliye ettiler. Bishop buna çok kızdı. Amelie'yle arasında bir sürü rehine olsun istiyordu."

"Bir tek biz mi kaldık yani?"

"Biz kaldık. Bir de Bishop'ın adamları. Meşhur Frank Collins ve vahşi çetesi de burada. Bir zafer kazanmış gibi lobiye daldılar." Eve gözlerini devirdi, bir an için her zamanki haline dönmüştü.

"Yalnızca biz ve kötü adamlar."

Bu durumda Richard da... Hayır. Claire buna inanamazdı. Morganville'de tek bir kişi içtenlikle doğru olanı yapmaya çalışmışsa, bu kesinlikle Richard Morrell'di.

Eve, Claire'in bakışlarını takip etti. "Ah. Babası Bishop'ın alt katı ele geçirmesine engel olmaya çalışırken yaralandı. Richard ona ve annesine göz kulak olmaya çalışıyor. Sullivan konusunda haklıymışız bu arada. Tam bir alçakmış. Önsezilerimize bravo. Keşke şimdi de bizi kurtarabilecek bir önsezim olsa."

"Çıkış yolu yok," dedi Claire.

"Bir pencere bile yok," dedi Eve. "Burada kilitlendik kaldık. Bishop'la kuyruğunun nereye gittiğini de bilmiyoruz. Herhalde Amelie'yi bulmaya gitmiştir. Umarım şimdiye kadar birbirlerini öldürmüşlerdir."

Claire onun neler hissettiğini tahmin edebiliyordu.

"Dışarıda neler oluyor?"

"Hiç bilmiyorum. Telsizimiz de yok. Cep telefonlarımızı aldılar. Hapı..."

Işıklar titreşip söndü ve içerisi karanlığa gömüldü.

"...yuttuk," dedi Eve. "Ah, bunu söylememeliydim, değil mi?"

"Binanın elektriği gitmiş olmalı," dedi Richard. "Büyük ihtimalle fırtınadandır."

Ya da vampirler sırf ellerinde olduğu için onlarla oynuyordu. Claire bunu dile getirmemeyi tercih etti.

Shane, Claire'in elini tutmaya devam ediyordu.

"Shane?"

"Buradayım," dedi Shane. "Kıpırdama."

"Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

"Neden?"

"Orada sana kızmamalıydım. Baban..."

"Önemli değil," dedi Shane usulca. "Sorun değil, Claire. Sadece dinlen."

Dinlenmek mi? Claire dinlenemezdi. Gerçeklik onu dürtüyor, ona acısını, korkularını, en önemlisi de zamanı hatırlatıyordu.

Tuhaf, ürkütücü bir ses duyulmaya başladı. İniltiye benzeyen ses giderek yükseliyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Eve, sonra daha kimse ağzını açamadan cevabı kendisi verdi.

"Hortum sirenleri. Çatıda da bir tane var."

Yükselip alçalan sirenlerin yanında bir ses daha vardı, su sesine benzeyen bir ses. Ya da...

"Siper almalıyız," dedi Richard. Bir el feneri yandı ve önce Eve'in, ardından da Shane'le Claire'in yüzünü aydınlattı. "Siz buraya gelin. Odanın en sağlam noktası burası. O taraf sokağa bakıyor."

Claire doğrulmaya yeltendi ama Shane onu kollarına alıp taşıdı. Claire'in sırtını duvara dayadı, sonra battaniyenin altına, Eve'le ikisinin arasına girdi. El feneri başka dönerken Claire bir an Başkan Morrell'i gördü. Morrell politikacı yüzlü, şişman bir adamdı ama şu an hiç de Claire'in hatırladığı gibi görünmüyordu. Yaşlanmış, adeta küçülmüştü ve hastaydı.

"Onun nesi var?" diye fısıltıyla sordu Claire.

Shane'in yanıtı Claire'in saçlarını yüzüne doğru havalandırdı. "Kalp krizi. En azından Richard'ın tahmini bu. Kötü görünüyor."

Gerçekten öyleydi. Belediye Başkanı birkaç metre ötelerinde zorlukla nefes alarak yatıyor, karısı -Claire onu daha önce fotoğraflar dışında hiç görmemişti- onun kolunu okşayarak kulağına bir şey fısıldıyordu. Yüzü kül gibiydi, dudakları morarmıştı ve gözlerinde gerçek bir dehşet vardı.

Richard kalın bir battaniye ve birkaç yastıkla döndü. "Herkes sıkı dursun," dedi. "Başınızı eğin." Bir battaniye gibi annesiyle babasının üstüne eğildi.

Rüzgar gürlemeye başlamıştı. Claire duvara bir şeylerin çarptığını duyabiliyordu. "Yıkıntılar," dedi Richard. Feneri küçük gruplarının ortasında duran halıya çevirdi. "Dolu da olabilir. Her şey olabilir."

Siren bir anda kesildi ama gürültü azalacağına artıyordu. Sesler daha dipten gelen bir uğultuya dönüştü.

"Tren sesine benziyor," dedi Eve titrek bir sesle. "Kahretsin, umarım öyle bir şey değildir."

"Başınızı koruyun!" diye bağırdı Richard, bina baştan aşağı sallanmaya başlarken. Claire ayaklarının altındaki döşemenin sallandığını hissetti. Duvarlar eğiliyor, tuğlalar kırılıyordu.

Sonra ses kulakları sağır eden, aralıksız bir çığlığa dönüştü ve dış duvar kırılıp tuzla buz oldu. Odayı kaplayan yırtık kumaşlar ürkmüş kuşlar gibi havalanıp gitti.

Kırık mobilyalar ve cam parçaları uçuşup duvarlara, battaniyelere çarpıyordu.

Claire rüzgarın sesini bile bastıran bir gıcırtı duyup başını kaldırdı ve çatının sarkmaya başladığını görüp Shane'e sarıldı.

Çatı tepelerine iniverdi.

Claire bütün bunların ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti ona. Çığlıklar, sarsıntı, üstüne düşen şeylerin ağırlığı...

Sonra her şey yavaşça durdu ve yağmur yine başlayıp tozları süpürdü. Claire bunu yüzüne düşen damlalardan anlamıştı.

Shane'in elini omzunda hissetti. Bilinçli bir hareketten çok, bir seğirmeye benziyordu bu. Shane üstlerindeki dökütüleri itince enkaz çatırdayıp dağıldı. Şanslıydılar,

üstlerine denk gelen bir kalas, kalkan işlevi görüp birçok şeyi engellemişti.

"Eve?" Claire uzanıp arkadaşının ellerini tuttu. Eve'in gözleri kapalıydı ve her zamankinden de beyaz olan yüzünün bir yanından kan sızıyordu.

Eve öksürüp gözlerini açtı. "Anne?" Sesindeki şaşkınlık Claire'i az daha ağlatıyordu.

"Ah Tanrım, neler oldu? Claire?"

"Hayattayız," dedi Shane. Şaşırmış gibiydi. Claire'in başındaki tahta ve sıva parçalarını silkti. Yağmur, üstlerindeki battaniyeyi sırılsıklam yapmıştı. "Richard?"

"Buradayım," dedi Richard. "Baba? Baba..."

El feneri yoktu. Ya düşüp kaybolmuş ya bir şeylerin altında kalmış veya rüzgara kapılarak uçup gitmişti. Şimşek çakınca Claire onlara çarpan hortumun binaları yıkıp enkazları yüzlerce metre havaya saçarak Morganville'e doğru yola devam ettiğini gördü.

Gerçek olduğuna inanmak çok zordu.

Shane, Eve'in bacağının üstüne düşen kalası kaldırdı -neyse ki kırık yoktu- ve yıkıntıların üstünden Richard'ın yanına gitti. Richard ağladığı halde durumu iyi görünen annesinin üstündekileri kaldırmakla meşguldü.

Babasıysa...

"Hayır," dedi Richard, babasını kendisine doğru çekip kalp masajına başlayarak. Yüzünde kanlı yaralar vardı ama kendi sorunlarını umursadığı söylenemezdi. "Shane! Suni teneffüs!"

Shane bir an duraksadıktan sonra Belediye Başkanı'nın başını geriye itti. "Böyle mi?"

"Bana bırak," dedi Eve. "İlk yardım eğitimi almıştım." Sürünerek oraya geldi, derin bir nefes aldı. Eğilerek nefesini Başkan'ın ağzına verdi ve adamın göğsünün şişmesini izledi. İşlem çok çaba istiyor gibi görünüyordu. Richard da o çabayı sonuna kadar göstererek babasının göğsüne tekrar tekrar bastırdı. Eve sessizce sayıp bir daha nefes verdi. Sonra bir daha.

"Ben yardım bulayım," dedi Claire. Ortalıkta yardım edebilecek biri olduğundan şüpheliydi ama bir şey yapmak zorundaydı. Ayağa kalkınca başı döndü ve Richard'ın dediklerini hatırladı, boynunda delikler vardı ve çok kan kaybetmişti. "Yavaş yavaş giderim."

"Ben de geliyorum," dedi Shane ama Richard onu tutup çekti.

"Hayır! Bu işi devralman gerek." Shane'e ellerini nereye koyacağını gösterdi ve belinden telsizi çıkarıp Claire'e attı. "Git. İlk yardım ekibine ihtiyacımız var."

Ve Richard yere kapaklandı. Claire onun yan tarafına saplanmış büyük metal parçasını yeni görüyordu. Dehşet içinde olduğu yerde kaldı, sonra telsizin kodunu girdi. "Alo? Alo, kimse var mı?"

Parazit. Biri varsa bile, sesi parazitten ve gümbürdeyen yağmurdan duyulmazdı.

"Gitmek zorundayım!" diye bağırdı Shane'e. Shane başını kaldırıp ona baktı.

"Hayır!" Ama Başkan'ı ölüme terketmeden onu durduramazdı. Shane ona öfkeyle, çaresizce baktıktan sonra işine devam etti.

Claire yıkıntıların üstünden geçip kırık kapıdan ana daireye çıktı.

François ya da Bishop'tan iz yoktu. İçerisi tanınmaz haldeydi. Binanın bu kısmı neredeyse tamamen yok olmuştu. Claire zeminin sarsıldığını hissedince hızlanıp ön kapıya yöneldi. Menteşeler hala kapıyı tutuyordu ama Claire asılınca kapı yerinden çıktı.

Tuhaftı ama dış koridorda çizik bile yoktu –tavana bakılmazsa. Claire, üst katın yerinde olmadığını anladı. Burası, fırtınaya olduğu gibi açık bir koridordu. Claire ilerlerken yolu aydınlatan şimşeklere şükretti.

Koridorun sonundaki yangın merdiveni sağlam duruyordu. Dehşet içinde oraya toplanmış bir grup insanla karşılaştı. "Yardıma ihtiyacımız var!" dedi Claire. "Yukarıda yaralılar var –biri..."

O an alt katlardan feryatlar yükseldi. Çok sayıda insan aynı anda bağırıyordu. Basamaklarda oturanlar ayağa fırlayıp Claire'e doğru koşmaya başladı. "Hayır!" diye bağırdı Claire. "Hayır, durun!"

Ama yaklaşık elli kişi ite kaka Claire'in yanından geçip gitti. Claire onların nereye gittiğini hiç bilmiyordu.

Daha kötüsü, o kadar insanın ağırlığı, binanın Eve, Shane ve Morrell'lerin de olduğu o kısmını yıkabilirdi.

"Claire?"

Michael, ilk katın kapısından girmişti, iki sıçrayışta iki merdiven aşarak Claire'in yanına geldi. Daha Claire itiraz edemeden Michael onu kollarına alıverdi. "Hadi. Seni buradan çıkarmamız gerek."

"Hayır! Hayır, yukarı koş. Shane... Onların yardıma ihtiyacı var. Git, beni boşver!"

"Yapamam."

Michael aşağı bakınca, Claire de öyle yaptı.

Vampirler alt katın merdiven boşluğunu hızla dolduruyordu. Bazıları birbirlerine saldırmıştı. Aralarında kalan tüm insanlar haykırarak yok oluveriyordu.

"Peki, madem öyle, yukarı çıkıyoruz," dedi Michael. Claire tek bir sıçrayışla üçüncü kata bir kedi çevikliğiyle konduklarını hissetti.

"Neler oluyor?" Claire dönüp aşağı bakarken olanlara bir anlam veremiyordu. Herkes birbirine girmişti, kimin hangi tarafta olduğu, hatta neden böyle öfkeyle dövüştükleri belli değildi.

"Amelie aşağıda," dedi Michael. "Bishop ona ulaşmaya çalışıyor ama hızla adam kaybediyor. Amelie onu fırtına sırasında hazırlıksız yakaladı."

"İnsanların durumu nasıl? Shane'in babası ve yönetimi ele geçirmek isteyenler..."

Michael üçüncü katın tavansız koridorunun kapısını tekmeleyerek açtı. Claire'in yanından geçen insanlar korku içinde buraya doluşmuştu. Michael dişlerini gösterince, onlara güvenli gelen ilk buldukları yerlere kaçıştılar. Çoğu

iç taraftaki ofislere koştu, buralarda yağmur yüzünden ıslanmak dışında bir zarar görmeleri çok olası değildi.

Michael, gidecek yer bulamayanların yanından geçip koridorun sonuna koştu. "Burası mı?" Claire'i yere bırakıp onun boynuna odaklandı. "Seni biri ısırmış."

"O kadar kötü değil." Claire saklamak ister gibi elini yaraya götürdü. Kenarları sert sert olmuştu, hala kanıyordu. Gerçi yağmur da olabilirdi bu.

"İyiyim ben."

"Hayır, değilsin."

Bir rüzgar Michael'ın yakasını kaldırınca Claire onun boynunda da izler gördü. "Michael! Sen de mi ısırıldın?"

"Dediğin gibi, o kadar kötü değil. Bunu sonra konuşuruz, önce arkadaşlarımızı bulalım. Pansuman da sonraya kalsın."

Claire kapıyı açıp içeri adımını attı...

...ve altındaki zemin çöktü.

Bağırıyor olmalıydı ama yıkılan binanın müthiş çatırtısından başka şey duyamıyordu. Çakan bir şimşeğin aydınlattığı koridorda donup kalan Michael'a doğru döndü.

Michael uzanıp Claire'i kolundan yakaladı ve Claire havada asılı kalıp rüzgara ve toza bulandı. Michael onu bir tüymüş gibi çekip kollarına aldı.

"Ah," diye fısıldadı Claire. "Teşekkürler."

Michael bir süre konuşmadan ona sarıldı. "İçeri girmenin başka yolu var mı?"

"Bilmiyorum."

Geri gidip soldaki ilk ofisi buldular. Duvarlarında çatlaklar vardı. Zemin de sağlam gibi gelmemişti Claire'e. Michael onu arkasına aldı. "Gözlerini koru."

Sonra ofisle Amelie'nin dairesini ayıran duvara vurmaya başladı. Kırmızı tuğlaları tuzla buz ediyordu.

"Bu yaptığın, binayı ayakta tutmaya yaramayacak!" diye bağırdı Claire.

"Biliyorum ama onları çıkarmak zorundayız!"

Duvarda içinden geçilebilecek büyüklükte bir delik açıldı. Bina sağa sola yatıyormuş gibi sallandı. "Burada zemin iyi görünüyor," dedi Michael. "Sen kal, ben giderim."

"Kapıdan sola!" diye seslendi Claire. Michael hızla gözden kayboldu.

Claire'in aklına birden onun neden aşağıda olmadığı sorusu takıldı. Amelie'nin kanından gelen diğerleri gibi, neden Michael aşağıda savaşmıyordu?

Gerginlik içinde dakikalarca delikten baktı ama hiçbir şey olmadı. Ne Michael'ı ne Shane'i ne de bir başkasını duyabiliyordu.

Sonra arka taraftan, koridordan bir çığlık yükseldi. *Vampirler*, diye düşünüp bakmak için hemen kapıyı açtı.

Biri kapıya yüklenip onu geri püskürttü. François. Claire kapıyı kapamaya çalıştı ama kan lekeli, beyaz bir el aralıktan uzanarak kapının kenarını kavradı.

François'nın insanlıkla hiç ilgisi kalmamıştı. Mutlak bir çaresizlik içinde, hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek bir durumdaydı ve çok ama çok kızgındı.

Claire sırtı duvara gelene kadar adım adım geriledi. İçeride işine yarayabilecek fazla bir şey yoktu. Bir masa, bir kabın içinde birkaç tükenmez ve kurşun kalem.

François güldü. "Kazandığınızı sanıyorsunuz," diye hırladı. "Ama yanılıyorsunuz."

"Endişelenmesi gereken sensin bence," dedi Michael, duvardaki delikten. Kollarında Belediye Başkanı Morrell'i taşıyarak odaya girdi. Destek olmak için Richard'ın iki koluna girmiş Shane'le Eve de yanlarındaydı. En son Bayan Morrell geldi. "Geri çekil. Kaçarsan peşine düşmem."

Gözleri yakut kırmızısına dönen François, Başkan'ın yavaşlattığı Michael'a saldırdı.

Claire kaptan aldığı bir kurşun kalemi François'nın sırtına sapladı.

François çarpılmış gibi kıvrandı ve yavaşça halının üstüne devrildi.

"Bu onu öldürmez," dedi Michael.

"Umrumda değil," dedi Eve. "Yeterince *vahşiceydi*."

Claire kalemi yerinden çıkarmamaya dikkat ederek vampiri kollarından tutup kenara çekti. Ne kadar derine girdiğinden emin olmadığı kalem kalbinden çıkarsa olabilecekllerden korkuyordu. Michael vampirin yanından geçip koridoru kontrol etmek için kapıyı açtı. "Temiz," dedi. "En azından şu an. Hadi."

Küçük bir mülteci grubu olarak ıslak halıyı aceleyle adımlayıp yağmur altındaki salona çıktılar. Ofislerde saklanan ya da duvar diplerinde görülmemeyi uman insanlar

vardı. "Çabuk," dedi Eve onlara. "Yürüyün. Bu lanet bina yerle bir olmadan buradan çıkmalıyız!"

Merdiven boşluğundaki savaş sürüyordu. Claire tırabzanın üstünden bakmaya cesaret edemedi. Michael onları ikinci katın kilitli kapısına getirdi. Kapı koluna asılınca kol yerinden çıktı ama kapı açılmadı.

"Şey, Mike..." Shane basamakların ucundan aşağıdaki manzaraya bakıyordu. "Bu taraftan gidemeyiz."

"Biliyorum!"

"Ayrıca zamanımız da..."

"Biliyorum, Shane!" Michael kapıyı tekmelemeye başladı ama Claire'in görebildiği kadarıyla kapı güçlendirilmişti ve diğerlerinden daha dayanıklıydı. Yamuldu ama açılmadı.

Ama sonra içeriden açıldı.

Karşılarında şık ama buruş buruş olmuş siyah kadifeler içindeki Myrnin duruyordu.

"İçeri," dedi. "Bu taraftan. Çabuk."

Düşme hissi Claire'e kapının bir geçit olduğunu söylüyordu ama bunu diğerlerine açıklayacak vakti yoktu. Bu yüzden kendilerini Myrnin'in laboratuvarında bulunca afallamış olmalıydılar.

Michael duraksamadan bir tezgahın üstündeki kırık cam parçalarını temizleyip Başkan Morrell'i oraya yatırdı ve beyaz parmaklarıyla adamın boynunu kontrol etti. Bir şey duyamayınca yeniden kalp masajına başladı. Eve hemen gelip suni teneffüsle ona yardımcı oldu.

Mülteciler yanından geçerken Myrnin hiç kıpırdamadı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmıştı. "Kim bu insanlar?" diye sordu. "Ben hancı değilim, bunu biliyorsunuz."

"Kes sesini," dedi Claire. Myrnin'e tahammül edecek durumda değildi. "İyi mi?" dedi, Richard'ı bir kilimin üstüne yatıran Shane'e.

"Bir tarafına giren metal çubuk dışında mı? Bilmiyorum. Hiç değilse nefes alıyor."

Geçitten geçen diğer insanlar bir köşede birikmeye başladı. Çoğunun az önce ne olduğuna dair bir fikri yoktu ki bu iyi bir şeydi.

Morganville'i ele geçirmeye niyetli Frank'in ekibinden bile olsalar, o heyecanlarından eser kalmamıştı. Şu an yalnızca korku içindeki sıradan insanlardı.

"Merdivenden yukarı çıkın," dedi Claire onlara. "Oradan dışarı çıkabilirsiniz."

Çoğu çıkışa koştu. Claire onların evlerine ya da güvenli bir yere ulaşacaklarını umuyordu.

Dönebilecekleri bir evleri kaldığını ümit ediyorlardı.

Myrnin ona bakıyordu. "Burasının gizli bir laboratuvar olduğunun farkındasın, değil mi? Artık Morganville'in yarısı yerini biliyor!"

"Kapıyı ben açmadım, sen açtın." Myrnin'in yanına gidip koluna dokundu ve yüzüne baktı. "Teşekkür ederim. Hayatımızı kurtardın."

Myrnin yavaşça gözlerini kırptı. "Öyle mi?"

"Senin neden kavga etmediğini biliyorum," dedi Claire. "İlaçlar buna engel oldu. Ama... Michael?"

Myrnin, Claire'in Eve'le Michael'ın olduğu yöne çevrilen bakışlarını takip etti. "Amelie ona izin verdi," dedi. "Şimdilik. Onu her an çağırabilir ama galiba senin yardıma ihtiyaç duyduğunu tahmin etti." Myrnin kollarını çözüp Michael'ın yanına gitti ve omzuna dokundu. "Yararı yok," dedi. "Onda ölümün kokusunu alıyorum. Denersen sen de alabilirsin. Geri gelmeyecek."

"Hayır!" diye haykırdı Bayan Morrell, kendisini kocasının üstüne atarak. "Hayır, denemek zorundasınız!"

"Denediler," dedi Myrnin, geri çekilip bir duvara yaslanarak. "Benim deneyeceğimden daha uzun süre hem de." Başıyla Richard'ı gösterdi. "O yaşayabilir ama metali çıkarmaya tabipa gerekecek."

"Doktor mu demek istiyorsun?"

"Evet, elbette," diye çıkıştı Myrnin, kıpkırmızı gözlerle.

"Onlara acımamı istediğini biliyorum ama ben öyle biri değilim. Ben sadece tanıdıklarımı düşünürüm, hem de öyle uzun uzadıya değil. Yabancılarsa bende hiçbir şey bulamaz."

Myrnin'in zihni kayıyor, öfke geri dönüyordu. Yakında kafa karışıklığı başlayacaktı. Claire sessizce elini cebine soktu. Yanındaki tek dozluk şişe bir mucize eseri sağlam duruyordu.

Myrnin sabırsızca Claire'in elindeki şişeye vurdu. "Buna ihtiyacım yok!"

Claire şişenin yerde yuvarlanışını endişeli gözlerle izledi. "Var. Sen de biliyorsun. Lütfen, Myrnin. Şu an senin saçmalıklarını çekemem. *İlacını alacaksın.*"

Claire, Myrnin'in kendisini dinleyeceğini sanmıyordu ama Myrnin homurdanarak eğilip şişeyi yerden aldı ve kapağı kırıp sıvıyı içti.

"İşte," dedi. "Mutlu oldun mu?"

Gözlerinin kırmızısı yoğunlaşırken, elindeki şişeyi kırıverdi. "Oldun mu, küçük Claire? Bana emir vermek hoşuna mı gidiyor?"

"Myrnin."

Myrnin onun boğazını sıkarak bir şey söylemesine engel oldu.

Claire kıpırdamadı.

Myrnin elini gevşetmedi.

Myrnin'in gözlerindeki kırmızı ışıltı yavaşça soldu ve yerini utanca bıraktı. Vampir, Claire'i bırakıp başını eğerek geriledi.

"Nereden doktor bulacağımı bilmiyorum," dedi Claire, hiçbir şey olmamış gibi. "Hastanede ya da..."

"Hayır," diye mırıldandı Myrnin. "Ben yardım getireceğim. Kimsenin bir şeye dokunmasına izin verme. Ne olur ne olmaz, Michael'a da dikkat et."

Claire başını salladı. Myrnin duvardaki geçidi açıp içine girdi. Onun nereye gittiğine dair Claire'in hiçbir fikri yoktu. Güya Amelie bütün geçitleri kapatmıştı. Ama bu doğruysa, buraya nasıl gelmişlerdi?

Myrnin kapıları dilediğince açıp kapatabiliyordu ama muhtemelen bunu yapabilen tek kişiydi o.

Michael ve Eve, Başkan Morrell'in başından ayrılırken, karısı ona sarılıp ağlamaya başladı.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Shane. Sesi çok kötü geliyordu. O karmaşada Myrnin'le yüzleşme fırsatını kaçırmıştı. Claire buna memnundu.

"Hiç," dedi Michael. "Beklemek dışında hiçbir şey."

Geçit bir daha açılınca Myrnin dışarı çıktı ve birinin daha gelmesine yardım etti.

Antika bir doktor çantasıyla Theo Goldman kapıda göründü. Adam laboratuvara bir göz gezdirdi, Claire'e başıyla selam verdi ve başı annesinin kucağında yatan Richard'ın yanına gitti. "Çekilin, lütfen," dedi kadına, çantasını açmak için çömelirken. "Myrnin. Onu öbür odaya götürün. Bir anne bunu görmemeli."

Aletlerini çıkarıp temiz, beyaz bir havluya dizdi. Myrnin, Bayan Morrell'i köşeye götürüp her zaman okumak için kullandığı koltuğa oturttu. Kadın sersemlemiş gibi görünüyordu, şok geçiriyor olmalıydı. Koltuk sağlamdı, muhtemelen laboratuvardaki tek sağlam eşyaydı. Bütün alet edevat paramparça edilmiş, masalar ters çevrilmiş, mumlar ve lambalar kırılmıştı.

Kitaplar bir köşeye yığılıp yakılmış, her biri deri kalıntıları ve siyah kül tepeciklerine dönmüştü. İçerisi yanık ve kimyasal madde kokuyordu.

"Biz ne yapabiliriz?" diye sordu Michael, Richard'ın öbür yanına geçerek.

Theo birkaç çift lastik eldiven çıkardı, bir tanesini Michael'a verdi ve birini de kendisi taktı.

"Bana hemşirelik yapabilirsin, arkadaş," dedi Theo. "Karımı getirebilirdim, onun bu işte kaç yıllık deneyimi var ama çocuklarımı tek başlarına bırakmak istemedim. Zaten yeterince korktular."

"Güvendeler mi?" diye sordu Eve. "Sizi rahatsız eden oldu mu?"

"Kapıyı çalan bile olmadı," dedi Theo. "Orası saklanmaya çok uygun bir yer. Teşekkür ederim."

"Galiba bize borcunu ödüyorsun," dedi Eve. "Onu kurtarabilir misin?"

"Bu benim değil, Tanrının elinde."

Richard'a saplanmış metal parçasına baktı.

"Kendisinde olmaması iyi ama işlem sırasında uyanabilir. Çantada kloroform var. Michael'dı, değil mi? Michael, lütfen bir beze biraz döküp ben söyleyince onun ağzını ve burnunu kapatmak için hazır bekler misin?"

Theo metal çubuğu kavrayınca sinirleri ancak bu kadarını kaldıran Claire, başını çevirdi. Eve bunu çoktan yapmış, bir battaniye alıp Bayan Morrell'in üstünü örtmeye gitmişti.

"Kızım nerede?" diye sordu Başkan'ın karısı. "Monica burada olmalı. Onun tek başına dışarıda dolaşmasını istemiyorum."

Eve de Monica'nın nerede olduğunu merak edip Claire'e döndü.

"Onu en son okulda gördüm," dedi Claire. "Ama eve gel çağrısı almamdan önceydi bu. O yüzden, bilmiyorum. Yurttaki sığınakta olabilir." Cep telefonuna baktı, hat yoktu. Laboratuvarda genelde çekmiyordu ama bazen az da olsa çektiği oluyordu.

"Galiba baz istasyonu kuleleri yıkılmış."

"Olabilir," diye ona hak verdi Eve, battaniyeyi bütün gücünü yitirmiş gibi gözlerini kapayan Bayan Morrell'e sararken. "Sence bu yaptığımız doğru mu? Bu adamı doğru dürüst tanıyor muyuz?"

Aslında tanımıyorlardı ama Claire, Myrnin'den hoşlandığı gibi, Theo'dan da hoşlanmak istiyordu. Kendi iyiliği için. "Bence sorun yok. Zaten şu an eve servis yapacak bir doktor bulacak halimiz yok."

Birkaç saat süren ameliyattan sonra, ki dikişlere varana kadar kesinlikle tam bir ameliyattı bu, Theo arkasına yaslanıp oturdu ve memnuniyetle iç çekip eldivenleri çıkardı. "Oldu," dedi.

Michael doğrulurken Claire'le Eve oraya yöneldi. "Nabzı sabit. Biraz kan kaybetti ama mikrop kapmazsa bence bir şeyi kalmaz. Sonuçta bu yüzyılda bir sürü harika antibiyotik var, değil mi? Kötü bir şey olacağını sanmıyorum." Theo adeta ışık saçıyordu. "İtiraf etmeliyim ki cerrahi yeteneklerimi yıllardır kullanmamıştım. Çok heyecan verici. Ama beni acıktırıyor."

Claire, Richard'ın bunu bilmek istemeyeceğinden emindi. Şüphe yok ki onun yerinde olsa, kendisi de istemezdi.

"Teşekkürler," dedi Bayan Morrell. Koltuktan kalkarak battaniyeyi katlayıp bir kenara koydu ve gelip ağırbaşlı bir minnetle Theo'nun elini sıktı. "Eşimin nezaketinize bir karşılık sağlayacağından emin olabilirsiniz."

Herkes birbirine baktı. Michael bir şey söyleyecek oldu ama Theo başını iki yana salladı. "Önemli değil, sevgili bayan. Yardım edebildiğim için çok sevinçliyim. Kısa süre önce ben de bir oğlumu kaybettim. Evlat kaybetmenin ne demek olduğunu iyi bilirim."

"Ah," dedi Bayan Morrell. "Çok üzüldüm, bayım." Kocasının odanın bir ucunda ölü yattığından haberi yokmuş gibi söylemişti bunu.

Claire, Theo'nun gözlerinin dolduğunu gördü ama adam gözlerini kırpıştırıp gülümsedi ve eliyle kadının eline dokundu. "Bir ihtiyara karşı büyük nezaket sergilediniz," dedi. "Morganville'de yaşamaktan hep memnun olduk, halkı çok iyi yürekli."

"O halktan birileri oğlunu öldürdü," dedi Shane.

Theo sakin, korkusuz gözlerle ona baktı.

"Af olmazsa, barış da olmaz. Bunu yüzyıllara dayanarak söylüyorum. Oğlum hayatını verdi. Buna, onu benden alanlara karşı olsa bile öfkeyle yanıt veremem. Aynı zavallı, acı dolu insanlar, kurtulmayı başarırlarsa yarın kendi kayıplarına yas tutacaklar. Onlardan nefret etmek beni nasıl iyileştirebilir?"

O ana kadar hiç konuşmayan Myrnin mırıldandı. "Beni utandırıyorsun, Theo."

"İsteyerek yapmadım," dedi Theo, omuz silkerek. "Neyse, ben artık ailemin yanına dönmeliyim. Hepinize iyi dileklerimi sunuyorum."

Myrnin oturduğu yerden kalkıp Theo'yu geçide götürdü. Hep birlikte onun gidişini izlediler. Bayan Morrell adamın peşinden parlak, tuhaf gözlerle bakıyordu.

"Ne kadar değişik biri," dedi. "Keşke Bay Morrell müsait olsaydı da onunla tanışabilseydi."

Adam sanki odanın bir ucunda, bir çarşafın altında değil de şehir merkezinde bir toplantıdaydı. Claire ürperdi.

"Hadi, gidip Richard'a bakalım," dedi Eve, yürümeye başlayarak.

Shane sessizce nefesini koyverdi. "Keşke nefretten vazgeçmek Theo'nun düşündüğü kadar kolay olsaydı." Bayan Morrell'e bakarak yutkundu.

"Keşke ben de vazgeçebilsem."

"Hiç değilse bunu istiyorsun," dedi Michael. "Bu da bir başlangıçtır."

Fırtına sabahın erken saatlerine kadar sürdüğü için geceyi laboratuvarda geçirdiler. Yağmurun altında sokağa fırlamanın bir yararı yoktu.

Claire durmadan cep telefonunu kontrol etti. Eve bir yığının altında taşınabilir bir radyo bulunca düzenli aralıklarla yayınlanan haberleri beklediler.

Saat üçte, radyonun acil durum frekansından bülten yayını başladı.

Morganville ve çevresinde yaşayanlar. Bu sabah saat yediye kadar sert rüzgarlar ve sel tehlikesi devam edecektir. İçlerinde Kurucu Meydanı'ndaki bir binanın da bulunduğu birçok yapıyı yıkan ve kullanılamaz hale getiren bir hortumun vurduğu belediye binasında kurtarma çalışmaları sürmektedir. Çok sayıda hasar raporu alıyoruz. Lütfen sakin olun. Kurtarma ekipleri bütün şehre yayılıp kazazedelere yardım etmektedir. Olduğunuz yerde kalın. Lütfen sokaklara çıkmaya kalkışmayın.

Uyarı tekrarlanmaya başladı. Eve kaşlarını çatıp Myrnin'e baktı. "Neyi söylemiyorlar?"

"Tahmin etmem gerekirse, insanları sığınaklarda tutma telaşı, dışarıda korkacak başka şeyler olduğu anlamına geliyor." Gözleri bir an daldı, sonra yine canlandı. "Daha önce de dediğim gibi... Hiçbir şey."

"Nasıl yani?" Eve, yanlış duyduğunu düşünmüştü.

"Hiçbir şey ya da karmaşa... Karmaşanın efendisi... Tam bir fenomen yani, anlaşılır gibi değil."

Myrnin yine kelime salatası yapıyordu. İlacın etkisi geçmeye başlamıştı anlaşılan, hem de Claire'in tahmininden daha önce.

Eve, Claire'e endişeyle baktı.

"Ben de bir şey anlayamadım."

Claire kolunu tutarak onu susturdu. "Sen gidip Bayan Morrell'e bir bakar mısın? Sen de Shane."

Shane bundan hoşlanmasa da gitti.

"Myrnin," dedi Claire. "Beni dinlemen gerekiyor, anladın mı? Galiba ilaçların etkisi geçmeye başladı."

"Benim bir şeyim yok." Claire, Myrnin'in coşkusunun giderek arttığını görebiliyordu. Yüzü aydınlanmış, gözleri ışıldamaya başlamıştı. "Sen defterini düşün."

Ona belirtileri anlatmanın bir yararı yoktu. "Hapishaneye bakmalıyız," dedi Claire. "Bakalım orada her şey hala yolunda mı?"

Myrnin gülümsedi. "Beni kandırmaya çalışıyorsun." Gözleri dipsiz bir kuyu gibi kararmıştı. "Ah, küçük kız, bilemezsin. Bütün bu misafirleri ve..." Derin bir nefes aldı. "Onca kanı ağırlamak... Bilemezsin." Gözlerini Claire'in boynuna dikti. Claire yarasını Theo'nun yardımıyla bandajlamıştı. "Orada olduğunu biliyorum. Söyle bana, François seni..."

"Sus! Kes şunu!" Myrnin ona doğru bir adım atınca Claire kaçmamak için kendisini zor tuttu. Onu tanıyor, onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. "Bana zarar veremezsin. Bana ihtiyacın var."

"Öyle mi?" Myrnin derin bir nefes daha aldı. "Evet, var. Enerjini hissedebiliyorum. Sonucunda nasıl hissedeceğimi biliyorum. Eğer bir..." Gözlerini kırpan Myrnin'in yüzünden dehşet dolu bir ifade yıldırım hızıyla gelip geçti. "Ne diyordum? Claire? Ben az önce ne dedim?"

Claire bunu tekrarlayamazdı. "Hiç. Boşver. Ama seni hücrene götürsek daha iyi olur, tamam mı? Lütfen."

Myrnin yıkılmış gibi görünüyordu. *En kötü yanı da bu*, diye düşündü Claire, *bu ruh hali değişimleri*. Myrnin çok çabalamış ve çok yardım etmişti ama daha fazla dayanamayacaktı.

Claire onun dağıldığını ağır çekimde izliyor gibiydi.

Yeniden.

Michael onu geçide yönlendirdi. "Hadi gidelim," dedi. "Claire, yapabilecek misin?"

"Karşı koymazsa," dedi Claire gergince. Myrnin'in paranoyaya kapıldığı o öğleden sonrayı hatırlıyordu. Claire'in geçidi sabitleme denemelerinin her birinde Myrnin bağlantıyı koparmıştı. Geçidin diğer yanında onu yok edecek bir şey beklediğinden şüphesi yoktu. "Keşke sakinleştiricimiz olsaydı."

"Ama yok," dedi Myrnin. "İğne vurulmayı sevdiğimi de söyleyemem. O yüzden uslu durmaya çalışacağım." Hafifçe güldü. "Çoğu zaman."

Claire kapıyı açtı ama hapishaneye sabitlenmesi gereken bağlantının bulanıp yön değiştirdiğini hissetti. "Myrnin, kes şunu!"

Myrnin abartılı bir hareketle ellerini iki yana açtı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Claire bir daha denedi. Bağlantı yön değiştiriyor ve Claire onu istediği tarafa çekemeden başka bir kapıya odaklanıyordu.

Theo Goldman kapıdan çıkıp yere yuvarlandı.

"Theo!" Myrnin onu tuttu. Şaşkınlık onu o an için kendisine getirmişti. Diğer vampiri duvar dibine oturttu. "Yaralandın mı?"

"Hayır, hayır, hayır..." Theo nefes nefeseydi ama Claire onun insanlar gibi nefes almaya ihtiyaç duymadığını biliyordu. Yorgunluk değil heyecandı bu. "Lütfen, yardım etmelisin, yalvarıyorum. Bize yardım et, aileme yardım et, lütfen!"

Myrnin ona doğru eğilince gözleri aynı hizaya geldi. "Ne oldu?"

Theo'nun gözyaşları, çizgilerle dolu yüzüne akıyordu. "Bishop," dedi. "Bishop ailemi ele geçirdi. Amelie'yi ve kitabı istiyormuş, yoksa hepsini öldürecek."

14

Theo doğruca Common Grounds'tan gelmemişti tabii. Önce geçitlerden birine götürülmüştü -nerede olduğunu bilmiyordu- ve Bishop tarafından kapıdan zorla geçirilmişti. "Hayır," dedi ve yaklaşmakta olan Michael'ı durdurdu. "Hayır, seni değil, sadece Amelie'yi ve kitabı istiyor. Daha fazla masum kanı dökülmesini istemiyorum, ne seninki ne de benimki. Lütfen. Myrnin, onu bulabileceğini biliyorum. Senin kan bağın var, benim yok. Lütfen onu bulup getir. Bu bizim savaşımız değil. Onlar bir aile, baba ve kız. Bunu yüz yüze sona erdirmeliler."

Myrnin uzunca bir süre ona baktı, sonra başını yana eğdi. "Ona ihanet etmemi istiyorsun," dedi. "Amelie'yi babasına teslim etmemi istiyorsun."

"Hayır, böyle bir şey isteyemem. Sadece... Sadece ödenecek bedeli bilmesini istiyorum. Amelie gelecektir. Bunu biliyorum."

"Gelmez," dedi Myrnin. "Ona izin vermem."

Theo ıstırap içinde haykırınca Claire dudağını ısırdı. "Ona yardım edemez misin?" dedi Claire.

"Bir yolu olmalı!"

"Var," dedi Myrnin. "Var. Ama senin hiç hoşuna gitmeyecek, Claire. Hiç kolay değil ve yine senin büyük cesaret göstermen gerekecek."

"Yaparım!"

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Shane ve Michael aynı anda.

Shane devam etti.

"Daha yeni ayağa kalktın, Claire. Bensiz hiçbir yere gidemezsin."

"Bensiz de gidemezsin," dedi Michael.

"Bu durumda galiba ben de gelmek zorundayım. Korkunç bir şekilde ölmesem bile seni bir daha affetmeyebilirim, haberin olsun," dedi Eve.

Myrnin sırayla hepsine baktı. "Hepiniz gideceksiniz." Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Sizin gibi oyuncak yok. Sizinle oynamanın ne kadar *eğlenceli* olacağını tahmin bile edemiyorum."

"Şey... Peki. Biraz korktum sanırım. Fikrimi değiştiriyorum."

Myrnin'in neşesi birden gitti ve yerine Claire'in iyi tanıdığı bir çaresizlik geldi.

"Geliyor. Claire, o geliyor. Korkuyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Hissedebiliyorum."

Claire uzanıp Myrnin'in elini tuttu. "Biliyorum. Dene, lütfen. Şu an sana ihtiyacımız var. Dayanabilir misin?"

Myrnin başını salladı ama bunu ne kadar bilinçli yaptığı tartışılırdı. "Kuru kafaların oradaki çekmecede," dedi. "Son bir doz var. Saklamıştım. Unutmuşum."

Myrnin bunu hep yapıyordu. Bir şeyleri saklayıp olmadık anlarda hatırlıyor, bazen de hiç hatırlamıyordu. Claire laboratuvarın Richard'ın uyuduğu köşesine koştu ve bir sıra kuru kafanın altındaki çekmeceleri birer birer açmaya başladı. Myrnin kuru kafaların temiz örnekler olduğuna, hiçbirinin şiddet kurbanı falan olmadığına dair yemin etmişti. Claire ona hala tam olarak inanmıyordu.

Son çekmecede antik parşömenlerin ve bir yarasa iskeletinin altında iki küçük kahverengi şişe vardı. Claire tıpasını açınca birinin içinde kırmızı kristal olduğunu gördü.

Diğerindeyse gümüş tozu vardı.

Claire gümüş tozunu pantolonunun cebine -delik olmayanına- koydu ve kristalleri Myrnin'e getirdi. Myrnin başını sallayıp şişeyi ceketinin içine, yeleğinin cebine koydu.

"Almayacak mısın?"

"Henüz değil," diye cevap verince Claire'in ödü patladı. "Bir süre daha durabilirim. Söz."

"Plan nedir?" diye sordu Michael.

"Bu."

Claire arkasındaki geçidin bir yere sabitlendiğini hissetti. Myrnin onu gömleğinden tutup çevirdi ve şiddetle kapıya doğru savurdu.

Claire uzunca bir süre düştüğünü hissetti, sonra yere çarpıp yuvarlandı.

Zifiri karanlıkta gözlerini açtı, burnuna çürük ve şarap kokusu geldi.

Hayır.

Burayı biliyordu.

Arkasından bir şey çarptığında, Claire ayağa kalkmaya çalışıyordu –küfürlerinden anlaşıldığı kadarıyla Shane'di bu. Claire hemen dönüp onun ağzını kapattı. "Şşşt," dedi elinden geldiğince alçak sesle. Gerçi yerlerde yuvarlanırken yeterince ses çıkarmışlardı zaten.

Lanet olsun, Myrnin.

Soğuk bir el bileğine yapışıp onu Shane'den ayırdı. Claire o ele vurunca tanıdık kadife kumaşı hissetti.

Myrnin. Shane de doğrulmaya çalışıyordu.

"Michael, görebiliyor musun?" Myrnin'in sesi son derece sakindi.

"Evet." Michael'ın sesiyse hiç öyle değildi.

"O zaman koş, kahrolası! Ben onları aldım!"

Myrnin kendi tavsiyesine uyunca Claire'i de sürüklerken az daha kızın kolu yerinden çıkıyordu. Shane'in de az ötede sürüklendiğini duydu. Ayağı ceset gibi yumuşak bir şeye değince Claire haykırdı. Sesi yankılanırken, dört bir yandan yaklaşan başka sesler yükselmeye başladı.

Bir şey bileğini kavrayınca Claire bu sefer çığlığı bastı. Ondan kurtulmaya çalışırken ince parmaklar, kemikli bir kol ve pençe gibi tırnaklara dokundu.

Myrnin durup döndü ve ayağıyla yere vurdu. Claire'in bileği kurtulurken karanlıkta bir şey acıyla inledi.

"Çabuk!" Myrnin hepsine değil, Claire'in anladığı kadarıyla sadece Michael'a seslenmişti. Claire ileride bulanık bir ışık gördü. Orada bir geçit mi vardı? Etkinleştirilen bir kapının yaydığı ışığa benziyordu.

Myrnin, Claire'in bileğini bırakıp kızı ileri savurdu.

Claire bir kez daha düşmeye başladı. Bu sefer Michael'ın üstüne indi.

Claire'in üstüne ise Shane düştü ve onu nefessiz bıraktı. Kıvranıp ayrıldılar. Michael, Eve'i ayağa kaldırdı.

"Burayı biliyorum," dedi Claire. "Burası Myrnin'in..."

Myrnin, Amelie'nin kısa süre önce yaptığı gibi kapıdan geçti ve geçidi kapattı.

"Buraya dönmeyeceğiz," dedi. "Dışarı çıkın. Çabuk, fazla zamanımız yok."

Önden giden Myrnin'in uzun siyah ceketi uçuşuyordu. Shane'in yardımına rağmen Claire ona yetişmekte zorlanıyordu. Myrnin durup onu taşımaya yeltenince Claire, Myrnin'e vurdu. "Hayır, ben giderim!"

Myrnin bundan o kadar da emin görünmüyordu.

Taş koridorun sonunda sola dönüp Claire'in hatırladığı koyu renk kaplamalı salona yöneldiler ama Myrnin'in zincirlendiği hücrenin kapısını geçtiler.

Myrnin yavaşlamadı bile.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Eve nefes nefese. "Of, keşke başka ayakkabı giyseydim..."

Myrnin koridorun sonunda durunca Eve'in sözü yarım kaldı. Karşılarında, üstünde Kurucu sembolü olan devasa, ortaçağdan kalma gibi görünen bir kapı vardı.

Myrnin terlememişti bile. Claire sendeleyerek yavaşladı ve zorlukla nefes alarak bir duvara yaslandı.

"Silahlı olmamız gerekmiyor muydu?" diye sordu Eve. "Kurtarma operasyonu yapanların silahı olur genelde. Ben söyleyeyim de."

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Shane.

Myrnin gözlerini Claire'den ayırmadan gelip onun elini tuttu. "Bana güveniyor musun?"

"İlacını alırsan güveneceğim," dedi Claire.

Myrnin başını iki yana salladı. "Alamam. Bazı sebeplerim var küçüğüm. Lütfen, cevabını öğrenmeliyim."

Shane başını iki yana sallıyordu. Michael'ın da ona güven duyduğu kuşkuluydu.

Eve ise... Eve'e kalsa, o karanlığa dalmak zorunda kalmayacağını bilse kaçıp gidecekti.

"Evet," dedi Claire.

Myrnin gülümsedi. Yorgunca, zayıf bir gülümsemeydi bu. İçinde biraz da hüzün vardı. "Öyleyse senden özür dilemem gerekiyor," dedi. "Çünkü o güveni tuzla buz etmek üzereyim."

Claire'in elini bıraktı, Shane'i gömleğinden yakaladı ve kapıyı bir tekmeyle açtı.

Shane'i de yanında sürükleyerek içeri girdi.Henüz kimse bir tepki veremeden kapıyı kapattı. Michael bir anda

kapının dibinde bitti ama o bile geç kalmıştı. Vampir kapıyı yumrukladı ama Claire'in tahminine göre kapı vampirlere geçit vermiyordu.

"Shane!" Claire avazı çıktığı kadar bağırarak kapıya atılarak Kurucu sembolüne vurmaya başladı. "Shane, *hayır!* Myrnin, onu geri getir, lütfen, geri getir onu..."

Michael birden dönüp aksi yöne baktı. "Arkamda kalın," dedi Eve'le Claire'e. Claire dönüp bakınca bir düğmeye basılmış gibi koridor boyunca kapıların açıldığını gördü.

Vampirler ve insanlar kapılardan çıkıp koridoru doldurdu ve bütün çıkışların önünü kesti.

Her birinin boynunda diş izleri vardı, tıpkı Claire'in ve...

Michael'ın boynundakiler gibi.

Michael'ın duruşunda bir şey vardı. Fazla sessiz ve hareketsizdi.

Ve Michael diğer vampirlere doğru yürümeye başladı.

"Michael!" Eve onun peşinden gitmeye yeltendi ama Claire Eve'i durdurdu.

Michael ilk vampire yaklaşırken Claire bir kavga görmeyi bekliyordu ama birbirlerine bakmakla yetindiler. Adam Michael'a başıyla selam verdi.

"Hoşgeldin," dedi. "Michael kardeş."

"Hoşgeldin," dedi bir başka vampir. Onun peşinden de bir insan.

Michael onlara bakarken gözleri gökmavisinden koyu kırmızıya dönüştü.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Eve. "Olamaz. Mümkün değil."

Arkalarındaki kapı açıldı. Diğer tarafta bir kaleden fırlamış gibi görünen taş bir salon vardı ve bir platformun üstünde Claire'in şölenden hatırladığı, kırmızı kadifelerle kaplı ahşap taht duruyordu.

Tahtta Bay Bishop oturuyordu.

"Bize katılın," dedi Bishop. Claire'le Eve birbirlerine baktılar. Shane taş zeminde yatıyor, Myrnin onu yere bastırıyordu.

"Gelin, çocuklar. Karşı koymanın bir anlamı kalmadı. Bu geceden ben galip çıktım."

Claire sanki dünyanın ucundan aşağı atlamıştı. Hiçbir şeyin anlamı yoktu artık. Myrnin ona bakmadı. Bishop'ın önünde başını eğmişti.

Eve, onlara doğru gelen Michael'a döndü.

Tanıdıkları Michael değildi o. Hem de hiç.

"Shane'i bırak," dedi Claire. Sesi titriyordu ama yeterince yüksek çıkmıştı. Bishop bir parmağını kaldırınca Michael fırlayıp Eve'in boğazına yapıştı ve dişlerini çıkardı. "Hayır!"

"Bana emir verme, çocuk," dedi Bishop. "Şimdiye ölmüş olmalıydınız. Etkilenmek üzereyim. Şimdi ricanı yinele ama bu sefer daha saygılı ol."

Claire dudaklarını yalayınca tuz tadı aldı.

"Lütfen," dedi. "Lütfen, Shane'i bırakın. Eve'e zarar vermeyin, lütfen."

Bishop biraz düşünüp başını salladı. "Kıza ihtiyacım yok," dedi. Bir baş işaretiyle Michael Eve'i bıraktı. Eve boğazını tutarak geriledi ve inanamayarak Michael'a baktı. "İstediğime zaten sahibim, değil mi Myrnin?"

Myrnin, Shane'in gömleğini kaldırdı. Orada, Shane'in pantolonunun beline sokulmuş bir kitap duruyordu.

Hayır.

Myrnin kitabı çekip aldı, Shane'i bıraktı ve Bishop'a doğru yürüdü. *O güveni tuzla buz etmek üzereyim*, demişti Claire'e. Claire o ana kadar buna inanmamıştı.

"Dur," dedi Myrnin, Bishop kitaba uzanınca. "Karşılığı, Theo Goldman'ın ailesiydi."

"Kim? Ah, evet." Gülümsedi. "Güvende olacaklar."

"Kıllarına bile dokunulmayacak," dedi Myrnin.

"Küçük anlaşmamıza yeni şartlar mı sokuşturuyorsun?" diye sordu Bishop. "Öyle olsun. Hiç zarar görmeden özgürce gidecekler. Hepiniz şahitsiniz ki Theo Goldman ne benden ne de bana ait olan herhangi bir şeyden zarar görecek. Ama Morganville'de istenmiyorlar. Onları burada tutmayacağım."

Myrnin başını sallayarak tahtın önünde tek dizinin üstüne çöktü ve kitabı iki eliyle başının üstüne kaldırdı.

Onu Bishop'a sunuyordu.

Parmaklarıyla kitaba mengene gibi yapışan Bishop derin bir iç çekti. "Nihayet," dedi. "Nihayet." Myrnin kalkmaya yeltenmeden dirseklerini dizlerine dayadı. "Amelie'yi de istemiştiniz. Bir alternatif önerebilir miyim?"

"Şu an sana karşı her zamankinden daha iyi hislere sahip olduğum için önerebilirsin."

"Kız, Amelie'nin mührünü taşıyor," dedi. "Kasabada mührü eski usul, eski kurallara göre taşıyan bir tek o var. Bu da onu, Amelie'nin bir parçası, onun kanı haline getirir."

Claire'in nefesi kesildi.

Bütün gözler ona dikilmişti sanki. Shane ona doğru yürüdü.

Ama oraya varamadı.

Michael hırlayarak atılıp arkadaşını kaldırım taşlı zemine yapıştırdı. Myrnin gelip resmi bir tavırla elini Claire'e uzattı.

Gözleri hala siyahtı. Kendisinde sayılırdı.

Claire onu bir daha asla affetmeyeceğini de buradan biliyordu. Onu yönlendiren hastalık değildi.

Karşısındaki gerçek Myrnin'di.

"Gel," dedi Myrnin. "Güven bana, Claire. Lütfen."

Claire onu görmezden gelip Bishop'ın tahtına yürüdü ve başını kaldırıp ona baktı.

"Eee?" dedi. "Ne bekliyorsun? Öldürsene beni."

"Öldüreyim mi?" dedi Bishop hayretle. "Neden böyle aptalca bir şey yapayım? Myrnin gayet haklı. Seni öldürmenin hiçbir anlamı yok. Sen benim için Morganville'deki makineleri idare edeceksin. Richard Morrell'in insanları yöneteceğini zaten duyurmuştum. Myrnin'e de benim krallığımda kalmayı seçen ve bana sadakat yemini eden vampirleri yönetme ayrıcalığını bahşedeceğim."

Myrnin hafifçe eğilip selam verdi. "Bu iyiliğiniz için size müteşekkirim, lordum."

"Bir şey daha var," dedi Bishop. "Oliver'ın kafasını istiyorum."

Myrnin gülümsedi. "Onu nerede bulacağımı çok iyi biliyorum, lordum."

"O zaman işe koyul."

Myrnin eğilip selam verdi ve gösterişli hareketlerle kollarını salladı. Claire, Myrnin'in neredeyse dalga geçtiğini düşünecekti.

Neredeyse.

Claire onun eğilirken fısıldadığını duydu.

"Ne diyorsa yap."

Sonra öylece yürüyüp gitti.

Eve,Myrnin'e vurmaya çalıştı ama Myrnin gülüp kaçtı.

Salondan çıkarken peşinden baktılar.

"Beni ya bırak ya da ısır, Michael. İkisinden birini seç," dedi Shane.

"Hayır," dedi Bishop ve hırlamaya başlayan Michael'ı parmağını şıklatarak susturdu. "Babasını idare etmek için çocuğa ihtiyaç duyabilirim. Onları birlikte bir kafese koyun."

Shane götürülürken "Seni bulacağım, Claire," dedi.

"Önce ben seni bulacağım," dedi Claire.

Bishop, Myrnin'in ona verdiği kitabın kilidini kırıp belli bir şey arar gibi sayfaları çevirdi. Küçük, siyah yazılarla dolu bir sayfayı yırtıp iki ucundan birleştirerek yuvarlak

yaptı. "Bunu koluna koy," dedi, sayfayı Claire'e uzatarak. Claire duraksayınca iç çekti. "Koy yoksa sayısız rehineden biri bu davranışının cezasını çeker. Anladın mı? Annen, baban, arkadaşların, tanıdıkların, tanımadıkların. Sen Myrnin değilsin, bana onun oyunlarından birini oynamaya kalkma."

Claire kolunu sayfanın içinden geçirirken kendisini aptal gibi hissediyordu ama başka seçenek yoktu.

Kağıt, teninde tuhaf bir his oluşturdu, sonra canlıymış gibi büzülerek yapıştı. Claire panikle kağıdı çıkarmaya çalıştı ama tutacak bir yer bulamadı.

Acı dolu bir andan sonra kağıt gevşeyip kendi kendine çıktı.

Yere düşerken üstünde hiç yazı yoktu. Tüm yazılar Claire'in kolunda kalmıştı. *Hayır*, dövme yapılmış gibi, *teninin üzerindeydiler.*

Ve semboller *hareket ediyordu.* Bakınca Claire'in midesi alt üst oldu. Bunun anlamını bilmiyordu ama içeride bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu.

Claire'in korkusu, öfkesiyle birlikte uçup gitti.

"Bana sadakat yemini et," dedi Bishop. "Eski dilde."

Claire dizlerinin üstüne çöküp bilmediği bir dilde yemin etti. Doğruyu yaptığından en ufak bir şüphesi yoktu. Mutlu bile oldu. Hem de ne mutlu. İçinden bir ses, *bunu sana o yaptırıyor!* diye haykırıyordu ama Claire buna aldırmayacaktı.

"Arkadaşlarına ne yapayım?" diye sordu Bishop.

"Umrumda değil." Eve'in ağlaması bile onu ilgilendirmiyordu.

"Bir gün olacak. Sana şu kadarını garanti edeyim. Arkadaşın Eve gidebilir. Bana hiç faydası yok. Merhametli olduğumu göstereceğim."

Claire omuz silkti. "Beni ilgilendirmez."

İlgilendirirdi, bunu biliyordu ama bir türlü hissedemiyordu.

"Git," dedi Bishop, soğukça gülümseyerek. "Koş. Amelie'yi bul, ona şehrini ve değer verdiği her şeyi ele geçirdiğimi söyle. Kitabın da bende olduğunu söyle. Geri istiyorsa, gelip kendi başına almak zorunda."

Eve öfkeyle gözyaşlarını sildi. "Gelecek. Ben de onunla geleceğim. Hiçbir şeyi ele geçirdiğin yok. Burası bizim şehrimiz ve son nefesimizde bile olsa seni buradan defedeceğiz."

Vampirler hep birlikte güldü. "Gel bakalım," dedi Bishop. "Sizi bekliyoruz. Değil mi, Claire?"

"Evet," dedi Claire, gidip Bishop'ın ayaklarının dibindeki basamağa oturarak. "Bekliyoruz."

Bishop parmaklarını şıklattı. "Öyleyse kutlamalar başlasın. Sabah olunca Morganville'in bundan böyle nasıl yönetileceğini konuşacağız. *Benim* isteklerime göre."

- SON -

tg: kaktusunx